

A. E. Van Vogt

Arsenalele Din Isher

PROLOG.

VRĂJITORUL A HIPNOTIZAT MULȚIMEA?

11 iunie (de la corespondentul nostru). Poliția și gazetarii socotesc că, în scurt timp, va fi anunțat public, prin reclame, faptul că Orașul Mijlociu va fi locul următoarei escale a unui maestru al magiei. Ei sunt pregătiți să-l salute călduros dacă va binevoi să explice cu exactitate cum a păcălit sute de oameni, făcându-i să creadă că au văzut o clădire ciudată — un fel de arsenal.

Clădirea ar fi apărut în spațiul ocupat, anterior și actualmente, de localul familial „Mătușa Sally” și de croitoria „Patterson”. În interiorul celor două localuri se aflau doar salariații, dar niciunul dintre aceștia nu observase vreun eveniment neobișnuit.

O firmă mare și strălucitoare indica fațada arsenalului născut atât de miraculos din neant; ea a constituit prima dovadă că întreaga scenă n-a fost decât o iluzie. Din orice punct o priveai te urmăreau cuvintele:

ARME DE CALITATE.

DREPTUL DE A CUMPĂRA ARME ESTE DREPTUL LA LIBERTATE.

În vitrină se afla un sortiment bogat de arme mici și arme mari, de forme ciudate, iar un panou lucios înștiința:

CELE MAI BUNE ARME ENERGETICE DIN ÎNTREGUL UNIVERS
CUNOSCUȚ

Inspectorul Clayton de la secția de investigații a încercat să intre, dar ușa părea încuiată. Câteva minute mai târziu, C. J. (Chris) McAllister, reporterul de la Gazette-Bulletin, a încercat și el ușa, a deschis-o și a intrat.

Voind să-l urmeze, inspectorul Clayton a găsit-o din nou încuiată. Se crede că McAllister a ajuns până în spatele clădirii, unde l-au văzut câțiva privitori. Imediat după revenirea lui, clădirea ciudată a dispărut la fel de brusc cum apăruse.

Poliția se declară nedumerită în privința felului în care marele magician a creat o asemenea iluzie detaliată și de lungă durată, în fața unei mulțimi atât de mari.

NOTA REDACȚIEI:

Relatarea nu menționează dacă nemulțumită, poliția a încercat să-l contacteze pe McAllister, dar, oricum, nu l-a putut găsi. Nu l-a găsit nici acum, după atâtea săptămâni. Ce s-a întâmplat cu McAllister din clipa în care a găsit deschisă ușa magazinului de arme?

Ușa magazinului de arme avea o ciudățenie. Nu numai că se deschidea la prima atingere, dar, dacă o trăgeai, simțeau că nu opune nici cea mai mică rezistență și că este imponderabilă. McAllister avu impresia că i s-a topit clanța în mână.

Rămase locului surprins. Se gândea la inspectorul Clayton care, cu un minut înainte, găsisese ușa încuiată. Acest gând stăruia ca un semnal. Dinapoiă lui răsună tunător vocea inspectorului:

— Lasă, McAllister, mă ocup eu de asta!

Dincolo de ușă, în magazin, era întuneric, prea întuneric ca să vadă ceva și, lucru și mai ciudat, ochii nu i se acomodau cu bezna aceea intensă. Instinctul său de reporter îl făcu să înainteze spre masa de întuneric mai dens care venea din spatele dreptunghiului ușii. Cu coada ochiului văzu mâna inspectorului atingând clanța pe care degetele lui o sloboziseră doar cu o clipă mai devreme. Știu pe loc că, dacă inspectorul ar fi izbutit să se opună, nici un reporter n-ar fi pătruns în clădire. Avea capul încă întors într-acolo, privindu-l mai degrabă pe polițist decât întunericul din față, și, tocmai când dădea să mai facă un pas înainte, se produse lucrul acela deosebit.

Clanța nu-i permise inspectorului Clayton s-o atingă. Se răsuci într-un mod ciudat; acolo se mai afla încă o formă curioasă, puțin estompată. Cu o mișcare prea rapidă pentru a fi observată, ușa propriu-zisă atinse brusc călcâiul lui McAllister. O atingere ușoară, imponderabilă. Înainte de a putea gândi sau reacționa la ceea ce se întâmplase, elanul mișcării sale de înaintare îl adusesse deja înăuntru. Când înfruntă întunericul, i se încordară chinuitor toți nervii. De-abia după ce ușa se închise bine, McAllister scăpă de acel chin scurt și neașteptat. În față se afla un magazin luminat strălucitor, în spate lucruri de necrezut!

Pentru McAllister, urmă un moment de nedumerire: rămase cu trupul răsucit stângaci, doar vag conștient de interiorul magazinului, dar teribil de înspăimântat, în scurta clipă dinaintea întreruperii, de ceea ce se afla dincolo de tăbliile transparente ale ușii prin care tocmai intrase.

Nu se vedea nicăieri nimic. Totul era de nepătruns. Nici inspectorul Clayton, nici vreo gloată de privitori gălăgioși cu gurile căscate, nici un șir de magazine mizere peste drum. Nu era nici măcar aceeași stradă. De fapt nu mai exista nici o stradă. În schimb se vedea un parc liniștit. Dincolo de el,

strălucitor în soarele amiezii, se contura un oraș mare, proiectat pe cer. Dinapoia lui, un glas muzical, cam răgușit, de femeie întrebă:

— Aveți nevoie de o armă?

McAllister se întoarse brusc, cu reacția automată pe care o ai la orice sunet. Și pentru că toată povestea continua să fie ca un vis, imaginea orașului se topi aproape imediat. Minte i se concentrează asupra tinerei care înainta încet din fundul magazinului. Gândurile nu i se limpezează imediat. Convingerea că ar trebui să spună ceva i-a fost frânată de primele impresii produse de înfățișarea fetei. Avea un trup suplu, cu forme plăcute, părul negru, frumos buclat, ochii negri, iar pe față îi strălucea un zâmbet agreabil. Rochia simplă și sandalele păreau atât de normale la prima vedere încât nu se mai gândi la ele. Izbuti să spună doar atât:

— Ceea ce nu pot înțelege este de ce n-a putut intra și ofițerul de poliție care venea după mine. Și unde e acum?

Spre surprinderea lui, surâsul fetei căpătă o nuanță de stânjeneală, ca și cum și-ar fi cerut iertare:

— Știm că oamenilor li se pare o prostie din partea noastră că tot mai insistăm asupra acelei vechi dușmăanii (vocea îi deveni mai fermă). Ba știm chiar ce inteligentă este propaganda care pune accentul pe stupiditatea atitudinii noastre. Și, totuși, nu primim niciodată aici vreun om de-al ei. Continuăm să ne luăm foarte în serios principiile.

Făcu o pauză de parcă ar fi așteptat din partea lui o înțelegere totală. Dar McAllister văzu din confuzia care-i încețoșa ochii că propria-i față trebuie să fi fost la fel de lipsită de expresie ca și gândurile. Oamenii ei! Fata rostise aceste cuvinte ca și cum s-ar fi referit la cine știe ce personaj și asta ca răspuns direct la cuvântul „polițist” folosit de el. Însemna că oamenii ei, oricine ar fi fost această ea, erau polițiști și că ușa le era potrivnică și nu le permitea să intre în acest magazin de arme.

McAllister își simți mintea golită. Fu inundat de un fel de simțământ al abisurilor nesondate, având prima convingere uluitoare că nu toate lucrurile stau așa cum trebuie. Acum fata vorbea cu ceva mai multă asprime:

— Vreți să spuneți că habar n-aveți de toate acestea, de faptul că de generații întregi breasla armurierilor a subzistat, în această epocă de energii distrugătoare, ca unică protecție a omului de rând în fața înrobirii? Dreptul de a cumpăra arme... (se opri și-l privi cu ochi iscoditori, apoi continuă)... Dacă stăm să ne gândim, aveți ceva cu totul deosebit în înfățișare. Hainele exotice, oarecum... Nu veniți cumva de pe câmpiile fertile ale Nordului?

Clătină din cap, din ce în ce mai iritat de propriile-i reacții. Tânăra continuă repezit:

— Și dacă stăm să ne gândim, e uluitor că un polițist a încercat ușa și că alarma n-a funcționat.

Mișcă mâna în care scânteia un obiect de metal, strălucitor ca oțelul în soarele amiezii. Nu era nici urmă de smerenie în glasul ei, nimic care să sugereze scuzele când spuse:

— Vă rog să rămâneți acolo unde sunteți, domnule, până când îl chem pe tata. În meseria noastră, cu răspunderile pe care le avem, nu ne place să riscăm niciodată. Ceva nu e în regulă aici, nu e deloc în regulă!

Lucru destul de ciudat, tocmai atunci mintea lui McAllister începu să funcționeze clar. Gândul care-i veni merse în paralel cu al fetei. Cum de ajunsese el aici, în lumea asta fantastică? Într-adevăr, era ceva în neregulă.

Atenția îi fu reținută de armă. Era micuță, de forma unui pistol, dar cu trei cuburi ieșite în afară, formând un semicerc din vârful camerei de explozie în formă de bulb. În timp ce-o privea, McAllister se cutremură. Acest instrument micuț și nesuferit, scânteind între degetele arse de soare ale fetei, era la fel de real ca și fata.

— Dumnezeule mare, șopti el. Ce fel de pistol mai e și ăsta? Lasă-l puțin jos și să încercăm să aflăm despre ce e vorba.

Fata păru că nici nu-l aude. Observă cum privirea ei se îndreaptă spre un punct de pe perete, mai spre stânga lui. Uimit, văzu aprinzându-se șapte luminițe miniaturale. Ce lumini ciudate! Era fascinat de jocul de lumini și umbre, de stingerea și aprinderea succesivă a globulețelor, un fel de mișcare vălurită cu creșteri și descreșteri infime, un efect incredibil de delicat al reacției instantanee la un barometru hipersensibil. Când luminile se potoliră, privirea lui reveni la fată. Spre marea lui surprindere, aceasta își puse pistolul de o parte. Probabil observase expresia ciudată de pe fața lui.

— E în regulă, zise ea calmă. Acum s-au concentrat asupra dumneavoastră automatele. Dacă ne-am înșelat în ceea ce vă privește, vom fi bucuroși să ne cerem scuze. Între timp, dacă vă mai interesează ideea de a cumpăra o armă, îmi va face plăcere să vă arăt câteva mostre și felul în care funcționează.

„Așadar, automatele sunt îndreptate împotriva mea”, se gândi McAllister. Informația nu-i aduse mei un fel de ușurare. Indiferent ce vor fi fost aceste automate, nu aveau să acționeze în favoarea lui. Faptul că tânăra își pusese la o parte pistolul, în pofida suspiciunii cu care îl privea, demonstra în mare măsură eficacitatea noilor ei dulăi de pază.

— Da, chiar vă rog să-mi arătați.

Îi veni un gând năstrușnic și spuse;

— Nu mă îndoiesc că tatăl dumneavoastră stă undeva în planul doi și mă studiază.

Tânăra nu dădu semne că vrea să-i arate vreo armă, ci îl privi uimită:

— Poate nu realizați, spuse ea încet, dar deja ne-ați tulburat tot sistemul. Luminile automatelor ar fi trebuit să se stingă din clipa în care tata a apăsat pe butoane. Asta a făcut când l-am chemat. Dar ele nu s-au stins! E nefiresc și, totuși (se încruntă mai tare), dacă ați fi fost unul dintre ei, cum ați fi trecut prin ușă? E posibil ca savanții ei să fi descoperit ființe umane care nu afectează energiile sensibile, iar dumneavoastră să fiți doar una dintre acestea, trimisă să testeze posibilitatea de a intra la noi? Nici asta nu e logic. Dacă ei ar fi sperat să izbutească, n-ar fi riscat să ne producă o surpriză zdrobitoare... Astfel, dumneavoastră ați fi devenit pana care despică frontul dușman pe scară largă. Ea e nemiloasă și strălucitoare și ține morțiș să aibă putere deplină asupra

unor bieți proști ca voi care n-aveți înțelepciunea decât s-o adorați — pe ea și splendoarea Curții imperiale.

Într-un colț se afla un scaun și McAllister se îndreptă spre el. Între timp se mai calmase.

— Uite, începu el, habar n-am despre ce vorbești. Nu știu nici măcar cum am ajuns în magazinul ăsta. Sunt de acord cu dumneata că toată povestea necesită explicații, dar eu le văd cu totul altfel.

Începu să trăgăneze vorba. Se lăsase pe jumătate pe scaun, dar în loc să se afunde în el, se așeză încet și drept, ca un bărbat foarte, foarte vârstnic. Privirea îi fu atrasă de o inscripție ce strălucea deasupra unei vitrine cu arme, aflată înapoia femeii. O întrebă cu glas răgușit:

— Ala... E un calendar?

Tânăra îi urmări privirea, nedumerită:

— Da, suntem în 3 iunie. Dar ce nu e în regulă?

— Nu la asta mă refer. Vreau să spun... Făcu un mare efort să se adune... Vreau să spun... Cifrele alea de deasupra, adică... În ce an suntem?

Fata păru surprinsă. Începu să bâiguie ceva, apoi se opri și se trase înapoi. În cele din urmă îl admonestă:

— Nu te mai uita așa! Nu-i nimic greșit. Suntem în anul 84 al celui de-al patruzecilea secol al Casei Imperiale Isher.

II

McAllister se așeză foarte hotărât, când, deodată, avu o revelație uimitoare. Evenimentele petrecute începeau să se organizeze în mintea sa într-un soi de tipar deformat: fațada clădirii, suprapusă peste cele două magazine; felul în care se comportase ușa; marea firmă exterioară cu legătura ciudată pe care o făcea între libertate și dreptul de a cumpăra arme; armele expuse în vitrină — „cele mai bune arme energetice din întregul univers cunoscut...”!

Observă că fata vorbește pe tonul cel mai serios cu un bărbat înalt, grizonat, aflat în pragul ușii pe care intrase și ea. Discuția părea puțin încordată. Deși nu vorbeau tare, în urechile lui sunetele se amestecau, ciudate și tulburătoare. McAllister nu prea putu să le analizeze sensul până când fata nu se întoarse și-l întrebă:

— Cum vă numiți?

McAllister își spuse numele.

Fata șovăi, apoi insistă:

— Domnule McAllister, tata vrea să știe din ce an veniți!

Bărbatul grizonat făcu un pas către el și vorbi pe un ton grav:

— Nu cred că avem timp de explicații. S-a întâmplat exact lucrul de care ne era teamă nouă, fabricanților de arme, de generații întregi, și anume: că va apărea din nou cineva lacom de puteri nelimitate care, pentru a-și putea exercita tirania, va căuta mai întâi să ne distrugă. Prezența dumitale aici este o manifestare a forței energetice pe care a îndreptat-o ea împotriva noastră — un lucru atât de nou încât nici măcar nu l-am bănuțit. Dar nu am timp de pierdut.

Lystra, obține toate informațiile posibile și avertizează-l de primejdia ce-i amenință propria persoană.

Apoi bărbatul se răsuci pe călcâie și ușa se închise, fără zgomot, îndărătul siluetei lui înalte.

McAllister întrebă:

— Ce-a vrut să spună cu chestia aceea, cu pericolul în care se află propria-mi persoană?

— Nu e chiar așa ușor de explicat, începu tânăra, cu vădită stânjeneală în glas. În primul rând, veniți până la vitrină și voi încerca să vă lămuresc totul. Presupun că sunteți destul de nedumerit.

McAllister trase adânc aer în piept:

— Ei, acuma parcă mai vii de-acasă.

Îi trecuse spaima. Bărbatul cărunt părea să știe despre ce e vorba. Asta însemna că n-o să fie chiar atât de greu să se lămurească și el. Cât despre pericolul în care se afla breasla fabricantilor de arme, asta era problema lor, nu a lui. Făcu câțiva pași spre față, dar, spre uimirea lui, ea se trase înapoi cu spaimă, de parcă ar fi amenințat-o. O privi cu ochi fără expresie; ea râse firav, fără pic de veselie și, într-un târziu, spuse:

— Să nu credeți că glumesc și nici nu trebuie să vă simțiți ofensat, dar, pentru propria dumneavoastră siguranță, să nu atingeți nici un trup omenesc cu care ați veni întâmplător în contact.

McAllister fu cutremurat de un fior ca de gheață. Apoi, deodată, simți un val de enervare văzând chipul fetei atât de înspăimântat.

— Uite ce e, vreau să lămuresc bine lucrurile. Înțeleg că aici putem vorbi fără nici un pericol cu condiția să nu te ating și nici să nu mă apropii de dumneata. Așa e?

Fata încuviință din cap.

— Dușumeaua, pereții, toate mobilele — de fapt întregul magazin — sunt făcute din materiale rău-conducătoare de energie.

McAllister avu senzația că merge pe o funie întinsă deasupra unei prăpăstii fără fund.

— S-o luăm de la început, zise el. De unde ai știut dumneata și de unde a știut tatăl dumitale că nu sunt... Făcu o pauză înainte de a rosti formula aceea ciudată... Că nu fac parte din epoca aceasta?

— Tata v-a fotografiat. V-a fotografiat și lucrurile din buzunare. Așa a descoperit mai întâi care e problema. Vedeți, dumneavoastră, energiile, sensibile în sine devin purtătoare ale energiei cu care sunteți încărcat. Asta nu e-n regulă. De aceea n-au vrut armele automate să se concentreze asupra dumneavoastră și...

— Încărcat cu... Energie? Întrebă McAllister neîncrezător.

Fata se holbă la el:

— Cum, nu înțelegeți? (i se tăie respirația). Ați traversat șapte milenii. Și dintre toate energiile din Univers cea mai puternică este timpul. Dacă ați păși afară din magazinul acesta, ați arunca în aer Orașul imperial și un teritoriu de o sută de kilometri de jur-împrejur. Dumneavoastră (încheie cu glas șovăielnic, dar din ce în ce mai emoționat), dumneavoastră ați putea distruge Terra.

III

Până atunci McAllister nu observase oglinda. Ciudat, pentru că era destul de mare, înaltă de aproape doi metri și jumătate, și se afla în fața lui, pe perete, unde ar fi putut jura că doar cu un minut mai devreme nu se vedea decât o masă compactă de metal.

— Uitați-vă în oglindă, îi spuse cu glas mult mai blând fata. Nimic nu poate fi mai liniștitor decât propria-ți imagine. De fapt, trupul dumneavoastră rezistă destul de bine la șocul mintal.

Se holbă la propria-i imagine. Paloarea feței prelungi parcă se reflecta asupra lui. Dar trupul nu i se zguduia propriu-zis, așa cum tindea să-i sugereze vârtejul din minte. Deveni din nou conștient de prezența fetei, care ținea degetul pe unul dintre întrerupătoarele de pe perete. Deodată se simți mai bine și spuse liniștit:

— Mulțumesc. Fără doar și poate aveam nevoie de așa ceva.

Tânăra îi surise încurajator și abia acum rămase el uluit de personalitatea ei contradictorie. Pe de-o parte, incapacitatea de acum câteva minute de a sesiza esența primejdiei, iar pe de alta, acțiunea prin care-l ajutase să se vadă în oglindă, ceea ce dovedea o înțelegere adâncă a psihologiei omenești. Îi spuse:

— Problema care se pune din punctul dumitale de vedere este de a reuși s-o eviți pe această femeie din dinastia Isher și de a mă trimite înapoi, înainte de a arunca Terra în aer din... Din nu știu ce an în care ne aflăm.

Fata încuviință din cap.

— Tata zice că puteți fi trimis înapoi, dar, în rest, atenție!

Nu avu însă răgazul să se simtă mai ușurat aflând că poate fi trimis înapoi, în timpul din care venise. Fata mai apăsă un buton. În aceeași clipă, oglinda dispăru în zidul metalic. Se auzi declicul unui alt buton Dispăru și zidul. Dinaintea lui se întindea un parc asemănător celui pe care-l văzuse deja prin ușa din față, în mod evident o extindere a aceleiași priveliști de grădină.

O clădire masivă, cam de cinci sute de metri lungime și — incredibil — tot atât de înaltă pe cât de lungă, se ridica asemenea unui monstru întunecat, profilându-se pe cer și dominând zarea. Pretutindenii existau dovezi ale trudei dinamice a omului, dar nicăieri nici o mișcare, nici țipenie de om. Până și copacii stăteau nemișcați în aerul acela încremenit, lipsit de lumină.

— Atenție! Îi spuse fata, de data aceasta pe un ton mult mai blând.

Nu se auzi nici un declic. Ea umblă la unul dintre butoane și viziunea lui deveni mai puțin clară. Nu atât pentru că soarele își redusese intensitatea luminoasă și nici pentru că apăruse un geam acolo unde nu fusese nimic cu o clipă mai devreme, ci pentru că între ei și parcul acela splendid nu părea să existe nici un fel de substanță materială. Dar parcul nu mai era pustiu: mișunau în el zeci de oameni și de utilaje.

McAllister rămase uluit. Apoi, pe măsură ce senzația de iluzie se topi și amenințarea pe care o reprezentau acești oameni deveni tot mai penetrantă, emoția i se prefăcu în spaimă:

— Vai de mine, spuse el, în cele din urmă, dar oamenii aceștia sunt soldați, iar mașinile lor sunt...

— Arme energetice! Îi completă fata gândul. Problema lor dintotdeauna a fost cum să-și aducă armele destul de aproape de magazinele noastre, pentru a ne distruge. Nu e vorba atât de faptul că tunurile nu ar avea putere la o distanță foarte mare, căci până și carabinele pe care le vindem pot ucide oameni la o distanță de câteva mile, dar magazinele noastre sunt atât de bine fortificate încât, pentru a ne distruge, ar trebui să-și folosească de la o distanță minimă tunurile cele mai mari. În trecut n-au putut-o face niciodată pentru că parcul înconjurător ne aparține, iar sistemul nostru de alarmă a fost perfect, cel puțin până acum. Noua energie folosită de ei nu afectează niciunul dintre instrumentele noastre de protecție. Și, ceea ce e infinit mai rău, le oferă un scut perfect împotriva armelor noastre. Bineînțeles, invizibilitatea este un fenomen cunoscut de multă vreme, dar, dacă n-ai fi venit dumneata, am fi fost distruși fără măcar să știm ce s-a întâmplat.

— Bine, exclamă, pe un ton strident, McAllister, dar ce-aveți de gând să faceți? Țștia sunt încă acolo și lucrează...

Ochii negri ai fetei scăpărară ca o flacără galbenă, feroce:

— Tata a avertizat breasla și membrii acesteia au descoperit că tunuri invizibile similare sunt instalate de oameni invizibili în preajma magazinelor. Consiliul se va întruni foarte curând pentru a discuta măsurile de apărare.

Fără a mai scoate o vorbă, McAllister îi privi pe soldați cum legau ceva — probabil niște cabluri invizibile ce duceau la clădirea imensă din planul al doilea —, cabluri foarte groase care indicau puterea tiranică ce urma să fie dezlănțuită asupra micului magazin de arme. Nu mai era nimic de spus. Realitatea depășea cu mult cuvintele. Dintre toți cei de aici, el părea cel mai puțin util, opinia lui era cea mai puțin însemnată. Ar fi trebuit s-o spună, dar nu-și dădu seama de asta decât atunci când, de alături, răsună glasul tatălui fetei:

— Te-nșeli profund, domnule McAllister. Dintre toți, dumneata ești cel mai prețios. Prin dumneata am descoperit că Imperiul Ișher ne atacă efectiv. Mai mult decât atât, dușmanii noștri habar nu au de existența dumitale, deci nu și-au dat încă seama pe deplin de efectul produs de noua energie de mari proporții pe care au folosit-o. Ca atare, dumneata ești singurul factor necunoscut. De aceea trebuie să te folosim imediat.

Lui McAllister i se păru că tatăl fetei îmbătrânise brusc. Zbârciturile îi brăzdau fața slabă și încordată. Când se întoarse spre fiică-sa și îi vorbi, glasul lui era teribil de aspru:

— Lystra, numărul 7!

Degetele fetei atinseră cel de-al șaptelea buton și tatăl se grăbi să-i explice lui McAllister:

— Consiliul Suprem al Breslei ține o ședință extraordinară pentru a face față iminenței pericolului. Trebuie să alegem metoda cea mai probabilă pentru a ataca problema și să ne concentrăm individual și colectiv, asupra acestei metode. Sunt deja în curs discuții la nivel regional, dar deocamdată n-a rezultat decât o singură idee importantă și... Ah, domnilor!

Se adresa cuiva aflat dincolo de McAllister. Acesta tresări și se întoarse. Mai mulți bărbați intrau prin zidul masiv la fel de ușor și degajat ca și cum ar fi trecut doar pragul unei uși deschise. Unul, doi, trei — treizeci.

Aveau fețele crâncene, în afara unuia singur care, uitându-se în trecut la McAllister, dădu să meargă mai departe, dar se opri cu un zâmbet pe jumătate amuzat.

— De ce vă mirați atât de tare? Cum credeți că am fi putut să supraviețuim în tot cursul acestor ani dacă n-am fi izbutit să transmitem prin spațiu obiecte materiale? Poliția statului Isher abia aștepta să impună o blocadă asupra surselor noastre de aprovizionare. În trecut fie spus, mă numesc Cadron — Peter Cadron!

McAllister dădu din cap, așa, de formă. Nu-l mai impresionau câtuși de puțin noile mașini. Erau produsele finale ale erei mașinilor; știința și invențiile făcuseră progrese atât de mari, încât aproape nu exista o mișcare a oamenilor care să nu afecteze o mașină sau, invers, să nu fie afectată de ea. Un bărbat din preajma lui, cu o față grosolană, spuse:

— Ne-am adunat aici pentru că, în mod evident, sursa energiei noi se află în clădirea mare de lângă magazin... Făcu un gest către peretele ce fusese la un moment dat oglindă, apoi geamul prin care McAllister privise clădirea cu aspect monstruos. Vorbitorul continuă:

— Știm încă de acum cinci ani, când a fost terminată această clădire, că era vorba de o construcție energetică îndreptată împotriva noastră; iar acum s-a scurs din ea energia nouă pentru a copleși lumea, o energie de o forță imensă, atât de puternică încât a frânt până și tensiunile timpului, dar, din fericire, numai în acest magazin aflat în vecinătatea ei. După cât se pare, energia slăbește când este transmisă la distanțe mari.

— Uite ce e, Dresley, sună o întrerupere lipsită de curtoazie venită din partea unui individ din cale-afară de slab. Ce rost are tot preambulul ăsta? Voi ați cercetat diferitele planuri propuse de grupurile regionale.” Este sau nu vreunul ca lumea printre ele?

Dresley șovăi. Spre surprinderea lui McAllister, ochii individului se opriră asupra lui, privindu-l cu neîncredere; fața grosolană a lui Dresley se încordă, apoi se aspri de tot:

— Da, ar exista o metodă, dar pentru asta ar trebui să-l silim pe prietenul nostru venit din trecut să-și asume un mare risc. Știți cu toții la ce mă refer. Cu această metodă am putea câștiga timpul de care avem nevoie.

— Ei, făcu McAllister, copleșit de privirile care se ațintiseră asupra lui.

IV

McAllister înțelese că avea din nou nevoie de oglindă pentru a-și dovedi că trupul lui face față cum trebuie situației. Măsură cu privirea chipurile bărbaților adunați acolo. Fabricanții de arme alcătuiau un tablou destul de confuz, stând jos sau în picioare ori sprijinindu-se de vitrinele pline cu arme strălucitoare. Și parcă erau mai puțini decât îi ieșiseră la numărătoare mai înainte. Unul, doi — douăzeci și opt, cu fată cu tot. Ar fi putut jura că fuseseră

treizeci și doi. Mergând cu privirea mai departe, tocmai observa cum se închidea ușa camerei din spate. Patru dintre bărbați intraseră acolo fără ca el să știe ce se ascunde înapoia acelei uși.

Dădu nedumerit din cap, apoi, întorcându-și privirea, cercetă gânditor fețele aflate dinaintea lui și spuse:

— Pur și simplu nu înțeleg cum de v-ați gândit că m-ați putea constrânge. După părerea voastră sunt încărcat cu energie. Se prea poate să mă înșel, dar, dacă vreunul dintre voi ar încerca să mă împingă în jos pe panta timpului său măcar să se atingă de mine, energia din trupul meu ar produce distrugerii cumplite...

— Să te ia dracu'! Ai perfectă dreptate, se amestecă un tânăr, care urlă furios la Dresley. Cum naiba ai putut să faci o asemenea gafă psihologică? Doar știi că McAllister va trebui să execute poruncile noastre ca să se salveze, și asta încă foarte repede!

Dresley mormăi:

— Fir-ar să fie! Realitatea este că n-avem timp de pierdut cu explicații și eu mi-am zis că l-am putea speria ușor. Dar văd că avem de-a face cu un om inteligent.

McAllister făcu ochii mici și inspectă întregul grup. Totul era o cacialma, așa că spuse cu asprime:

— Lăsați lingușeala asta cu inteligența. Văd că asudați pur și simplu de frică. Ați fi în stare să vă împușcați și bunicile și să mă trageți și pe mine pe sfoară pentru că e în joc însăși existența lumii pe care voi o considerați bună. Dar ce mai e și planul ăsta al vostru ta care vreți să mă siliți să particip?

Îi răspunse tânărul:

— Vi se vor da haine de protecție izolatoare și veți fi trimis înapoi în epoca dumneavoastră...

Făcu o pauză și McAllister replică:

— Deocamdată, asta nu sună chiar atât de rău. Dar care-i șmecheria?

— Nu e nici o șmecherie!

McAllister căscă ochii și apoi începu:

— Ia ascultați-mă bine. Nu încercați să mă duceți cu zăhărelul. Dacă lucrurile ar fi chiar atât de simple, cum naiba v-aș putea fi de folos împotriva energiei Imperiului Isher?

Tânărul se încruntă, negru la față, privind-l aspru pe Dresley:

— Vezi că vorbind de constrângere l-ai făcut să intre la bănuieli?

Întorcându-se către McAllister spuse:

— Planul nostru vizează aplicarea energiei pe baza principiului pârghiilor și punctelor de sprijin. Dumneavoastră urmează să fiți greutatea de la capătul lung al unei „pârghii” energetice prin care se ridică greutatea superioară de la capătul ei cel mai scurt. Vă veți întoarce în timp cinci mii de ani. Mașina din clădirea cea mare, la care e acordat trupul dumneavoastră și care ne-a făcut aceste neazuri, va înainta în timp câteva luni.

— În felul acesta — îl întrerupse alt participant, înainte ca McAllister să poată replica — am avea timp să găsim un alt factor de contracarare. Trebuie

să existe o soluție, căci altfel dușmanii noștri n-ar fi acționat în secret. Ei, ce părere aveți?

McAllister porni agale spre scaunul pe care stătuse înainte. Minte îi funcționa cu o viteză amețitoare, dar avea o presimțire neagră că nu dispune de cunoștințele tehnice necesare pentru a se putea apăra. Vorbi rar:

— După câte văd, metoda ar trebui să funcționeze ca un miner de pompă. Principiul pârgiei... Vechea idee după care, dacă ai avea o pârgie destul de lungă și un punct de sprijin corespunzător, ai putea deplasa Pământul de pe orbita lui.

— Exact, interveni Dresley, cel cu fața grosolană. Numai că aceasta acționează în timp. Dacă te întorci înapoi cu cinci mii de ani, dispăre clădirea...

Glasul i se stinse, la fel ca și entuziasmul, când citi expresia de pe fața lui McAllister.

— Uite ce e, zise acesta, nimic nu-i mai jalnic decât o mână de oameni cinstiți care se apucă de o treabă necinstită. Sunteți oameni puternici, intelectuali, care v-ați închinat viața unei concepții idealiste. Ați crezut neîncetat că, dacă va fi vreodată nevoie, nu veți șovăi să faceți sacrificii drastice. Dar nu puteți păcăli pe nimeni. Care e șmecheria?

V

Era surprinzător acest contraatac. Îi văzu pe indivizii aceia ieșind din camera dosnică și avu un adevărat șoc când observă că se duseseră să-și ia echipamentul de protecție înainte de a fi putut ști măcar că și el îl va folosi. McAllister se uită sever la Peter Cadron, care întinse către el obiectul acela inform, de culoare aproape cenușie, și-i spuse răspicat:

— Bagă-te în astea și apucă-te de treabă! E o chestiune de minute, băiete! Când țevile alea de colo vor începe să împrăștie energie, n-o să mai fii în viață ca să discuți despre cinstea noastră.

Și totuși exista încă. Broboane de sudoare îi curgeau pe obraji, iar nesiguranța îl îmbolnăvea pur și simplu. De undeva, din spate, un bărbat spuse:

— Primul nostru țel va fi acela de a câștiga timp, apoi trebuie să înființăm noi ateliere prin diferite comunități, unde nu pot fi atacate prea ușor. Simultan, vom contacta orice potențial al imperiului care ne poate ajuta, direct sau indirect, în acțiunea noastră, iar, în cele din urmă, trebuie să...

Glasul vorbea înainte, dar McAllister nu-l mai auzea. Privirile lui înnebunite se opriră asupra fetei, care stătea, tăcută și intimidată, lângă ușa din față. Pași către ea. Fie privirile lui aspre, fie prezența lui impunătoare o speriară, căci se trase înapoi, cu chipul cuprins de paloare.

— Uitați! Strigă el. M-am băgat până peste cap în povestea asta. Și care e riscul?! Trebuie să simt că am o oarecare șansă. Spuneți-mi care-i șmecheria?

Intre timp, fața se făcuse cenușie la față, având aproape aceeași înfățișare pământie, moartă, ca și costumul pe care-l ținea în mână Peter Cadron.

— E vorba de fricțiune, murmură ea, nedeslușit, într-un târziu. Poate nu veți reuși să refaceți tot drumul înapoi. Vedeți, veți fi un fel de „greutate”, de „pondere” și...

McAllister se îndepărtă de ea ca un vârtej. Intră în costumul acela moale atât de ușor încât avea senzația de imponderabilitate, apoi îl strânse cu grijă pe tot corpul, peste hainele lui proaspăt călcate.

— Parcă mă cam strânge la cap, nu-i așa? Întrebă el.

— Da, veni răspunsul de ia tatăl Lystrei. De îndată ce închizi fermoarul, costumul devine total invizibil. Celor din afară, și mai ales celor nepricepuți, li se va părea că porți haine obișnuite. Costumul este complet echipat, așa că, atâta vreme cât îl porți, ai putea trăi și pe lună.

— Ceea ce nu izbutesc să înțeleg, se plânse McAllister, este de ce trebuie să-I port. Am ajuns fără probleme aici, deși nu-l aveam pe mine.

Se încruntă. Vorbele îi scăpaseră automat, dar deodată îi veni un gând salvator.

— Numai o clipă, zise el, ce se întâmplă cu energia cu care sunt încărcat când mă aflu închis ca într-un borcan în costumul ăsta de protecție?

Văzu, după încremenirea fețelor din jurul lui, că a atins un subiect formidabil.

— Va să zică asta este! Izbucni el. Stratul izolator mă va împiedica să pierd ceva din energia aceasta. Deci, așa aș putea să capăt oarecare „greutate”. N-am nici o îndoială că există o legătură între acest costum și cealaltă mașină. Ei bine, nu e prea târziu.

Cu o răsucire disperată a corpului, încercă să sară într-o parte, să scape de mâinile celor patru bărbați care se năpustiră asupra lui. Dar ei îl prinseră într-o clipă și-l ținură atât de ferm încât era peste puterile lui să scape din strânsoare. Peter Cadron îi trase repede fermoarul și spuse:

— Iartă-ne, dar când ne-am dus în camera aceea din spate, ne-am și îmbrăcat în costumele izolante. De aceea nu ne-ai putut face nici un rău. Și ține minte un lucru. Nu avem nici o certitudine că ești sacrificat. Faptul că nu există nici un crater pe pământul nostru dovedește că nu ai explodat în trecut și că ai rezolvat problema altfel. Ei, și acum cineva să deschidă repede ușa!

Se trezi împins înainte de o forță irezistibilă. Apoi auzi un cuvânt:

— Așteptați!

Vorbise fata. Ochii îi scânteiau ca niște pietre prețioase, întunecate la culoare; între degete ținea pistolul minuscul, lucios ca o oglindă, pe care la început îl îndreptase împotriva lui McAllister. Oamenii care-l împingeau pe acesta afară se opriră de parcă ar fi fost paralizați. Aproape că nu-și dădea seama ce se întâmplă. Pentru el exista numai fata. Mișcându-și imperceptibil mușchii buzelor, aceasta strigă indignată:

— Dar este de-a dreptul scandalos! Adică suntem atât de lași! E oare posibil ca spiritul libertății să poată supraviețui numai printr-o crimă murdară și prin încălcarea grosolană a drepturilor individului? Eu zic că nu! Domnul McAllister trebuie să se bucure de protecția tratamentului hipnotic. Cu siguranță că o întârziere atât de mică nu va avea efecte fatale.

— Lystra, strigă tatăl ei, și McAllister înțelese după mișcarea iute a acestuia cât de prompt sesiza bătrânul toate aspectele situației. Făcu un pas înainte și luă pistolul dintre degetele fiicei sale. McAllister se gândi că acesta era singurul bărbat din încăperea care ar fi îndrăznit să se apropie de ea într-un asemenea moment, având siguranța că fata nu va trage.

Își dădu seama că Peter Cadron i-a lăsat brațul și se îndepărtă de el. Bărbatul privea calm, ținând capul drept și trufaș. Spuse:

— Fiica dumneavoastră are dreptate, domnule. Iată clipa în care ne ridicăm deasupra temerilor noastre și putem spune acestui tânăr nefericit: „Nu-ți pierde curajul! Nu vei fi uitat. Nu putem garanta nimic, nu putem nici măcar să precizăm ce ți se va întâmpla, dar, dacă stă în puterea noastră să te ajutăm, te vei bucura de acest ajutor”. Iar acum, trebuie să te ocrotim de presiunile psihologice distrugătoare, care altfel te-ar desființa de-a dreptul, simplu, dar eficace.

McAllister observă prea târziu că ceilalți își întorseseră deja fețele de la acest perete extraordinar, care-și dovedise în repetate rânduri multifuncționalitatea. Nici măcar nu văzu cine a apăsător butonul de activare pentru efectuarea operațiunilor care urma.

Fulgeră o lumină orbitoare. O clipă avu impresia că i s-a golit total creierul, iar pe fondul acestui vid glasul lui Peter Cadron insista cu apăsarea unei prese de gravat:

— Să-ți păstrezi stăpânirea de sine și sănătatea mintală — aceasta ți-e singura speranță. O vei face în ciuda tuturor celorlalte lucruri! Pentru binele dumitale, vorbește despre experiența pe care o vei dobândi numai oamenilor de știință sau acelor autorități care simți că te vor înțelege și te vor ajuta. Succes!

Atât de puternic fusese efectul aceluia scurt fulger luminos încât abia dacă mai simțea atingerea mâinilor care-l împingeau înainte. Avu senzația unei prăbușiri.

CAPITOLUL I.

CUFUNDAT ÎN NOAPTE, satul alcătuia un tablou ciudat, atemporal. Fara mergea pe stradă lângă nevastă-sa, cu un aer foarte mulțumit. Văzduhul era plăcut ca vinul. Se gândea vag la artistul venit din Orașul imperial, care realizase ceea ce teleecranele numeau (își amintea clar expresia) „un tablou simbolic amintind de o scenă din epoca electricității de acum șapte mii de ani”.

În timp ce mergeau, Fara se întoarse puțin către nevastă-sa. La lumina slabă a felinarului din apropiere, fața ei blândă, și încă destul de tânără, era aproape pierdută în umbră. El îi șopti ceva cu un glas delicat care se armoniza cu nuanțele pastelate ale înserării:

— Împărăteasa spunea că sătucul nostru Glay pare să aibă în el sănătatea și blândețea, ce constituie calitățile superioare ale poporului ei. Ce spui, Creel, nu ți se pare un gând minunat? Trebuie să fie o femeie admirabil de înțelegătoare.

Ajunseseră la o stradă laterală și ceea ce văzu, la vreo cincizeci de metri în josul ei, îi tăie șirul vorbelor.

— Uite! Zise cu glas răgușit Fara.

Cu brațul și degetul înțepenite, pur și simplu, arată o firmă imensă care strălucea în noapte. Cuvintele erau următoarele:

ARME BUNE.

DREPTUL DEA CUMPĂRA ARME ESTE DREPTUL LA LIBERTATE.

Fara avu o ciudată senzație de gol, în timp ce se holba la firma aceea luminoasă. Văzu că se mai adună și alți săteni. În cele din urmă, spuse cu glasul îngroșat de emoție:

— Am auzit de atelierele astea. Sunt niște locuri infame, împotriva cărora, azi-mâine, guvernul Împărătesei va lua măsuri. Sunt construite în fabrici ascunse și apoi transportate și puse în funcțiune sfidând grosolan drepturile de proprietate. Acest magazin nu exista acum un ceas.

Fața bărbatului se înăspri, iar glasul îi deveni de-a dreptul tăios când spuse:

— Creel, du-te acasă!

Rămase surprins când Creel nu se îndepărtă imediat. În tot cursul căsniciei, ea manifestase o deprindere agreabilă a supunerii, ceea ce făcuse ca menajul lor să fie extrem de fericit. Acum, o vedea privindu-l cu ochi măriți, în care deslușea un fel de spaimă timidă ce o țintuia locului.

— Du-te acasă! (Dar temerea ei îi scoase la iveală toată hotărârea de care era capabilă.) Nu putem să lăsăm un lucru atât de monstruos să ne pângărească satul. Închipuți-vă... Și glasul începu să-i tremure la gândul acesta înfiorător. Închipuți-vă că această colectivitate splendidă, de modă veche, pe care hotărâsem s-o păstrăm întotdeauna exact așa cum o are pictată Împărăteasa în galeria ei de tablouri, ar fi acum pradă desfrâului și ruinată de această... de lucrul acesta... Dar așa ceva nu vom suporta!

Glasul lui Creel se auzea slab, dar mai hotărât, din semiîntunericul de la colțul străzii:

— Fara, nu face nimic pripit. Nu uita că nu este prima clădire nouă care se ivește în Glay de când a fost pictat acest tablou.

Fara tăcu. Iată o însușire a soției lui cu care nu era de acord: felul ei de a-i aminti în mod inutil lucruri neplăcute. Știa exact ce voia să spună. Această societate gigantică și cu atâtea tentacule — Atelierele de Reparate Motoare Atomice Automate S. A. — căzuse sub incidența legilor statului cu clădirea ei de o frumusețe răpitoare, împotriva dorințelor consiliului sătesc și preluase deja jumătate din afacerile lui Fara.

— Asta e altceva, mârâi în cele din urmă Fara. În primul rând, oamenii vor descoperi la vreme că aceste reparatoare noi, automate, fac o treabă de foarte slabă calitate. În al doilea rând e vorba de o concurență loială. În schimb, acest arsenal este o sfidare la adresa tuturor lucrurilor decente care fac atât de plăcută viața sub domnia Casei Isher. Ia uitați-vă la această firmă ipocrită: „Dreptul de a cumpăra arme... „ Aaaa!

Se întrerupse și spuse:

— Du-te acasă, Creel! O să avem noi grijă să nu se vândă arme în localitatea noastră!

O urmări cu privirea pe femeia subțirică pierzându-se printre umbre. Dar aceasta nu apucase să ajungă la jumătatea străzii, când Fara strigă:

— Și dacă-l vezi pe băiatul ăla al nostru pe la vreun colț de stradă, ia-l acasă. Nu trebuie să mai întârzie seara pe afară.

Îndată ce Creel dispăru în lumina slabă a felinarelor îndepărtate, Fara se răsuci pe călcâie și se duse repede la atelierul-magazin. Mulțimea creștea cu fiecare clipă și văzduhul nopții fremăta de glasuri agitate.

Văzu bine că firma Arsenalului e o chestiune de simplă iluzie. Indiferent din ce unghi se uita la ea, o vedea mereu frontal. Când se opri în fața uriașei vitrine principale, cuvintele se lipiră de fațadă și-l priveau drept în ochi fără să licărească. Fara mai pufni o dată la sensul lozincii, apoi se întoarse către anunțul din vitrină:

CELE MAI BUNE ARME ENERGETICE DIN ÎNTREGUL UNIVERS CUNOSCUȚ

Simți în sinea lui o scânteie de interes. Privi lung armele strălucitoare etalate și fu fascinat, împotriva voinței sale. Erau arme de toate mărimile, de la pistolete cât degetul până la carabine „Express”, toată gama mortală a mijloacelor de distrugere. Se înfiora. Atâtea și atâtea arme pentru sătucul Glay, în care, după cunoștințele lui, numai doi oameni aveau arme, și acestea doar pentru vânatoare. Undeva, în spatele lui Fara, un bărbat spuse:

— Uite, s-a instalat tocmai pe terenul lui Lan Harris. Grozavă glumă la adresa ticălosului ăluia bătrân. Să vedeți ce scandal o să facă!

Se auziră râsetele mulțimii alcătuind o improvizație ciudată de sunete în aerul acela cald, dar proaspăt. Și Fara văzu că omul spusese adevărul. Arsenalul avea o fațadă de 12 m și ocupa centrul terenului verde, ca o grădină, al zgârcitului aceluia bătrân de Harris. Fara se încruntă. Deștepți sunt ăștia cu arsenale și magazine de arme că și-au ales tocmai proprietatea celui mai antipatizat individ din oraș, flatând sentimentele celorlalți. Dar iscusința lor vicleană făcea ca asigurarea eșecului acestei șmecherii să devină o chestiune vitală. Tot se mai uita speriat, când văzu silueta bondoacă a lui Mei Dale, primarul. Fara se îndreptă repede spre el, își duse mâna la pălărie în semn de respect și întrebă:

— Unde e Jor?

— Aici.

Polițaiul satului își făcu loc cu coatele prin mulțime.

— Ceva planuri? Întrebă omul legii.

— Un singur plan, zise cu îndrăzneală Fara. Intră și arestează-i.

Cei doi bărbați se priviră în ochi, apoi își plecară privirile în pământ.

Polițaiul voinic răspunse primul după o vreme:

— Ușa e încuiată. N-a răspuns nimeni când am bătut. Tocmai voiam să propun să lăsăm lucrurile baltă până dimineața.

— Prosti!

Uimirea îl făcu pe Fara să-și piardă răbdarea.

— Adu un topor și o să spargem ușa. Orice întârziere nu va face decât să-i încurajeze pe nemernicii ăștia să se opună.

Toți cei din apropiere dădură din cap în semn de încuviințare. Dar prea în pripă. Fara rămase nedumerit de ochii care se plecau sub privirea lui fermă. Se gândi: „Sunt toți speriați. Și n-au nici un chef”. Înainte ca el să poată vorbi mai departe, interveni polițistul Jor.

— Probabil n-ați auzit nimic despre magazinele acestea și despre ușile lor. După cât se spune, e imposibil de pătruns înăuntru.

Fulgerat de un junghi chinuitor, Fara realiză brusc că în cazul acesta el va trebui să acționeze:

— Am să-mi aduc de la atelier perforatorul atomic. Cu asta îi dăm gata. Îmi îngăduiți s-o fac, domnule primar?

În lumina vitrinei magazinului de arme se vedea bine cum individul dolofan transpiră. Acesta zise:

— Poate-i mai bine să-l chem pe comandantul garnizoanei imperiale de la Ferd și să-l întrebăm pe el.

— Nu, zise Fara, care recunoștea ușor orice încercare de eschivare. Trebuie să acționăm chiar noi. Alte comunități le-au permis acestor oameni să se strecoare pentru că nu au luat măsuri hotărâte. Trebuie să rezistăm până la capăt, începând din această clipă. Ce părere aveți?

Primarul scoase un „bine”, mai degrabă ca un oftat decât ca o vorbă. Dar Fara nu avea nevoie de mai mult. Își anunță intenția mulțimii, dar, încercând să-și facă loc printre oameni, își descoperi propriul fiu holbându-se împreună cu alți tineri la mărfurile etalate în vitrină.

Fara îl strigă:

— Cayle, vino și ajută-mă să transport astea!

Cayle nici măcar nu se întoarce și nici nu făcu vreo altă mișcare. Fara se opri, tentat în oarecare măsură să facă scandal pe această temă, dar apoi, deși fierbea în sinea lui, se grăbi mai departe.

Energia era tăcută și calmă. Nici un fel de răbufnire, nici un foc de artificii. Strălucea ca o lumină albă, blândă și pură, aproape mângâind panourile de metal ale ușii. Dar nu obținu nici un efect. Fara refuză pur și simplu să creadă că a dat greș și îndreptă energia de o forță nelimitată asupra peretelui care i se împotriva. Când, în cele din urmă, închise aparatul, era transpirat tot.

— Nu înțeleg, găfâi el. Păi... După cum se știe, nici un metal nu poate rezista unui șuvoi constant de forță atomică.

— E așa cum ți-a spus Jor, îi zise primarul. Magazinele astea de arme sunt... Un lucru foarte mare. S-au răspândit pe tot cuprinsul imperiului și nu o recunosc pe Împărăteasă.

Tulburat, Fara se mută de pe un picior pe altul. Nu-i plăcea să audă asemenea cuvinte. Până să răspundă el, cineva din mulțime spuse:

— Am auzit că ușa aceea poate fi deschisă numai de către cei care nu vor să le facă vreun rău oamenilor dinăuntru.

Cuvintele îl șocară atât de tare pe Fara încât îi alungară năuceala. Glasul îi deveni aspru:

— Asta e ridicol! Dacă ar exista asemenea uși, le-am avea cu toții.
Noi...

Se întrerupse fiindcă își dădu deodată seama că el, personal, nu văzuse pe nimeni încercând să deschidă ușa. Și, dată fiind șovăiala celor din jur, era perfect posibil ca nimeni să nu fi încercat. Pășii înainte, apucă clanța rotundă și trase. Ușa se deschise cu o ușurință nefirească ce-i făcu în treacăt impresia că această clanță se înmuiașe chiar în mâna lui. Icnind, ca și cum și-ar fi pierdut respirația, Fara deschise larg ușa:

— Jor, strigă el, intră!

Polițaiul făcu o mișcare strâmbă — deformată probabil de ceea ce trebuia să fi fost dorința de precauție —, urmată imediat de revelația faptului că nu putea da înapoi de față cu atâția oameni. Sării stângaci către ușa deschisă, dar aceasta i se trânti în față.

Fara se uită prostește la mâna lui, de fapt la pumnul încă strâns. Și apoi, încetșor, îl străbătură fiori prin tot trupul. Clanța se retrăsese. Se răsucise, devenise vâscoasă și alunecase amorfă printre degetele încordate. Își dădu seama că mulțimea îi urmărește în tăcere, dar foarte concentrată, fiecare mișcare. Fara întinse furios mâna spre clanță, dar, de data aceasta, ea nici nu se răsuci, nici nu cedă câtuși de puțin. Obstacolul îi readuse cu vigoare hotărârea de mai înainte. Făcu un semn către polițist:

— Trage-te înapoi, Jor, în timp ce eu deschid ușa.

Omul se retrase, dar tot degeaba. Oricât de tare trăgea Fara de ușă, ea nu se deschidea. Undeva în mulțime, cineva spuse cu mult subînțeles:

— Ușa a hotărât să-ți dea drumul înăuntru, dar apoi s-a răzgândit!

— Ce prostii spui, zise cu violență Fara. Cum adică ușa s-a răzgândit? Ce, ești nebun? Nici o ușă nu e înzestrată cu rațiune.

Fara se uită sever la magazin. Clădirea se înălța acolo sub cerul nopții, dar strălucea ca lumina zilei, străină de locul acela, amenințătoare, imposibil de cucerit. Se întrebă ce-ar face soldații Împărătesei dacă ar fi chemați să acționeze. Și deodată prevăzu, printr-o străfulgerare, că nici măcar ei n-ar fi în stare să facă nimic.

— Ușa s-a deschis o dată pentru mine, zise el înnebunit. Trebuie să se redeschidă.

Și chiar așa se și întâmplă. Ușurel, fără împotrivire, producând aceeași senzație de imponderabilitate, ușa stranie și sensibilă se supuse mișcărilor degetelor lui. Dincolo de prag nu era decât o lumină slabă, o boltă largă și întunecată. Din spatele lui vorbi primarul Dale:

— Fara, nu te juca! Ce vrei să faci înăuntru?

Fara constată cu uimire că trecuse pragul. Se întoarse uluit și se holbă la fețele acelea șterse:

— Păi... Începu el cam fără noimă, dar apoi se mai luminea. Păi, bineînțeles, vreau să cumpăr o armă.

CAPITOLUL II.

ÎNĂUNTRU PLUTEA o liniște supranaturală. Nu pătrundea nici un sunet dinspre noaptea din care venise. Se strecură ușurel înainte pe covorul care-i

absorbea sunetul pașilor. Încetul cu încetul, ochii i se deprinseră cu lumina blândă care se reflecta din pereți și tavan. Banalitatea luminii atomice acționa ca un tonic pentru nervii săi încordați. Se uită de jur-împrejur cu încredere crescândă. Locul i se părea destul de obișnuit. Era un magazin cu mobilier puțin. Pe pereți, vitrine, iar pe jos, tot soiul de obiecte frumoase, care nu erau în număr prea mare — cam vreo zece-douăsprezece —, dar în rest nimic neobișnuit. Mai văzu și o ușă dublă care dădea spre intrarea din spate.

Fara nu-și mai dezlipea ochii de la acea ușă, cu toate că cercetă în fugă mai multe vitrine, fiecare din ele cu trei sau patru arme) fie montate, fie aranjate în cutii sau etuuri. Concentrându-și privirea, își cântări bine șansele de a apuca vreuna dintre armele aflate într-o vitrină, pentru ca apoi, în clipa în care s-ar fi ivit vreo persoană, s-o poată împinge afară, unde Jor avea s-o aresteze. În spatele lui răsună un glas de bărbat care-l întrebă calm:

— Doriți să cumpărați o armă?

Fara tresări și se întoarse. Îl năpădi furia pentru că își văzu planul ratat prin sosirea vânzătorului. Dar acest sentiment îi dispăru cu încetul când constată că vânzătorul e un bărbat „distins, cu părul cărunt, mai bătrân decât el. Era un amănunt deconcertant. Fara avea un respect imens, aproape instinctiv, pentru bătrânețe. În cele din urmă, spuse șovăind:

— Da, da, o armă.

— În ce scop? Întrebă cu voce calmă vânzătorul.

Fara nu putu decât să se uite lung la el. Ar fi vrut să le spună acestor oameni ce părere are despre ei. Dar vârsta acestui reprezentant al lor îl impresiona oprindu-i cuvintele. Doar cu un efort de voință izbuti să vorbească;

— Pentru vânătoare.

Plauzibilitatea acestei afirmații îi împietri mintea.

— Da, fără doar și poate, pentru vânătoare. Aici, mai spre nord, e un lac și... Și..., dar nu mai izbuti să-și ducă minciuna mai departe.

Se opri și se încruntă văzând cât de necinstit a fost. Nu era dispus să se adâncească mai departe în ezitări. Zise din nou doar atât:

— Pentru vânătoare.

Între timp, Fara își reveni. Nu-l putea suferi pe individ pentru că-l pusese într-o situație de dezavantaj. Cu ochii arzând ca tăciunii, îl urmări pe bătrân cum deschide o vitrină și scoate de acolo o pușcă, cu un luciu verde. În timp ce individul îl înfrunta cu arma în mină, Fara gândea: „Isteață treabă să pui ca fațadă un bătrân!” Era același gen de viclenie care-i îndemnase să aleagă proprietatea avarului Harris. Întinse mâna după armă, dar vânzătorul o ținu tot departe de el.

— Înainte de a vă putea îngădui s-o încercați, zise el, sunt silit de regulamentele Arsenalelor să vă informez în ce condiții puteți cumpăra o armă. Noi, făuritorii de arme, am creat pistoale, puști și alte arme care, în domeniul lor specific, pot distruge orice mașină și orice obiect făcut din ceea ce se numește materie. Așadar, oricine posedă vreo armă de-a noastră poate înfrunta cu foarte mare succes orice soldat al împărătesei. Aș spune chiar că-l poate învinge, întrucât fiecare armă de foc de-a noastră constituie centrul unui câmp de forță care acționează ca un ecran de protecție împotriva forțelor distructive

imateriale. Acest ecran de protecție nu opune rezistență măciucilor, sulitelor ori gloanțelor și nici altor substanțe materiale, dar, pentru a străpunge superba barieră pe care o creează în jurul proprietarului său, ar fi nevoie de un tun atomic. Veți înțelege ușor, continuă vânzătorul, că o armă de o asemenea forță nu putea fi lăsată să cadă, fără unele modificări, în mâinile unor iresponsabili. Ca atare, nici o armă cumpărată de la noi nu poate fi folosită pentru agresiune sau omor. Cu pușca de vânatoare se pot împușca numai acele păsări și animale pe care, din când în când, le specificăm pe listele de vânat îngăduit afișate în vitrinele noastre. Și apoi, nici o armă nu poate fi revândută fără aprobarea noastră. E limpede?

Fara încuviință din cap. Așadar, armele nu trebuie folosite pentru omucidere sau tâlhărie. Așadar, nu ai voie să împuști decât anumite păsări și animale. Cât despre revindere, în cazul în care ar fi cumpărat acest obiect și ar fi făcut o călătorie de peste o mie de kilometri oferind-o vreunui străin bogat, pe două unități monetare, cine ar fi aflat vreodată? Sau să presupunem că oprea pe un necunoscut și-l jefuia. Sau îl împușca. Cum aveau să descopere acest lucru cei de la magazin? Își dădu seama că pușca este ținută cu patul spre el. O luă în mână și trebui să facă un efort pentru a-și reține impulsul de a-i îndrepta țeava direct asupra bătrânului.

— Cum funcționează? Întrebă el.

— Păi, pur și simplu, ochești și apeși pe trăgaci. Poate doriți s-o încercați pe o țintă pe care v-o punem la dispoziție.

Fara ridică țeava puștii:

— Da, zise el triumfător, și dumneavoastră sunteți această țintă! Ia mergeți la ușa din față și apoi treceți afară (ridică glasul). Și dacă-i dă prin gând cuiva să vină pe ușa din spate, am eu grijă și de asta (ii făcu un semn brusc vânzătorului). Repede, mișcă-te! Trag! Jur că trag!

Dar omul era calm și nu se lăsă tulburat cu una, cu două.

— N-am nici cea mai mică îndoială că ați vrea s-o faceți. Când ne-am hotărât să acordăm ușa în așa fel încât să puteți intra, în ciuda ostilității dumneavoastră, ne-am asumat și riscul omuciderii. Dar petrecerea la care v-am invitat e a noastră. N-ar fi rău să vă adaptați acestei situații și să aruncați o privire în spate.

Urmă un răstimp de tăcere. Fara rămase nemișcat cu degetul pe trăgaci. Gânduri sumbre i se născură din toate jumătățile de măsură din care, în decursul anilor, își construise o imagine fragmentată despre Arsenale: că au susținători secreți în toate ținuturile, că au un guvern particular nemilos, ținut tot în secret, și că, de îndată ce cădeai în ghearele lor, nu mai aveai altă cale decât moartea. Dar singurul lucru pe care-l realiza cu claritate era o imagine a lui, Fara. Clark, familist, supus credincios al împărătesei, stând acolo, în acest magazin slab luminat, și luptându-se în mod conștient cu o organizație atât de uriașă și de amenințătoare. Cu un mare efort își sili mușchii flasci să se încordeze curajos și spuse:

— Pe mine nu mă puteți păcăli făcându-mă să cred că e cineva în spatele meu. Haideți, duceți-vă la ușa aceea.

Ochii necruțători ai bătrânului priveau peste umerii lui. Vorbi calm:

— Ei, Rad, ai pregătite toate datele?

— În orice caz destule pentru un examen preliminar, se auzi glasul unui tânăr aflat în spatele lui Fara. Conservator de tipul A-7. Inteligență medie destul de bună, dar prezintă o evoluție monarică specifică orașelor mici. Concepție unilaterală, generată de școlile imperiale, prezentă într-o formă exagerată. Extrem de cinstit. Rațiunea ar fi inutilă, iar abordarea afectivă ar cere un tratament amplu și îndelungat. Nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să ne batem capul. Să-și trăiască viața așa cum îi convine.

— Dacă crezi, spuse cu glas tremurător Fara, că această cacialma m-ar putea face să mă întorc, ești nebun. E vorba de peretele din stânga al clădirii. Știu că nu e nimeni acolo.

— Dragă Rad, spuse bătrânul, sunt întru totul de acord să-l las să-și trăiască viața. Dar a fost protagonistul acțiunii întreprinse de mulțimea de afară. Cred că ar trebui să fie descurajat.

— Vom anunța prezența lui prin toate mijloacele de informare, spuse Rad. Își va petrece tot restul vieții negând această acuzație.

Încrederea lui Fara în tun scăzuse în atât de mare măsură încât, în timp ce asculta neliniștit și nedumerit conversația aproape de neînțeles, uită complet de el.

Bătrânul spuse cu insistență:

— Eu cred că puțină emoție ar putea să aibă un efect de lungă durată. Arată-i Palatul.

„Palatul!”

Cuvântul îl smulse pe Fara din letargie.

— Uite ce este, începu el, acum văd că m-ați mințit. Pistolul acesta nici nu e încărcat. Este...

N-avea nici un pistol în mână.

— Păi atunci înseamnă că m-ați... Reluă el înnebunit.

Dar iarăși se opri. Lupta cu senzația de amețeală și, în cele din urmă, tremurând, se gândi: „Probabil mi-a smuls cineva pistolul din mână. Asta înseamnă că e cineva în spatele meu. Deci glasul nu era ceva mecanic”. Încercă să se întoarcă, dar nu putu s-o facă. Se strădui, forțându-și mușchii. Camera se întuneca într-un chip ciudat. Abia dacă-l mai vedea pe bătrân. Dacă ar fi putut, ar fi țipat, pur și simplu, pentru că magazinul de armament dispăruse.

Se afla deasupra unui oraș imens. Parcă și respirația i se blocase. Îi reveni sănătatea mintală pe măsură ce conștientiza senzația că se află efectiv pe o pardoseală foarte tare și că orașul trebuie să fie o imagine focalizată direct în ochii lui prin cine știe ce minune.

Cu o tresărire, Fara recunoscă pentru prima dată metropola de la picioarele lui. Era orașul viselor, Orașul imperial, capitala glorioasei Împărătese Isher. De la înălțimea imensă la care se afla, vedea turnurile palatului de argint și reședința imperială. Spaima îi dispărea treptat, lăsând locul unei senzații de fascinație și uimire care începea să se înfiripe. Constată cu emoție, că palatul se apropie de el cu o viteză uluitoare. „Arată-i Palatul”, spusese omul acela. Acoperișul scânteietor îi aruncă un fulger drept în față. Trecu prin trupul lui metalul solid din care era alcătuit acesta.

Primul său simțământ de pângărire iminentă, zguduitoare, se stârni în clipa în care se opri într-o încăpere imensă, unde vreo douăzeci de bărbați ședeau în jurul unei mese, în capul căreia se afla o tânără. Aparatele de luat vederi — neiertătoare, adevărate sacrilegii alimentate cu o energie nelimitată — treceau dintr-o parte în alta a mesei și fixau direct chipul femeii.

Era un chip frumos, dar contorsionat acum de patimă, în timp ce se înclina înainte și spunea cu un glas pe vremuri foarte familiar lui Fara (ah, de câte ori nu auzise el glasul acesta calm și măsurat pe teleecrane), dar totodată deformat. Deformat de furie și de o tentă impertinentă, poruncitoare. Această caricatură a unui glas îndrăgît despica tăcerea cu așa o claritate încât îl percepea ca și cum s-ar fi aflat și el acolo, în sala aceea vastă.

— Vreau ca trădătorul să fie ucis. Înțelegeți? Nu-mi pasă cum o faceți, dar până mâine-seară vreau să aud că e mort.

Imaginea dispăru și, într-o clipă, Fara se trezi din nou în magazinul de arme. Se clătina pe picioare, luptându-se să-și adapteze ochii la lumina slabă. Prima sa emoție fu disprețul pentru simplitatea acestei înșelătorii. Un film. Dar cât de gogoman îl socoteau ei ca să înghită o minciună atât de vizibilă?

— Nemernicilor, se înfurie el. Va să zică ați pus pe cineva să joace rolul împărătesei, încercând să mă faceți să cred că... Păi, voi...

— Ajunge, strigă Rad.

Fara începu să tremure când, în câmpul lui vizual, intră un tânăr. Îl năpădi gândul înfricoșător că oamenii care voiau să mânjească, în chip atât de josnic, personalitatea Maiestății sale imperiale n-ar șovăi câtuși de puțin să-l rănească fizic pe Fara Clark.

Tânărul reluu cu un glas ca de oțel:

— Noi nu pretindem că ceea ce ai văzut se petrece chiar în clipa asta în Palat. Ar fi o coincidență prea mare. Secvența a fost înregistrată acum două zile. Femeia este Împărăteasa. Omul a cărui moarte a ordonat-o ea este un fost consilier pe care îl considera slab și ramolit. A fost găsit aseară mort în apartamentul lui. Îl chema, dacă ai chef să-l cauți în colecția de ziare, Banton Vickers. Dar să lăsăm asta. Am terminat cu dumneata.

— Dar n-am terminat eu, strigă Fara cu glasul îngroșat de emoție, în viața mea n-am auzit și nici n-am văzut o asemenea infamie. Dacă credeți că ați terminat cu acest oraș, sunteți nebuni. Vom pune în locul ăsta o gardă zi și noapte și nimeni nu va putea să intre sau să iasă.

— Ajunge, spuse bătrânul cu părul ca argintul. Cercetarea a fost mai mult decât interesantă. Ca om cinstit, veți putea apela la noi ori de câte ori veți avea necazuri. Asta e tot. Plecați pe ușa laterală.

Într-adevăr, asta a fost totul. Niște forțe impalpabile l-au găbjit și a fost împins printr-o ușă care a apărut în mod miraculos în perete, acolo unde, cu câteva secunde mai devreme, fusese Palatul. S-a trezit într-o grădină cu flori, iar în stânga lui se afla o mulțime de oameni. Și-a recunoscut concetățenii, dar el se simțea parcă în afara lor.

Coșmarul trecuse. Intrând în casă, peste o jumătate de oră, o auzi pe Creel strigând:

— Unde-i pistolul?

— Pistolul?

Fara se holbă la ea.

— Păi acum câteva minute s-a spus la teleecran că ai fost primul client al noului magazin de arme.

Fara rămase locului, amintindu-și deodată ce spusese tânărul acela: „O să anunțăm prezența lui”. Gândul la reputația sa îl chinuia. „Vai de mine!” Nu că ar fi avut el un renume, dar crezuse multă vreme, cu destulă mândrie, că atelierul său de reparații auto este binecunoscut în localitate și în împrejurimi.

Se grăbi să ajungă la teleecran și-l chemă pe primarul Dale. Dar speranțele i se năruiră cu totul când rotofeiul îi spuse:

— Îmi pare foarte rău, Fara. Nu prea văd cum ai putea să beneficiezi gratuit de emisiune pe teleecran. Va trebui să plătești. Și ei au plătit.

— Au plătit!

Fara se întrebă dacă nu cumva glasul îi reflecta golul din stomac.

— I-au plătit și lui Lan Harris pentru teren. Bătrânul a cerut prețul maxim și l-a obținut. Mi-a telefonat să fac transferul titlului de proprietate.

— Ah, rosti Fara și întreaga lume se prăbuși peste el. Adică vrei să spui că nimeni nu va interveni în nici un fel? Dar garnizoana imperială de la Ferd?

Simți nedeslușit că primarul bâiguie ceva cum că soldații Împărătesei refuză să se amestece în treburi civile.

— Cum treburi civile? Explodă Fara. Adică vrei să spui că oamenilor ăstora o să li se permită să vină aici indiferent dacă noi îi vrem sau nu, forțând în mod ilegal vânzarea terenurilor, după ce pun mai întâi mâna pe ele?

Îi veni deodată o idee și întrebă aproape fără suflare.

— Ascultă, nu cumva te-ai răzgândit în privința solicitării lui Jor de a păzi fațada magazinului?

Fața rubicondă de pe placa video se impacientă.

— Ia uite ce este, Fara, lasă rezolvarea acestei probleme pe seama autorităților legale.

— Bine, dar nu-l lăsa pe Jor să plece, zise cu încăpățănare Fara.

Primarul păru enervat:

— Doar ți-am promis, nu? Așa că va fi acolo. Și acum, spune-mi, vrei să cumperi spațiu de emisie pe teleecran? Te costă cincisprezece unități monetare minutul. Bagă de seamă, te avertizez prietenește că-ți irosești banii de pomană. Nimeni nu a izbutit vreodată să dezmintă o informație falsă.

Fara insistă cu îndârjire.

— Bagă două anunțuri — unul dimineața, altul seara.

— E-n regulă. O să negăm cu desăvârșire. Noapte bună!

Teleecranul se stinse. Fara rămase totuși acolo. Un alt gând îi înăspri fața.

— Băiatul ăla al nostru... Voi avea cu el o explicație. Ori lucrează în atelierul meu, ori nu-i mai dau alocația.

Creel îi răspunse:

— Nu l-ai tratat cum trebuie. Are douăzeci și trei de ani și tu te porți cu el ca și cum ar fi un copil. Adu-ți aminte că tu, la vârsta lui, erai deja însurat.

— Asta-i cu totul altceva, spuse Fara. Aveam simțul răspunderii. Știi ce a făcut aseară?

Nu izbuti să prindă exact răspunsul soției. O clipă i se păru că a spus: „Nu. Dar, mai întâi, cum l-ai umilit tu?”

Fara îi dădu drumul înainte:

— A refuzat să mă ajute, de față cu tot satul. E un băiat rău, e tare rău.

— Da, zise Creel cu amărăciune. E rău. Sunt sigură că nici nu-ți dai seama cât de rău e. Rece ca oțelul, dar fără tăria ori soliditatea acestuia. I-a trebuit multă vreme să ajungă așa, dar și acum mă urăște pentru că mult timp te-am susținut, deși știam că greșești.

— Ce mai e și asta, zise surprins Fara și adăugă cu asprime. Haide, haide, draga mea, suntem amândoi tulburați. Să mergem la culcare!

Dar nu dormi prea bine.

CAPITOLUL III.

URMARĂ zile întregi în care convingerea că e vorba de o luptă personală între el și magazinul de arme îl apăsa cumplit. Cu toate că nu-i era în drum, nu scăpa niciodată prilejul de a trece pe acolo spre serviciu, ca și la întoarcere, oprindu-se de fiecare dată să stea de vorbă cu polițistul Jor. În ziua a patra, acesta nu se mai afla acolo.

Fara așteptă, mai întâi cu răbdare, apoi din curiozitate. În cele din urmă se duse la atelier și telefona acasă la Jor. Nu-l găsi. După spusele soției ar fi trebuit să fie la magazinul de arme, pe care-l păzea. Fara șovăi. Avea de lucru până peste cap la atelier, dar pentru prima dată în viață îl copleșea sentimentul de vinovăție față de clienți, pe care-i neglija.

Afară, în stradă, văzu că se strânsese o mulțime imensă în fața magazinului de arme. Se grăbi într-acolo. Un cunoscut îl salută cu vorbe agitate:

— Fara, a fost ucis Jor!

— Ucis!

Fara rămase nemișcat și la început nici nu-i era prea clar gândul care-i trecea prin minte: „Satisfacție! Da, da, acum până și soldații trebuiau să acționeze”.

Vorbi rar:

— Și unde e cadavrul?

— Înăuntru.

— Adică vrei să spui că scârbele alea l-au ucis și pe urmă i-au tras trupul înăuntru?

— Nimeni nu a asistat la omor, spuse un oarecare, dar Jor a plecat și n-a mai fost văzut în ultimele trei ore. Primarul a stabilit legătura prin telecran cu magazinul, dar ăia de acolo susțin că habar n-au de nimic. Ei bine, n-o să scape ei chiar așa ușor. Primarul s-a dus să telefoneze soldaților de la Ferd să aducă niște arme de calibru mare.

— Tunuri? Da, da, acesta va fi răspunsul și firește că vor trebui să vină soldați, zise Fara, care în sinea lui încuviință, fiind absolut convins că acum soldații imperiali nu vor mai avea nici o scuză să nu acționeze.

Începu să spună ceva despre ceea ce ar întreprinde Împărăteasa dacă ar descoperi că un bărbat și-a pierdut viața deoarece soldații nu și-au făcut datoria, dar vorbele lui fură acoperite de niște strigăte:

— Vine primarul! Ei, domnule primar, când sosesc tunurile atomice?

Cam aceleași întrebări dominau mulțimea, când ateriza ușor autoavionul primarului. Probabil că unele ajunseseră și la el, căci se ridicase în carlingă și întinse mâna cerând să se facă tăcere. Spre uimirea lui Fara, rotofeii își aținti ochii acuzatori asupra lui. Se uită în jur, dar constată că e aproape singur; restul mulțimii se înghesuise înainte. Fara clătină din cap, nedumerit de acea privire severă, și apoi tresări când primarul Dale întinse degetul către el spunând cu tremur în glas:

— Iată omul răspunzător de necazurile care s-au abătut asupra noastră. Pășește înainte, Fara Clark, și arată-te, să te vadă toată lumea. Acțiunea ta a costat orașul nostru șapte sute de unități monetare pe care nu prea ne dădea mâna să le cheltuim.

Fara nu era în stare să se miște ori să vorbească pentru a-și salva viața. Primarul continuă pe un ton de auto-compătimire.

— Cu toții știm de mult că n-a fost înțelept să ne amestecăm în treaba aceasta cu magazinele de arme. Atâta vreme cât guvernul imperial le lasă în pace, ce drept avem noi să înființăm gărzi ori să acționăm împotriva lor? Asta am gândit eu de la început, dar omul ăsta... Acest..., acest Fara Clark ne-a tot pisat, silindu-ne să acționăm împotriva voinței noastre, așa că acum va trebui să achităm o notă de plată de șapte sute de unități monetare și...

După o scurtă întrerupere, spuse:

— Mă tem că trebuie să fiu mai concis. Când am chemat garnizoana, comandantul a răs, convins fiind că Jor va apărea. Tocmai întrerupsesem legătura cu el când am primit o solicitare de fonduri din partea lui Jor. Se află pe Marte.

Primarul așteptă o vreme să se potolească strigătele de uimire, apoi spuse:

— Îi vor trebui patru săptămâni să se întoarcă pe o navă și noi va trebui să acoperim costul călătoriei, iar de vină este numai Fara Clark.

Șocul trecu. Fara rămase țeapăn și rece, cu mintea încordată. În cele din urmă rosti niște vorbe usturătoare:

— Va să zică, voi renunțați și încercați să dați toată vina pe mine. Ei bine, eu vă spun că sunteți cu toții niște proști.

Când dădu să plece, îl auzi pe primarul Dale spunând că situația nu e total pierdută. Aflase că magazinul de arme s-a înființat la Glay pentru că satul este situat la distanță egală de patru orașe, iar magazinul încearcă să stabilească cu ele legături de afaceri rentabile. Asta o să însemne mai mulți turiști și toate serviciile și comerțul aferente pentru magazinele și atelierelor sătești.

Fara nu mai auzi nimic. Se întoarse în atelierul lui, cu capul sus. Mai prinse vreo două fluierături și strigăte batjocoritoare din partea gloatei, dar nu le băgă în seamă. Pe măsură ce zilele treceau, Fara înțelese că pe cei de la

magazinul de arme nu-i interesează persoana lui, ceea ce i se păru foarte grav. Erau superiori, distanți, de neînvinc.

Fara nu se duse la stația expresului pentru a asista la întoarcerea lui Jor. După câte auzise, Consiliul se hotărâse să-i ceară compensații pentru jumătate din costul călătoriei, amenințându-l că dacă se împotrivește își va pierde slujba. În seara care urmă întoarcerii lui Jor, Fara se strecură până la locuința polițistului și-i înmână o sută șaptezeci și cinci de unități monetare. Porni spre casă cu conștiința împăcată.

A treia zi după aceste întâmplări, ușa atelierului său se deschise cu zgomot și intră un bărbat. Fara se încruntă când văzu cine e: Castler, un pierde-vară de prin oraș. Rânjea cu gura până la urechi:

— Ia ascultă Fara, eu zic că poate chestia asta n-o să te lase rece. Azi a ieșit cineva din magazinul ăla de arme.

Fara se concentra intenționat asupra bieletei pe care o strângea cu un șurub la placa de bază a motorului atomic pe care-l repara. Așteptă o vreme, din ce în ce mai enervat că individul nu-i oferă de bunăvoie și alte informații. O curiozitate crescândă îl făcu până la urmă să mormăie țăfnos:

— Și presupun că polițaiul l-a luat imediat pe sus, nu?

De fapt nu presupunea cătuși de puțin una ca asta, dar, oricum, găsisse un mijloc de a deschide conversația.

— Nu era bărbat, ci fată.

Fara încruntă din sprâncene. Nu-l încânta ideea de a face necazuri unor femei. Dar ce șmecheri erau și afurisiții ăștia! Auzi, domnule, să folosească o fată, exact așa cum recurseseră la serviciile unui bătrân ca vânzător. O viclenie care merita să fie împinsă la eșec; fata era probabil vreo fleandură, care trebuia tratată brutal. Fara spuse cu asprime:

— Ei și ce s-a întâmplat?

— Păi e p-afară, și înfiptă nevoie-mare. Destul de mișto, altfel.

— Și s-a luat vreo măsură?

— Aș, de unde! I s-a spus curcanului, dar ăla susține că n-are nici un chef să fie ținut încă o lună sau două departe de familie și pe deasupra să mai și plătească costul vreunei călătorii de la o stea la alta.

Fara rămase o clipă cufundat în meditație. Când deschise, în cele din urmă, gura, glasul îi tremura de o furie abia stăpânită:

— Va să zică îi lasă să scape ușor. Foarte deșteaptă treabă. Adică ei nu-și dau seama că nu trebuie să cedeze nici o palmă de teren în fața acestor... Acestor delincvenți? E ca și cum ai privi cu ochi buni păcatul.

Privind pe furis, Fara observă un rânjet pe chipul vizitatorului. Atunci, îi trecu prin minte că individul se bucură de furia lui. Și mai sugera ceva rânjetul ăla — niște cunoștințe tainice. Îl înfruntă pe pierde-vară:

— Bineînțeles, păcatele nu sunt lucruri care să te deranjeze prea tare.

— A, zise nonșalant individul, când în viață primești șuturi în fund de peste tot, începi s-o lași mai moale. De pildă, când o s-o cunoști mai bine pe fata aia, mai mult ca sigur că și tu o să vezi că toți avem ceva bun în noi.

Nu atât cuvintele, cât tonul acela din care reieșea că „eu le știu pe toate” îl făcu pe Fara să izbucnească:

— Ce vrei să spui cu asta „când o s-o cunoști mai bine pe fată”? Nici nu vreau să vorbesc cu o obrăznicătură dintr-alea.

— Mde, omul nu are întotdeauna de ales, zise interlocutorul, cu o detașare extraordinară. Mai ales dacă o aduci acasă.

— Dacă o aduc acasă, pe cine? Cine s-o aducă acasă? Se enervă și mai tare Fara. Ascultă Castler, tu...

Dar se opri. Simțea o greutate cumplită în stomac. Parcă întreg corpul îi era doborât de ea.

— Adică vrei să spui...

— Vreau să spun, replică rânjind grețos de triumfător Castler, că băieții nu lasă o țipă de excepție ca ea să rămână singurică, singurică. Și, bineînțeles, băiatul ăla al tău a fost primul care i-a vorbit.

Și apoi încheie.

— Acum merg mână în mână pe Second Avenue și vin încoace.

— Ieși afară, urlă Fara. Și să nu te mai prind că râzi de mine. Afară!

Fara rămase încremenit o vreme. Apoi ieși în stradă. Momentul cel mai potrivit pentru a pune capăt unor asemenea lucruri sosise!

Nu avea un plan foarte limpede, ci doar hotărârea de a sista o situație imposibilă. Totul se amesteca cu ura lui împotriva lui Cayle. Cum naiba a putut să aibă un fiu atât de nemernic tocmai el care-și plătea întotdeauna datoriile și muncea din răspuțeri, încercând să ducă o viață decentă și să corespundă etaloanelor celor mai înalte ale împărătesei? „Și acum, poftim! Cayle umblă cu fata asta de la magazinul de arme care s-a lăsat agățată. Iată-i dând colțul.”

Când ajunseră în dreptul lui, fata tocmai spunea:

— Ai o idee greșită în ceea ce ne privește. O persoană ca tine nu poate căpăta o slujbă în organizația noastră. Tu aparții Serviciului imperial, care folosește băieți chipeși și ambițioși.

Fara era prea concentrat asupra altor lucruri ca să prindă înțelesul cuvintelor ei. Strigă cu asprime:

— Cayle!

Cei doi întoarseră capul. Cayle, cu calmul măsurat al unui tânăr care a străbătut un drum lung până a ajuns să-și oțelească nervii, fata, mai iute, dar plină de demnitate.

Simțea că furia lui este atotdistrugătoare, dar emoțiile violente puseră capăt acestui gând chiar în clipa în care se ivi. Cu glasul îngroșat de enervare spuse:

— Cayle, du-te imediat acasă!

Își dădu seama că fata, cu ochii ei stranii, gri-verzui, îl privește cu multă curiozitate. „N-are pic de rușine”, gândi el, aproape violent. Cayle, vizibil tulburat, se întoarse spre fată și-i spuse:

— Țasta-i babalâcul care a dat în mintea copiilor și cu care trebuie să mă lupt. Din fericire, ne vedem foarte rar. Nici măcar nu mâncăm la aceeași masă. Ce părere ai despre el?

Fata zâmbi impersonal;

— A, îl cunoaștem pe Fara Clark. Este bastionul împărătesei la Glay.

— Da, ricana băiatul. Normal să fi auzit de el. Crede că trăim în cer și că Împărăteasa este o putere divină. Mai rău decât atât, n-are nici o șansă ca cineva să-i șteargă de pe față aerul ăsta demodat.

Cei doi se îndepărtară, în timp ce Fara rămase locului. Amploarea celor întâmplate făcu să i se scurgă furia din cap, de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Înțelesese, în fine, că a făcut o greșală, dar nu știa pe deplin în ce consta aceasta. De multă vreme, de când Cayle refuzase să lucreze în atelierul lui, simțise cum înțelegerea acestui fapt atinsese un punct culminant.

Toată ziua, în atelier, încercă să-și alunge acest gând obsedant și să insiste asupra ideii: „Oare toate astea vor merge mai departe ca și până acum? Să stea cu Cayle în aceeași casă, fără măcar să se uite unul la altul când se întâlnesc, să se culce la ore diferite, să se scoale Fara la 6,30, iar Cayle la amiază? Oare va fi așa în fiecare zi și în toți anii care vor urma?”

Creel, care îl aștepta acasă, îi comunică:

— Fara, dorește să-i împrumuți cinci sute de unități monetare ca să se poată duce în Orașul Imperial.

Fara încuviință din cap fără o vorbă. A doua zi dimineață, îi dădu banii lui Creel, care îi duse lui Cayle în dormitor. Ieși peste un minut:

— A zis să-ți spân la revedere.

Când Fara se întoarse acasă, în seara respectivă, Cayle plecase.

CAPITOLUL IV.

CAYLE nu se gândi la plecarea lui din satul Glay ca urmare a unei decizii. Dorise de mult să evadeze, de atât de multă vreme încât acest țel părea să facă parte integrantă din foamea_ trupului său, ca și nevoia de mâncare ori de băutură. Dar primul impuls rămăsese nedeslușit. Pus în încurcătură de către tatăl său, care nu izbutea să-l înțeleagă, începuse să privească dușmănos tot ceea ce ținea de sat. Dar sfidarea lui încăpățânată se lovise la fiecare pas, până acum, de această neîndurătoare închisoare.

Cum se deschisese cușca nu era prea limpede. Firește, intervenise fata de la magazinul de arme. Subțirică, cu ochi gri-verzui, inteligenți, cu o față frumoasă, cu trăsături ce purtau nimbul greu de definit al unei persoane care luase multe decizii izbutite, îi spusese: „Da, da, vin din Orașul Imperial și mă întorc acolo joi după-amiază”. Îi erau atât de proaspete aceste cuvinte, de parcă atunci le-ar fi rostit.

Era tocmai după-amiaza zilei în care ea se ducea în orașul cel mare, pe când el rămânea tot la Glay. Ei bine, acest gând i se păru insuportabil. Asta, mai degrabă decât cearta cu tatăl său, îl făcu să insiste pe lângă maică-sa să-i dea bani. Acum, când ședea în autoavionul local cu destinația Ferd, îl înnebunea faptul că fata nu se imbarcase și ea.

La Centrul Aerian Ferd, așteptând avionul către Orașul Imperial, se așeză în diverse locuri cu vizibilitate mai bună și o căută din ochi pe Lucy Rall. Dar, în mulțimea care se înghesuia spre și dinspre avioanele interstatale, care decolau și aterizau în flux continuu, era prea greu s-o zărească, iar imensul aparat în care el trebuia să se imbarce ateriză prea curând.

Cayle era cuprins de o emoție extraordinară. Gândul la fată trecu pe planul al doilea. Se urcă înfrigorat la bord. Nu se mai gândi la Lucy până când avionul nu rula pe pista de decolare. Se lăsă pe spate în scaunul acela confortabil și se întrebă: „Ce fel de persoană era această fată de la magazinul de arme? Unde locuia? Care era viața ca membră a unei organizații aproape rebele...?”

Pe un scaun situat pe culoarul dintre fotolii, am la vreo trei metri de el, se afla un bărbat. Cayle abia își stăpâni imboldul de a-i pune lui toate întrebările care îl frământau. Dar poate alți oameni nu izbuteau să înțeleagă la fel de limpede că, deși trăise toată viața la Glay, nu era de fapt un țăran. Era mai bine să nu riște să fie repezit.

Auzi un bărbat răsând și o femeie care spuse:

— Dragul meu, ești sigur că ne dă mina să facem un turneu prin toate planetele? Străbătură coridorul, în timp ce Cayle cântărea din ochi degajarea cu care porniseră în această călătorie.

La început se simți teribil de intimidat, dar, în scurt timp, deveni mai degajat, luând lucrurile mai ușor. Citi buletinul de știri pe teleecranul din fața fotoliului său. În treacăt se uită și la peisajul care se desfășura sub el, potrivit-și mica lunetă atașată scaunului pentru a mări imaginea. Se simțea în largul său, când cei trei bărbați se așezară vizavi și începură să joace cărți.

Era o partidă mărunță, cu o miză foarte mică. În tot timpul jocului, doi dintre bărbați nu fură numiți. Cel de-al treilea era „Seal”. Lui Cayle i se păru un nume neobișnuit. Dar și bărbatul era la fel de ieșit din comun ca și numele lui. Părea să aibă vreo treizeci de ani. Avea ochi galbeni, ca de pisică, părul ondulat, nepieptănat, ca al unui adolescent. Tenul său gălbui, cam palid, nu părea totuși nesănătos. Pe degete îi străluceau mai multe inele care aruncau vâpâi multicolore. Când vorbea, rostea cuvintele rar și sigur. În cele din urmă, se întoarse către Cayle și-i spuse:

— Bag de seamă că te tot uiți la noi. Vrei să joci?

Cayle fusese foarte atent. Acceptase în mod automat ideea că Seal ar fi jucător de profesie, dar nu-și putuse face o părere clară despre ceilalți. Oare, cine era fraierul.

— Asta ar mai da sare și piper jocului nostru, sugerează Seal. Cayle păli dintr-odată. Acum realiza că cei trei formau o echipă.

Iar el era victima pe care și-o aleseseră. Instinctiv, se uită de jur-împrejur să vadă câți oameni asistă la rușinea lui. Dar, spre marea lui ușurare, nu se uita nimeni într-acolo. Bărbatul așezat la trei metri depărtare nu se mai vedea. O grăsană bine îmbrăcată se opri la intrarea în compartimentul respectiv, dar se îndepărtă. Încetul cu încetul, lui Cayle îi reveni culoarea în obraji. „Așadar, aștia socotesc că au găsit o pradă ușoară, nu?” Se ridică, zâmbind.

— N-am nimic împotriva, zise el.

Se așeză pe scaunul liber din fața bărbatului cu ochii galbeni. Sarcina de a da cărțile îi reveni lui. Cinstit și foarte rapid își puse de-o parte trei rigi. Profită cât putu de cărțile pe care le avea și, în pofida mizei scăzute, până la urmă izbuti să strângă de la adversari monede în valoare de patru unități monetare.

Mai câștigă încă vreo trei partide din următoarele opt, ceea ce reprezenta mai puțin decât media cu care era obișnuit. Era un calidetic care punea temporar accentul pe iscusința automată la cărți, deși acest termen îi era necunoscut. O dată, cam cu vreo cinci ani în urmă, când avea șaptesprezece ani, în timp ce juca pe gologani mărunți cu alți patru băieți, câștigase nouăsprezece partide din douăzeci. Mai apoi, norocul lui la cărți, care l-ar fi ajutat să evadeze din sat, ajunsese atât de spectaculos încât niciunul dintre concetățeni nu mai vru să joace cu el.

Dar acum, în ciuda victoriilor obținute, nu avea totuși simțământul superiorității. Seal domina jocul. Cu un aer poruncitor, dădea impresia unei forțe deosebite, deși nu fizice. Cayle începu să fie fascinat.

— Sper că nu te vei simți ofensat, zise, în cele din urmă, dar ești genul de om care mă interesează.

Ochii galbeni îl studiară cu un aer meditativ, dar Seal nu spuse nimic.

— Ai umblat mult, nu-i așa? Întrebă Cayle.

Nu era deloc mulțumit de întrebarea pe care o pusese, căci nu asta dorise să întrebe. Seal, chiar dacă nu era decât un cartofor ordinar, se ridica deasupra unei abordări atât de naive. Dar de data asta răspunse fără să se angajeze prea mult:

— Mde, așa și așa.

Tovarășii lui părăură să găsească răspunsul destul de amuzant și izbucniră amândoi în hohote de râs. Cayle se îmbujora, dar, în sinea lui, stăruia încă o dorință puternică de a afla și alte lucruri.

— Spre planete? Întrebă el.

Nici un răspuns. Seal studie cu grijă cărțile, apoi ridică o monedă mărunță de pe masă și plusă. Cayle lupta cu sentimentul că se va face de râs. Zise cu aerul că și-ar cere scuze:

— Mde, auzim și noi una, alta, și uneori e greu de știut ce e adevărat și ce nu. E vreo planetă care merită vizitată?

Acum, ochii galbeni îl studiară amuzați:

— Ascultă-mă pe mine băiete, îi zise, impresionant de pompos, Seal. Să nu te apropii de ele. Pământul este un adevărat rai al întregului sistem, și dacă-ți va spune vreodată cineva că Venus e atrăgătoare, spune-i să se ducă în iad — adică pe Venus. Să știi că Venus e dracul gol. Furtunile de nisip te înăbușă. Într-o bună zi, pe când mă aflam la Venusburg, temperatura s-a ridicat la 84 grade Celsius. Cred că prin reclame nu prea ți se spun chestii dintr-astea, nu?

Cayle încuviință în grabă, surprins de volubilitatea răspunsului. Îi suna ca un fel de lăudăroșenie, dar nu era prea sigur. Deodată, omul devenise mai puțin interesant.

Mai avea o întrebare de pus.

— Ești căsătorit?

Seal râse:

— Însurat! Ascultă băiete, mă însor pe oriunde mă duc. Dar nu oficial, pricepi?

Și iarăși râse cu mult subînțeles.

— Am impresia că-ți dau tot felul de idei.

Cayle îi răspunse aproape automat:

— Asemenea idei nu le primești de la alții.

Nu se așteptase chiar la o dezvăluire a adevăratului caracter al lui Seal. Fără doar și poate, era un om curajos. Dar între timp îi dispăruse aura atrăgătoare. Cayle recunoscuse că, de fapt, etica lui sătească, moralitatea mamei lui îl cântăreau acum pe interlocutor.

Seal vorbi din nou, degajat și optimist:

— Băiatul ăsta o să ajungă cineva în gloriosul Imperiu Isher, nu-i așa băieți? Și cred că nu exagerez. De unde faci tu rost de toate cărțile alea bune?

Cayle câștigase din nou. Curăță potul, dar ezita. Câștigase patruzeci și cinci de unități și știa că ar face mai bine s-o lase baltă înainte de a-i enerva prea tare pe adversari.

— Mă tem ca va trebui să mă opresc. Am niște lucruri de făcut... A fost o adevărată plă...

Se bâlbâi și-și pierdu răsufarea. De pe marginea mesei îl țintea un pistol micuț și scânteietor. Bărbatul cu ochii galbeni îi spuse pe un ton fără relief:

— Și-ți dai cu presupusul că ar fi cazul s-o întinzi, eh?

Nu întoarse capul, dar se adresă direct tovarășilor lui.

— Băieți, el crede c-ar fi timpul s-o întindă. Ce ziceți, îl lăsăm?

Trebuie să fi fost o întrebare pur retorică, căci acoliții nu răspunseră decât printr-o strâmbătură.

— Personal, continuă individul, sunt de comun acord cu el că poate s-o șteargă. Dar ia să vedem, mormăi acesta mai departe. După indicatorul de transparență, are portmoneul la căldurică în buzunarul de la piept din dreapta și mai are cincizeci de bancnote într-un plic prins cu acul de siguranță în buzunarul de la cămașă... Apoi, mai are, în buzunarul de la pantaloni, și gologanii pe care f-a ciugulit de la noi.

Se aplecă înainte și-l privi cu ochii larg-deschiși, plini de ironie:

— Va să zică, tu ce credeai, că noi suntem cartofori care, într-un fel sau altul, o să te trișăm, nu? Nu. Amice, noi nu lucrăm așa. Sistemul nostru e mult mai simplu. Dacă ai zice că nu vrei să ieși cu banii la zar, ori ai încerca să atragi atenția cuiva, aș descărca drăcia asta energetică drept în inima ta. Lucrează cu o rază atât de îngustă încât nimeni n-ar observa găurica din hainele tale. Tu ai rămâne mai departe încoțopenit acolo, oftând poate un pic toropit de somn, dar pe nava asta cât toate zilele, cu toți tipii ăștia ocupați și grăbiți, care nu se gândesc decât la ei, cine ar băga de seamă?

Și vocea i se înăspri.

— Ia, ieși cu paraua! Repede! Să nu crezi că glumesc! Ai la dispoziție zece secunde.

Îi trebuiră mai mult de zece secunde să le predea banii, dar aparent tot ce i se cerea era doar să continue să fie de acord. Îi fu îngăduit să-și repună portmoneul gol în buzunar, dar câțiva gologani fură, chipurile, pierduți din vedere.

— Înainte să aterizăm o să ai nevoie să îmbuci și tu ceva, zise cu mărinimie Seal.

Pistolul dispăru sub masă și Seal se. Lăsă pe speteaza scaunului, relaxându-se ușor:

— Așa, ca chestie, vreau să-ți spun că, dacă-ți zboară cumva vreun gărgăune prin cap și vrei să te plângi căpitanului, află de la mine că-ți facem de petrecanie cât ai zice pește, fără să ne gândim ce-o fi după aia. Povestea noastră e foarte simplă. Ai fost fraier și ți-ai pierdut toate paralele la cărți.

Râse și se ridică în picioare, redevenind imperturbabil și misterios.

— Pa, băiete! Ți urez mai mult noroc data viitoare, dac-o mai apuci.

Se ridicară și ceilalți în picioare. Apoi se îndepărtară cu pași lejeri și, chiar sub ochii lui Cayle, dispărură în barul aflat în partea din față a navei. Cayle rămase pe locul lui, distrus.

Căută cu privirea orologiul din depărtare și citi data: 15 iulie, anul 4784, după calendarul Isher. Se afla la două ore și cincisprezece minute depărtare de Ferd, cu perspectiva de a ajunge într-o oră în Orașul imperial.

Închizând ochii, Cayle parcă se văzu sosind în orașul vechi la lăsarea întunerului. Prima sa noapte acolo, care urma să fie atât de palpitantă, trebuia s-o petreacă acum pe străzi.

CAPITOLUL V.

NU-ȘI GĂSEA LINIȘTEA. De trei ori, în timp ce pășea în lungul și-n latul navei, se opri în fața oglinzilor energetice care te arătau în mărime naturală. Din aceste imagini reflectate îl priveau cu asprime ochii lui congestionați. Și, mai presus de întrebarea disperată „ce ar avea de făcut acum?”, se gândi cum de-l aleseseră tocmai pe el ca victimă? Ce anume din înfățișarea lui îi făcuse pe acești trei membri ai bandei să se îndrepte tocmai către el?

Când trecu de a treia oglindă, o văzu pe fata de la magazinul de arme, dar aceasta se uită la el fără să-l recunoască. În disperare, Cayle se îndepărtă din raza ei vizuală și se lăsă pe un scaun.

În ciuda neatenției, privirea îi fu totuși atrasă de o oarecare agitație. Un bărbat se lăsă greoi pe un scaun de la masa de pe partea cealaltă a culoarului. Purta uniformă de colonel în armata Maiestății sale imperiale. Era atât de beat încât nici pe scaun nu putea sta și faptul că ajunsese până acolo era un adevărat mister, a cărui explicație se putea găsi doar în legile echilibrului. Întoarse întâmplător capul și se uită cu ochi fără expresie la Cayle.

— Ce faci, mă spionezi?

Glasul îi coborî puțin, dar spori ca volum.

— Chelner!

Apăru repede un steward:

— Da, domnule.

— Adu cel mai bun vin pentru umbra mea și pentru mine.

În timp ce chelnerul se îndepărtă în grabă, ofițerul îi făcu semn lui Cayle.

— Poți să vii să șezi aici. N-avem decât să călătorim împreună, nu?

Coborî tonul așa cum se cuvine pentru mărturisiri intime.

— Îmi place grozav vinul. Multă vreme, am tot încercat să-i ascund împărătesei acest viciu, pentru că ea e împotriva băuturii.

Clătină trist din cap.

— Nu-i place deloc. Ei, ce mai aștepti? Vino încoace.

Cayle veni în grabă, blestemându-l pe bețivanul ăsta idiot. Dar, „totodată, îi reveni în suflet și speranța. Aproape uitase că fata de la magazinul de arme îi sugerase să intre în armata imperială. Dacă putea obține ceva informații de la alcoolicul ăsta și se putea angaja repede, atunci pierderea banilor nu mai conta.

Începu să soarbă din vin, mai încordat decât voia să fie, aruncându-i pe furiș câte o privire bărbatului mai vârstnic. Ce era cu el, de unde venea și așa mai departe află, încetul cu încetul, dintr-o amestecătură de mărturisiri incoerente. Se numea Laurel Medlon. Colonelul Laurel Medlon, îi dădu el să înțeleagă lui Cayle, un confident al împărătesei, un obișnuit al Palatului, șeful unei percepții.

— Și destul de... Hâc... Bun, nu pot să zic, spuse el cu o satisfacție care dădea multă greutate cuvintelor, altfel neimportante.

Îl privi ironic pe Cayle:

— Ai vrea să intri și tu... Hâc... În armată? Bine, e în regulă... Hâc... Vino la mine la birou... Hâc... Chiar mâine.

Vocea începu să i se piardă. Rămase să mormăie ceva în sinea lui, iar când Cayle îi puse o întrebare bâigui că a venit în Orașul imperial, „...Când eram cam de vârsta dumatăle. Doamne, ce ageamiu eram!”

Indignarea amestecată cu vinul îi dădu un spasm și un tremur:

— Vezi tu, băiete, împutitele astea de monopoli ale îmbrăcămînții au tipuri diferite de stofe pe care le trimit la țară. Pe un sătean îl recunoști de la distanță. Și pe mine m-au mirosit imediat...

Deci asta era: hainele îl trădaseră.

O asemenea nedreptate îl făcu pe Cayle să se contorsioneze. Taică-su nu-i permisesse niciodată să-și cumpere haine măcar din orașul apropiat, Ferd. De fiecare dată, Fara protestase:

— Cum m-aș putea aștepta de la negustorii locali să-mi aducă mie mașinile la reparat dacă familia mea nu cumpără de la ei?

Și după ce pusese această întrebare la care nu exista răspuns, bătrânul refuzase să mai asculte alte rugăminți.

„Și, poftim, iată-mă aici, gândi Cayle, prost îmbrăcat, pentru că nebunul ăla bătrân...”

Furia îi dispăru treptat. Orașe mari, cum era Ferd, aveau probabil un anumit soi de pânzeturi și stofe, la fel de ușor de identificat ca și orice lucru din Glay. Dar acum vedea din ce în ce mai clar că această nedreptate depășea cu mult stupiditatea unui singur om. Oricum, era bine de știut, chiar și în acest al unsprezecelea ceas.

Colonelul începuse să se agite, dar Cayle insistă din nou cu întrebările:

— Cum ați intrat în armată? În primul rând, cum de-ați ajuns ofițer?

Bețivanul bâigui ceva în sensul că Împărăteasa a avut neobrăzarea să se plângă de felul în care sunt strânse impozitele. Și apoi în legătură cu atacul asupra Arsenalelor, care constituiau un mare pericol, dar asta nu era prea clar. Într-un târziu, veni și răspunsul la întrebarea băiatului:

— Am plătit cinci mii de unități monetare pentru rangul meu — o adevărată crimă. Acum, Împărăteasa insistă ca rangurile să fie date pe gratis. Dar n-o s-o facă. Omul trebuie să primească ceva mită. Eu unul, cu siguranță, am plătit prea mult, se indignă colonelul.

Cayle insistă și mai tare:

— Adică vreți să spuneți că acum rangurile acestea se pot obține și fără bani? Asta spuneți? Și, în nerăbdarea lui, îl apucă pe interlocutor de mânecă.

Ochii ofițerului, care fuseseră pe jumătate închiși de pleoapele grele, se deschiseră brusc și-l priviră cu suspiciune pe Cayle:

— Dar cine mai ești și tu? Pleacă de lângă mine! Vocea i se înăsprise, și scurtă vreme păru aproape treaz.

— Dumnezeule mare, zise el, în zilele noastre nu mai poți să călătorești fără să dai peste vreo lipitoare. Mă bate gândul să pun să te aresteze.

Cayle se ridică, roșu la față și se îndepărtă împleticindu-se. Se simți zguduit, gata-gata să intre în panică. Primea lovituri prea multe și prea dese.

Încetul cu încetul, mintea i se limpezi. Se opri să iscodească barul situat în partea din față a navei. Seal și tovarășii săi erau încă acolo. Când dădu cu ochii de ei, înțepeni și înțelese de ce s-a întors să-i privească.

Se răsuci pe călcâie și se duse glonț la vânzătoarea de la magazinul de arme, o fată frumușică și subțirică, de vreo douăzeci de ani, care stătea într-un colț citind o carte. Ochii ei îi cercetară atent fața când el îi povesti cum i s-au furat banii. Încheie cu vorbele:

— Uite ce aș vrea să știu. Mă sfătuiești să mă plâng căpitanului?

Fata clătină din cap:

— Nu, n-aș face una ca asta, zise ea. Căpitanul și echipajul primesc patruzeci de procente reducere pe majoritatea acestor nave. I-ar ajuta să scape de cadavrul tău.

Cayle se lăsă pe speteaza scaunului. Parcă i se scursese toată vitalitatea din trup. Călătoria, prima pe care o întreprindea mai departe de Ferd, îl obosea:

— Cum se face că nu te-au ales pe tine ca pradă, întrebă el, în cele din urmă, îndreptându-și spinarea. A, probabil hainele pe care le porți nu au aerul meu rural, dar cum își aleg ei victimele?

Fata clătină din cap:

— Oamenii ăștia umblă clandestin, de colo până colo, folosind procedeul transparenței. Primul lucru pe care-l descoperă este dacă porți sau nu o armă de la Arsenale. Dacă da, atunci te lasă în pace imediat.

Fața lui Cayle se înăspri:

— N-aș putea s-o împrumut pe a ta? Întrebă el încordat. Le-aș arăta eu ticăloșilor!

Fata ridică din umeri:

— Armele de la Arsenale sunt acordate diferențiat, de la un individ la altul. A mea nu ți-ar putea sluji ție. Și pe urmă nici n-o poți folosi decât în apărare. Acum e prea târziu să mai intri în defensivă.

Cayle se uită trist prin pardoseala transparentă. Frumusețile de dedesubt parcă-și băteau joc de el. Splendoarea orașelor care se iveau din minut în

minut nu făcea decât să-i accentueze deprimarea, încetul cu încetul îi revenea deznădejdea. Spuse:

— Magazinele astea mai fac și altceva decât vânzare de arme? Fata șovăi puțin:

— Avem un Centru de informații, zise ea în cele din urmă.

— Cum adică de informații? Ce fel de informații?

— A, de toate: unde s-au născut oamenii, câți bani au, ce crime au comis sau comit. Bineînțeles, noi nu ne amestecăm.

Cayle se încruntă la ea, pe de o parte nemulțumit, pe de alta fascinat. Nu avusese intenția să se lase abătut din drum, dar de ani de zile îl obsedaseră tot felul de întrebări privitoare la Arsenale.

Și iată, în sfârșit, pe cineva care putea răspunde la aceste întrebări.

— Dar cu ce se ocupă, insistă el. Dacă au asemenea arme minunate, de ce nu preiau ei guvernarea?

Lucy Rall zâmbi și clătină din cap.

— Tu nu înțelegi. Arsenalele au fost întemeiate, acum mai bine de două milenii, de către un om care a stabilit că lupta neîncetată pentru putere între diferite grupări este o nebunie și că războaiele civile și de altă natură trebuie să înceteze definitiv. Era o epocă în care lumea tocmai scăpase dintr-un război ce adusese moartea a peste un miliard de oameni, așa că și-a găsit mii de susținători înfocați. Ideea lui era pur și simplu că orice guvern ar fi la putere nu trebuie să fie răsturnat. În schimb, susținea înființarea unei organizații care să aibă un singur țel principal: să asigure lumea că nici un guvern nu va obține din nou puteri depline asupra propriului popor. Astfel, orice om care se simte nedreptățit să poate merge undeva ca să-și cumpere o armă defensivă. Nici nu-ți închipui ce uriaș pas înainte a însemnat asta. Sub vechile guverne despotice, era adeseori o crimă capitală să posezi o armă de foc sau energetică dacă erai prins.

Între timp, glasul ei căpăta o intensitate afectivă sporită. Era limpede că ea crede cu convingere în ceea ce spune. Continuă cu și mai multă seriozitate:

— Ceea ce i-a dat această idee întemeietorului a fost inventarea unui sistem electronic și atomic de control care făcea imposibile construirea unui arsenal indestructibil și fabricarea unor arme ce nu puteau fi folosite decât în scopuri defensive. Asta a pus în sfârșit capăt oricăror posibilități de folosire a unor arme de foc de către gangsteri criminali și deci a justificat pe deplin întreaga întreprindere pe plan moral. În scopuri defensive, o armă de la Arsenal este superioară unor arme obișnuite sau guvernamentale. Ea acționează pe baza controlului mintal și îți sare direct în mână când este necesar. Îți oferă un ecran de protecție împotriva altor arme energetice, dar nu și împotriva gloanțelor. Însă, întrucât este mult mai rapidă, acest lucru nu mai contează (se uită la Cayle și fața ei se destinse). Asta e ceea ce vrei să știi?

— Dar dacă ești împușcat dintr-o ascunzătoare? Întrebă Cayle. Fata dădu din umeri:

— Nici un fel de apărare (clătină din cap cu un zâmbet slab). Zău că nu înțelegi. Pe noi nu ne preocupă individul în sine. Ceea ce contează este ca milioane de oameni să știe că pot merge la un magazin de arme dacă vor să-și

apere familiile și propriile persoane. Forțele care în mod normal ar încerca să le robească sunt reținute și descurajate de convingerea că este primejdios să-i împingi pe oameni prea departe sau să-i asuprești.

Cayle se holbă teribil de dezamăgit la ea.

— Vrei să spui că o persoană trebuie să se salveze singură? Chiar atunci când faci rost de o armă și trebuie să-ți încordezi nervii ca să poți rezista nu te poate ajuta nimeni?

Un junghi dureros îi străbătu capul. Probabil, fata i-a dezvăluit toate acestea pentru a-i arăta de ce nu-l poate ajuta.

Lucy vorbi din nou:

— Văd că cele ce ți-am spus îți produc o mare dezamăgire, dar așa stau lucrurile. Și cred că-ți dai prea bine seama că așa și trebuie să fie. Când un popor își pierde curajul de a se împotrivi încălcării drepturilor sale, atunci nu mai poate fi salvat de o forță exterioară. Convingerea noastră este că oamenii au întotdeauna genul de guvernare pe care îl doresc și că indivizii trebuie să suporte riscurile libertății chiar până la sacrificiul propriilor vieți.

Probabil, pe fața lui se citea o anumită expresie care reflecta o încordare interioară. După o scurtă întrerupere, fata spuse:

— Uite ce este, îl îndemnă ea. Lasă-mă o vreme să mă gândesc în liniște la cele ce mi-ai spus. Nu-ți făgăduiesc nimic, dar îți voi comunica hotărârea mea înainte de a ajunge la destinație. E în regulă?

I se păru că aceasta e o formulă delicată de a-l trimite la plimbare. Se ridică în picioare, cu o grimasă, și se așază pe un loc gol din salonul alăturat.

Din nou începu să-i crească încordarea. Se sculă și se îndreptă spre barul din partea anterioară a navei.

Se apropie din spate de Seal și-i dădu o lovitură brutală pe o parte a feței. Acesta se simți trântit jos de pe scaun și aruncat la podea. Cei doi însoțitori săriră în picioare. Cayle îl lovi la vintre pe cel mai apropiat fără pic de îndurare. Individul gemu, se clătină și-și duse mâna mai jos de burtă.

Fără să-l bage în seamă, Cayle se repezi la cel de-al treilea, care încerca să-și scoată pistolul dintr-un toc atârnat de umăr. Îl izbi pe cartofor cu toată greutatea trupului și din momentul acela avantajul era de partea lui. Li luă arma și lovi sălbatic cu ea mâna cu care acesta băjbâia până îi țâșni sângele. Îi smulse un strigăt de durere, care fu urmat de o luptă nebună pentru a se elibera.

Cayle se răsuci pe picioare la timp pentru a-l vedea pe Seal cum se ridică de jos. Individul se frecă la falcă și-l privi drept în ochi.

— Dă-mi banii înapoi, îi spuse acesta. Ai greșit adresa.

Seal ridică glasul.

— Oamenii buni sunt jefuiți. Ești cel mai nerușinat...

Se opri. Probabil își dăduse seama că nu era o chestiune de inteligență sau de rațiune. Cu siguranță că înțelesese acest lucru, pentru că deodată ridică mâinile sus și spuse repede:

— Nu trage, prostule, la urma-urmei noi nu te-am împușcat.

Cu degetul pe trăgaci, Cayle se stăpâni.

— Banii mei!

Urmă o pauză. O voce puternică spuse:

— Ce se întâmplă aici? Mâinile sus! Tu, ăla cu pistolul!

Cayle se întoarse și merse cu spatele către zidul cel mai apropiat. Trei dintre ofițerii navei trecuseră pragul ușii și-și îndreptau asupra lui armele energetice portabile. Le spuse pe scurt povestea și refuză să se predea:

— Am motive să cred că ofițerii unei nave pe care se pot întâmpla asemenea incidente nu sunt mai presus de bănuială. Acum, repede, Seal, dă-mi banii!

Nici un răspuns.

Trișorul dispăruse. Nici cei doi acoliți ai lui nu erau nicăieri.

— Uite ce e, spuse ofițerul care părea să fie comandantul. Lasă jos pistolul și să dăm uitării toată treaba.

Cayle nu se lăsă:

— Ies pe ușa aceea, și făcu un semn spre dreapta. După ce trec dincolo, vedeți pistolul.

Asta îl învioră și Cayle nu irosi nici o clipă. Cercetă nava, de la prora la pupa, dar nici urmă de Seal sau de cei ce-l însoțeau. Într-un acces de furie se repezi după căpitan și-i spuse glacial:

— Ticălosule, porcule, le-ai dat drumul să scape cu o navă de salvare.

Ofițerul îi aruncă o privire fixă, glacială. În cele din urmă îi spuse în bătaie de joc:

— Tinere, văd că descopăr câtă dreptate au reclamele. Într-adevăr, călătoriile au un rol educativ deosebit. Datorită faptului că ești pe bordul navei noastre te-ai făcut mai isteț și mai curajos. Ți-ai descoperit calități pe care nici nu le bănuiseși până acum. Așadar, în decurs de numai câteva ore, ai crescut enorm. Valoarea acestei creșteri sub raportul supraviețuirii este incomensurabilă. Iar sub raport bănesc, ai plătit foarte puțin.

Cayle îl amenință:

— Am să te reclam la firma dumitale.

Ofițerul dădu din umeri:

— Formularele de plângere sunt la dispoziție în hol. Dar, pentru anchetă, va trebui să te deplasezi pe socoteala dumitale la biroul nostru de la Ferd.

— Aha, înțeleg, făcu turbat Cayle. Va să zică asta îți vine în ajutor, nu?

— N-am făcut eu regulamentul, sună răspunsul. Nu fac decât să mă supun lui.

Tremurând tot, Cayle se întoarse în salonul în care o văzuse mai înainte pe fata de la magazin. Dar nu era nicăieri. Începu să se încordeze în vederea aterizării, care urma să se producă după vreo jumătate de oră.

La câteva minute după ce Cayle se îndepărtă de ea, fata își închise cartea și porni, cu un aer degajat, spre o cabină secretă de comunicație.

După ce scoase din deget unul dintre inele, îl manipula pentru a adapta ecranul la sistemul de comunicare al guvernului. Pe ecran se înfățișă un chip de femeie care spuse cu glas profesional:

— Centrul de informații.

— Dă-mi, te rog, legătura cu Robert Hedrock.

— Un moment, vă rog.

Chipul bărbatului care apăru aproape imediat pe ecran era mai degrabă masculin decât frumos, dar părea nu numai puternic, ci și destul de sensibil, iar fiecare încordare a mușchilor, fiecare mișcare a lui degajau o mândrie și o vitalitate care te uimește. Personalitatea bărbatului iradia din imagine un curent magnetic continuu. Când vorbi, glasul lui sună calm, deși puternic:

— Departamentul de coordonare.

— Aici e Lucy Rall, paznica lui Cayle Clark, potențial ofițer al Imperiului. Continuă apoi cu povestea celor pățite de Cayle și adăugă:

— L-am evaluat ca potențial uriaș calidetic și-l supraveghem, în continuare, cu speranța că evoluția lui va fi atât de rapidă încât îl vom putea folosi în lupta noastră pentru a o împiedica pe Împărăteasă să distrugă Arsenalele cu noua sa armă temporală. Aceasta corespunde directivei de a nu neglija nici o posibilitate cu condiția să existe ceva disponibil pentru a o traduce în viață. Cred că ar trebui să i se dea băiatului niște bani.

— Înțeleg.

Fața virilă căzu pe gânduri, apoi se auzi întrebarea:

— Cum e cotate în satul de baștină?

— Mediocru. S-ar putea ca o vreme s-o ducă destul de greu în Orașul imperial. Dar o să-și piardă repede atitudinile sale provinciale. Necazul în care a căzut acum o să-l întărească. Are însă nevoie de ajutor.

Pe fața lui Hedrock se citi hotărârea.

— În cazuri ca acesta, cu cât cantitatea de bani e mai mică, cu atât este mai mare gratitudinea ulterioară, sau cel puțin așa sperăm. Dă-i cincisprezece unități monetare și fă-l să creadă că este un împrumut pe care i-l acorzi dumneata personal. Nu-i oferi nici un fel de altă protecție. Este absolut pe contul lui. Mai ai vreo problemă?

— Nu, mulțumesc.

— Atunci, la revedere.

CAPITOLUL VI.

PRIMA SEARĂ petrecută de Cayle în Orașul imperial fusese îngrozitoare. După o masă costisitoare, la un bufet automat, se întoarse în camera pe care o închinase. Simțindu-se teribil de stânjenit, dormi doar pe furate și a doua zi dimineată se trezi obosit și nefericit.

Ieși în oraș și se plimbă fără țință pe străzi. Când se trezi în fața „Palatului Gologanilor”, un celebru local de jocuri de noroc de pe celebrul „Bulevardul Șansei”, văzu în asta posibilitatea de a-și mai alunga deprimarea. Cedă deci atracției zgomotoase și intră în localul viu colorat.

Conform unei clauze care viza exclusiv acest bulevard și jocurile oferite, proprietarii „Palatului Gologanilor” aprinseseră firmele luminoase, care înștiințau modest că „oricine are posibilitatea să intre cu un gologan și să iasă cu un milion, adică, bineînțeles, cu un milion de unități monetare”.

Dar firmele nu arătau dacă această sumă extraordinară a fost câștigată vreodată.

Ghidul conchidea cu o notă generoasă: „Palatul Gologanilor”, conform rangului său, oferă peste cincizeci și cinci de jocuri diferite la fiecare dintre

numeroasele mașini ce funcționează — mai multe decât orice alt stabiliment de pe «Bulevardul Șansei» „.

Pe Cayle îl interesa și faptul că miza era foarte mică. Planurile lui imediate nu includeau neapărat și pe acela de a ieși „cu un milion în buzunar”. El ar fi vrut cinci sute de unități monetare la început. După aceea..., mă rog, își putea permite să-și lărgescă orizontul.

Făcu primul pariu la un automat care pompa cuvintele „par” sau „impar” într-un bazin de lumină. După ce erau pompate zece numere din fiecare în acest bazin, lichidul suferea o modificare chimică, după care susținea la suprafață doar unul dintre cuvintele „par” sau „impar”. Toate celelalte se scurgeau printr-o sită și dispăreau.

Cuvintele câștigătoare pluteau ușor cu fața în sus șt, într-un fel, declanșau mecanismul de plată sau pe cel de strângere a banilor. Cei care pariau își vedeau fie sumele jucate dispărând, cu un zgomot de închidere, fie gologanii scurgându-se automat pe pătratul în fața căruia se aflau ei. Cayle auzi zgomotul înfrângerii.

Dublă miza și de data asta câștigă. Își retrase suma mizată inițial și jucă din nou moneda pe care o câștigase. Luminile complicate se aprinseră, pompa aruncă lichid și pe urmă pluti deasupra cuvântul „par”. Sunetul agreabil al banilor, curgând ușor către el, îi încântă lui Cayle urechile. Era un sunet pe care avea să-l audă deseori în cursul ceasului și jumătate care urmă și, în ciuda faptului că juca foarte prudent și numai cu monede mici, totuși câștigă ceva peste cinci unități monetare.

Obosit și plictisit, în cele din urmă, se retrase la un restaurant legat de clădirea Palatului. Când reveni în „camera comorilor”, cum era denumită, observă un joc care se desfășura de o manieră încă și mai intimă, acționat fiind de jucătorul însuși. Banii intrau printr-o deschizătură, declanșau o pârghie și când trăgeai de aceasta apărea o secvență luminoasă, care se prefăcea imediat în roșu sau negru. Așadar, jocul nu era decât o nouă variație pe tema secvenței „par” - „impar”, deoarece jucătorul avea aceeași șansă de câștig, jumătate-jumătate.

Cayle strecură o monedă de o jumătate de unitate în orificiul corespunzător, trase maneta și pierdu. Greși o dată și încă o dată. Dar a patra oară, culoarea lui începu să strălucească la locul respectiv și așa îi veni și primul câștig. Câștigă de zece ori la rând, pierdu de patru ori, și apoi mai câștigă șapte jocuri dintr-o serie de zece. Jucând cu multă prudență, în două ore — curtându-și mai degrabă norocul decât încercând să-l forțeze — câștigă șaptezeci și opt de unități.

Se retrase la unul dintre barurile alăturate să bea ceva și-și cântări bine mișcarea următoare. Avea atâtea și atâtea lucruri de făcut: să-și cumpere un costum nou, să-și protejeze câștigurile, să se pregătească pentru încă o noapte și să-i returneze lui Lucy Rall banii împrumutați.

Mintea îi era acum stărnită și căută s-o echilibreze. Se simțea la largul lui și foarte sigur pe sine. Peste o clipă intră în legătură prin teleecran cu fata de la magazin.

Își putea oare permite să mai aștepte până făcea alți bani?

Fata apăru imediat pe ecran. La rugămintea lui, răspunsul ei veni prompt:

— Păi, pe stradă chiar și sunt.

Cayle înțelese curând ce vrea să spună. Fața ei aproape că umplea ecranul. Era vorba de niște ecrane extensive care măreau o imagine minusculă. Oamenii le foloseau pe stradă, păstrând astfel legătura cu teleecranul de acasă. Avea și un tip din Glay un asemenea aparat, înainte să poată vorbi Cayle mai departe, fata îi spuse:

— Tocmai eram în drum spre apartamentul meu. Nu vrei să mă întâlnești acolo?

Oho, și încă cum! Apartamentul ei se dovedi a fi o locuință spațioasă, cu patru camere, unică numai prin abundența de aparatură automată. După ce aruncă repede o privire în jur, Cayle înțelese bine că Lucy Rall nu face nici cea mai mică treabă în gospodărie. Dar îl nedumeri faptul că locuința părea neprotejată. Fata ieși din dormitor în toaletă de stradă și dădu din umeri când află părerea acestuia.

— Noi, oamenii de la Arsenale, trăim ca toți ceilalți, dar, de obicei, în cartierele de locuit cele mai frumoase. Numai magazinele, atelierile noastre... Câteva fabrici și, bineînțeles, Centrul de informații sunt protejate împotriva amestecului din afară, spuse ea cu oarecare șovăială. Parcă ziceai ceva de cumpărarea unui costum? Dacă vrei, te ajut să ți-l alegi. Dar n-am decât două ore la dispoziție.

Încântat, Cayle ținu ușa deschisă până ce ieși fata. Probabil că invitația avusese o semnificație personală. Oricare vor fi fost îndatoririle față de Arsenal, ele nu puteau să cuprindă și invitarea în apartamentul ei a obscurului Cayle Clark, chiar și pentru câteva minute. Ajunse deci la concluzia că o interesa el ca individ.

Se urcară într-un autoavion și Lucy apăsă pe butonul care făcu mașina să aterizeze pentru a-i lua cu ei.

— Unde mergem? Întrebă Cayle.

Fata zâmbi și clătină din cap:

— Lasă c-ai să vezi.

De îndată ce se instalară în avion, arătă în sus.

— Uite, zise ea.

Deasupra, pe cer, un nor artificial se destramă, își schimbă de mai multe ori culoarea și apoi se iviră strălucind aprins literele care formau inscripția: PARADISUL GALANTERIEI.

Cayle spuse:

— Phii, am văzut aseară reclama lor.

Uitase, dar acum își aminti fâșiile de lumină care se înălțau spre cer în seara trecută, când pleca de la bufetul automat către camera închiriată de el. PARADISUL RECLAMELOR îi informa pe bărbații de toate vârstele ca aici era locul ideal pentru cumpărături, aici era magazinul de vânzare cu amănuntul care-i putea oferi oricărui bărbat orice articol de îmbrăcăminte, la orice oră din zi sau din noapte, oriunde pe Pământ, pe Marte, pe Venus și, pentru o infimă sumă suplimentară, oriunde în întregul sistem solar locuit.

Dar reclama aceasta fusese doar una dintre sute și sute de altele similare, așa că, în ciuda nevoii de a-și cumpăra haine, nu reținuse numele întreprinderii comerciale.

— E un magazin care merită vizitat, îi spuse Lucy.

Lui Cayle i se păru că fata se bucură împreună cu el. Asta-l făcea să se simtă puțin cam naiv, dar nu cine știe ce. Acum conta doar faptul că fata se oferise să vină cu el. Se aventură să spună:

— Ești tare drăguță că mă ajuți.

PARADISUL GALANTERIEI se dovedi a fi încă și mai impresionant decât reclamele sale! Era o clădire care ocupa aproximativ spațiul a trei străzi și era înalt de optzeci de etaje. Așa îi spuse Lucy, care adăugă:

— Trecem repede prin raioanele principale și apoi cumpărăm costumul.

Intrarea în „Paradis” avea o sută de metri înălțime, cât treizeci de etaje.

Un ecran energetic oprea vântul și ploaia, dar, altfel, în tot acel spațiu vast, fără uși, nu întâlneai nici un fel de opreliști. Era ușor să treci prin ecranul inofensiv în anticamera cu acoperișul în forma unei cupole. Nu numai că „Paradisul” îți oferea îmbrăcăminte de plajă, dar îți punea la dispoziție și o plajă de patru sute metri lungime, cu valuri care se înălțau și se prăbușeau pe câteva hectare de nisip, cu orizontul aburit, cu stridii, cu însuși mirosul pătrunzător și pregnant al mării. „Paradisul” nu-ți oferea numai costume de schimb, îți furniza și munți, uluitor de asemănători cu cei adevărați, și o pantă înzăpezită, cu o pistă întortocheată de aproape un kilometru.

PARADISUL ESTE UN MAGAZIN COMPLET suna una dintre reclamele scânteietoare asupra căreia îi atrase atenția Lucy. „Dacă doriți un obiect care nu este expus, dar se potrivește lozincii noastre totul pentru om, cereți-l. Vi-l oferim cu un preț puțin mai ridicat”.

— Printre aceste „obiecte” se numără și femeile, spuse Lucy, pe un ton neutru. Pentru femei se plătește același preț ca și pentru costume, de la cinci unități monetare până la cincizeci de mii. O să fii surprins văzând câte femei de familie bună se înscriu în competiția aceasta când au nevoie de bani. Bineînțeles, totul este foarte discret.

Cayle observă că fata îl studiază cu un aer gânditor și el înțelese că așteaptă un comentariu. Îl făcu atât de direct, încât el însuși rămase surprins:

— N-am să plătesc niciodată bani pentru o femeie.

Acest refuz păru s-o satisfacă pentru că de acolo merseră după costumul de haine. Erau treizeci de etaje cu costume expuse, dar fiecare avea nivelul său de prețuri. Lucy îl duse la etajul cu prețuri între douăzeci și treizeci de unități și-i arătă diferența de țesătură dintre stofele „de oraș” și cea a propriului costum. Pe un ton practic îi spuse:

— Nu cred că, deocamdată, ar trebui să mergem la un nivel mai ridicat.

Îl refuză când el se oferă să-i înapoieze banii pe care îi datora:

— Poți să mi-i dai și mai târziu. Pentru moment te-aș sfătui să-i depui la bancă să ai și tu o rezervă.

Asta însemna că o s-o mai revadă. Părea chiar că ea ține să-l refuze.

— Grăbește-te să te schimbi, spuse Lucy. Te aștept.

Tocmai aceasta îl hotărî s-p sărute înainte de a se despărți. Dar când ieși, primele ei cuvinte îi zdruncinară hotărârea:

— Nu mi-am dat seama cât e de târziu, spuse ea. E ora trei — făcu o pauză, se uită la el și zâmbi. O, dar ești un bărbat mare și voinic, și chipeș. Ai știut? Acum hai să ne grăbim.

Se despărțiră la intrarea aceea șargantuescă. Lucy se grăbi să meargă la o stație de autoavioane și îl lăsă baltă în urma ei. Dar senzația de goliciune îl părăsi încetul cu încetul. Porni pe străzi cu pas din ce în ce mai rapid.

Ajunse la locul unde A CINCEA BANCĂ INTERPLANETARĂ se înălța greoaie de pe baza de la care porneau turnulețele eterice, ca de biserică gotică, până la înălțimea de șaizeci și patru de etaje. Aceasta era o bancă mare în care părea absurd să depui sume infime, de cincisprezece unități, dar funcționarul de la casă acceptă, fără nici un comentariu, suma depusă de Cayle, luându-i însă și amprente.

Părăsi banca mult mai relaxat decât fusese de la jefuirea lui și până atunci. Avea deci un cont de economii. Era îmbrăcat cum trebuie, mai rămânea un singur lucru pentru a putea purcede la cea de-a treia fază a carierei lui de jucător de jocuri de noroc.

Dintr-un autoavion de transport public observase firma multi-direcțională a unui magazin de arme cuibărit într-un parc particular, în preajma băncii. Merse cu pași iuți pe poteca mărginită cu straturi de flori și era aproape de ușa când observă firma micuță pe care n-o mai văzuse până atunci:

MAGAZINUL METROPOLITAN DE ARME ÎNCHIS TEMPORAR.
MAGAZINELE RURALE NOI ȘI VECHI SUNT DESCHISE CA DE OBICEI.

Cayle se retrase neplăcut surprins. Era o posibilitate la care Lucy nu se gândise, aceea a închiderii fabuloaselor magazine de arme. Dar când se răsuci pe călcăie, îi veni un gând. Nu era nici o indicație cu privire la ora deschiderii magazinelor. Nici un fel de dată. Nimic altceva decât acest anunț. Rămase încruntat, cu un sentiment de pierdere, șocat de tăcerea înconjurătoare. Dar își dădu seama că nu tăcerea îl necăjea. La Glay era întotdeauna liniște în jurul magazinului de arme.

Acum, senzația de pierdere personală, de nedumerire, de dezorientare îi spori. Ceva îl îndemna să mai încerce, totuși, o dată ușa. Era solidă și imposibil de mișcat. Începu a doua lui retragere și de data aceasta ajunse până în stradă. Se opri pe un refugiu pentru pietoni, nehotărât pe ce buton să apese. Îi veniră în minte cele două ore și jumătate petrecute cu Lucy și asta i se păru un fel de eveniment curios din spațiu-timp. Se simți îngrozit amintindu-și cât de banală fusese conversația lui. Și, totuși, nici conversația ei nu-i lăsase amintiri uluitoare, deși era la obiect și mai fermă.

„Deci asta este, gândi el, când o fată acceptă să petreacă o după-amiază întregă cu un individ plicticos înseamnă că simte ceva pentru el”.

Presiunile lui interioare se accentuară, dorința de a acționa rapid îi telescopă gândurile, îndemnându-l să-și contureze un plan concret: magazinul de arme, noi jocuri de noroc, apoi Comandamentul districtual al armatei, unde

era șef colonelul Medlon — toate acestea într-o săptămână. Magazinul fusese primul, întrucât asemenea magazine nu se deschideau agenților imperiali, indiferent dacă erau soldați sau simpli funcționari guvernamentali.

Dar acum nu mai putea aștepta. Apăsă butonul care avea să-i aducă la picioare primul autoavion cu destinația Districtul 19.

CAPITOLUL VII.

SEDIUL DISTRICTULUI 19 era o clădire demodată, în stil cascadă. Dar acest tipar era folosit în mod exagerat și se repeta la intervale frecvente. Șuvoaie peste șuvoaie de marmură curgeau din crăpături ascunse și se îmbinau treptat.

Nu era o clădire foarte mare, dar era suficient de amplă pentru a-i da lui Cayle o senzație odihnită. Cele cincisprezece etaje și birourile generale, pline de mașini de calculat, de îndosariat, și de funcționari, erau impresionante. Nu-și putuse închipui că îndărătul bețivanului aceuia de pe navă se afla un câmp atât de larg de autoritate.

În registrul clădirii găsi lista tuturor funcțiilor civile și militare. Presupuse că-l va găsi pe colonelul Medlon la rubrica OFIȚER DE STAT-MAJOR — ULTIMUL ETAJ.

O notă pusă între paranteze sub listă sublinia: „Permisul pentru liftul care duce la ultimul etaj poate fi obținut de la ghișeu aflat la etajul 15”.

Omul de la ghișeu îi notă numele, dar se consultă cu glas scăzut, printr-un releu, cu o persoană nevăzută, și apoi mai supuse cererea cercetării unei autorități dintr-un birou interior. Pe ușa acestuia ieși un bărbat între două vârste în uniformă de căpitan. Se uită urât la Cayle:

— Colonelului nu-i plac tinerii, zise el, și apoi adăugă destul de țăfnos: „Cine ești?”

Începutul nu părea deloc promițător și Cayle simți până în gâtlee cum îi crește încăpățănarea. Dar lunga experiență pe care o acumulase sfidându-și tatăl îl ajută să se adreseze cu un glas calm:

— L-am întâlnit ieri pe domnul colonel Medlon în avionul care venea înspre Orașul imperial și a insistat să merg la el. Vă rog frumos să-l informați că mă aflu aici.

Căpitanul îl cercetă atent preț de jumătate de minut. Apoi, fără o vorbă, reintră în biroul lui. Când ieși, clătină din cap, cu un aer mai prietenos.

— Domnul colonel spune că nu-și amintește de dumneata, dar îți va acorda cu plăcere un minut.

Coborându-și glasul până la nivelul unei șoapte, îl întrebă:

— Era cumva... Ăă... sub influența...

Cayle aprobă cu un semn din cap, temându-se să vorbească. Căpitanul spuse cu o voce joasă, pe un ton repezit:

— Du-te înăuntru și fă-l să dea tot ce poate. Un personaj foarte important l-a căutat azi de două ori și el nu era aici. Acum e nervos. E înspăimântat de ceea ce spune când e beat. Știi, nu îndrăznește să se atingă nici măcar de o picătură când iese din oraș.

Cayle îl urmă pe perfidul căpitan, în vreme ce în mintea lui căpăta contur un alt tablou al Imperiului Isher. Iată un ofițer inferior care părea să uneltească pentru a obține postul superiorului său.

Uitase acest gând când ieși afară din lift. Va fi oare capabil să stăpânească situația? Sentimentul sumbru al nereușitei îi dădu o stare de maximă încordare. Aruncă o privire spre bărbatul care stătea în spatele biroului masiv, aflat în colțul încăperii mari, și teama că va fi aruncat afară din Comandamentul Districtului 19 i se risipi.

Era, într-adevăr, același om de pe navă, dar parcă ceva mai scofâlcit. Fața lui, buhăită atunci când era beat, părea acum mai mică. Cu privirea gânditoare, bătea nervos tactul pe birou.

— Lasă-ne singuri, căpitane. Glasul îi era liniștit și autoritar. Căpitanul plecă, privind țintă înaintea sa. Cayle se așeză.

— Mi se pare că-mi amintesc figura dumitale, spuse Medlon. Îmi pare rău, atunci am băut puțintel, adăugă cu un răs dogit.

Cayle se gândi că ceea ce spusese-celălalt despre Împărăteasă putea fi periculos pentru un om aflat în poziția lui. Zise cu voce tare:

— N-am avut impresia că s-ar fi întâmplat ceva neobișnuit, domnule colonel... Totuși, dacă stau și mă gândesc, cred că ați mers cam departe cu confidențele, spuse după o ezitare. Am crezut că puteți vorbi atât de tare și de liber datorită funcției dumneavoastră.

Urmă o tăcere. Cayle avu o oarecare satisfacție, dar, prudent, nu se amăgi. Omul n-ar fi ajuns în poziția pe care o deținea acum dacă ar fi fost laș sau lipsit de inteligență.

— Hm... Făcu, în cele din urmă, colonelul Medlon, în ce privință... ă. am căzut de acord?

— Printre altele, domnule colonel, ați afirmat că guvernul are nevoie de ofițeri și mi-ați oferit un grad.

— Nu-mi amintesc să-ți fi oferit ceva, zise colonelul Medlon, părănd că-și face curaj. Oricum, dacă am ajuns să nu mă mai pot stăpâni încât să-ți fac o asemenea ofertă, trebuie să-ți aduc la cunoștință, cu un mare regret, că nu am autoritatea de a te numi ofițer. Există o procedură bine stabilită privitoare la funcții care depășește total posibilitățile mele. Și câtă vreme funcțiile acestea sunt atât de mult apreciate, guvernul le privește ca pe o sursă de venituri. De exemplu, gradul de locotenent te-ar costa cinci mii de unități monetare chiar dacă te-aș ajuta eu. Epoleții de căpitan te-ar costa cincisprezece mii de unități, ceea ce reprezintă o sumă însemnată pentru un tânăr.

Cayle îl ascultase cu o încordare crescândă. Amintindu-și ceea ce spusese până atunci, i se păru că făcuse tot posibilul, chiar dacă nu era în postura de a se folosi de indiscrețiile lui Medlon. Zâmbind strâmb, îndrăzni:

— Cât costă gradul de colonel?

Ofițerul izbucni în răs.

— Flăcăule, spuse el jovial, nu se poate plăti cu bani. Prețul e tras din sufletul tău, fotul dintr-o dată (deveni grav). Acum ascultă. Regret dacă ieri am dovedit prea mare larghețe privind brevetele de ofițer acordate de Maiestatea sa, dar cred că înțelegi cum vine asta. Și ca să-ți arăt că nu rămân dator, chiar și

atunci când nu sunt prea conștient de actele mele, iată ce voi face. Îmi aduci mie cinci mii de unități, când îți vine la îndemână, să zicem în două săptămâni, și îți garantez o funcție. Ce părere ai?

Pentru cineva care avea mai puțin de patruzeci de unități în buzunar era o propunere fără sorți de izbândă. Dacă Împărăteasa ordonase ca brevetele de ofițer să nu mai fie vândute, această ordonanță nu fusese luată în seamă de politicienii corupți. Cayle avu o a doua revelație privitoare la situația împărătesei Innelda.

Ea și consilierii săi nu erau atotputernici, cum crezuse Cayle. Nu numai Arsenalele îi limitau puterea, ci fusese prinsă într-o plasă mult mai puternică. Indivizii care trebuiau să-i îndeplinească poruncile aveau și ei dorințele lor, modurile lor de comportament, pe care le respectau cu mai multă ardoare decât cea depusă pentru a o sluji pe femeia căreia îi juraseră supunere.

Colonelul începu să-și aranjeze hârtiile de pe birou, deci întredederea luase sfârșit. Cayle era tocmai pe punctul de a rosti o formulă de despărțire când teleecranul de pe peretele din spatele lui Medlon începu să clipească. Pe ecran apăru fața unei femei tinere.

— Colonele, zise ea tăios, unde naiba ai fost?

Ofițerul înlemni, apoi se întoarse încet. Dar Cayle nu avea nevoie să observe reacția de neliniște a ofițerului pentru a înțelege cine era femeia.

O privea pe Împărăteasa Ișherului.

CAPITOLUL VIII.

CAYLE, care până atunci stătuse jos, se ridică, deodată, în picioare. Făcuse o mișcare automată, motivată de conștiința faptului că era doar un intrus acolo. Se afla la jumătatea drumului spre ușă când simți privirea femeii ațintită asupra lui.

— Domnule colonel, mormăi el, vă mulțumesc pentru onoarea...

Glasul său suna dezgustător chiar și pentru propriile-i urechi. Se întrerupse, rușinat. Îl inundă un val de nesiguranță, nevenindu-i să creadă că așa ceva i se întâmplase tocmai lui. Aruncă femeii o privire ca și cum, timp de o clipă, i-ar fi pus la îndoială identitatea. Medlon vorbi în același moment.

— Asta-i tot, domnule Clark, spuse el mult prea tare.

Acum era sigur. La cei douăzeci și cinci de ani ai săi, Împărăteasa Innelda nu trecea drept cea mai frumoasă femeie din lume. Dar, privind-i fața prelungă, distinsă și ochii verzi, rememora chipul împăraților și împărăteselor din dinastia Johes. Glasul ei, când vorbi din nou, adoptă tonul oficial, familiar oricui asistase vreodată la ceremonii de aniversare — totuși atât de diferit acum, când i se adresa lui:

— Cum te numești tinere?

Medlon interveni repede, cu vocea încordată, dar calmă.

— E o cunoștință de-a mea, Maiestate. (Se întoarse spre Cayle.) La revedere, domnule Clark. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneata.

— Am întrebat care-i numele tău... (Împărăteasa nu luă în seamă întreruperea).

I se vorbise atât de direct încât Cayle răspunse crispat.

— Și de ce te afli în biroul lui Medlon?

Cayle prinse privirea încordată a lui Medlon încercând să-l pună în gardă. O zonă îndepărtată a minții sale admirase abilitatea colonelului, dar acum observă că omul intrase în panică. Undeva, adânc, în sufletul lui Cayle, licări o speranță.

— Mă interesam de posibilitatea de a obține un grad în armata Maiestății voastre, spuse el.

— Îmi închipuiam, zise Împărăteasa cu glas liniștit.

Făcu o pauză, mutându-și gânditoare privirea de la Cayle la Medlon, apoi iarăși la Cayle. Pielea ei era netedă și bronzată. Își ținea capul drept, cu mândrie. Era plină de tinerețe, de viață și de o magnifică încredere în sine. Ceva din experiența ei în a mânuii oamenii ieși la iveală chiar atunci: în loc să-i pună lui Cayle următoarea întrebare, îi oferi lui Medlon o porțiță de ieșire:

— Îmi este permis, colonele, să aflu care a fost răspunsul dumatăle?

Ofițerul, nemișcat, asudase. Răspunse cu o voce liniștită, în care se ghicea chiar o nuanță de jovialitate:

— Maiestatea voastră, l-am informat că o numire durează două săptămâni. (Râse disprețuitor.) Așa cum știți, avem o cantitate limitată de panglică roșie, pentru documentele oficiale.

Cayle avu senzația că se află pe coama unui val, care-l ridică tot mai sus. Simți o admirație imensă pentru Împărăteasă — era atât de deosebită față de cum se așteptase el să fie. Îl uimea faptul că Innelda reușise să se stăpânească pentru a nu-l pune în încurcătură pe unul dintre ofițerii ei, prins pe picior greșit.

Totuși, stăpânirea de sine nu diminuează sarcasmul din vocea ei atunci când spuse:

— Cunosc eu prea bine palavrele astea, colonele.

Pațima înlocui sarcasmul.

— Într-un fel sau altul, nu știu cum se face, dar tinerii care în mod normal își cumpără un grad în armată au auzit că ceva nu e în regulă și foarte mulți rămân deoparte. Încep să cred că există o conspirație în favoarea Arsenalelor care-i alungă chiar și pe puținii amatori potențiali.

Ochii Împărătesei aruncau vâpăi verzi. Se vedea bine că e furioasă și că nu mai izbutește să se înfrâneze. Se întoarse către Cayle:

— Cayle Clark, zise ea, cu glas tunător, cât ți s-a cerut să plătești pentru un rang în armată?

Cayle șovăi. Ochiul lui Medlon era ceva îngrozitor, se întunecase de tot. Capul lui văzut din profil era răsucit într-un chip de-a dreptul nefiresc. Și mesajul pe care-l transmitea ochiul acela anormal nu avea nevoie de cuvinte pentru a fi înțeles. Colonelul regreta tot ce-i spusese prezumtivului locotenent din armata imperială a Maiestății sale.

Rugămintea era atât de umilă încât îi produse repulsie lui Cayle. Niciodată nu mai cunoscuse senzația de a avea pe cineva în palmă, întru totul la discreția lui. Se dădu, pur și simplu, înapoi înfiorat. Nici nu mai voia să-l privească. Răspunse:

— Maiestate, l-am cunoscut ieri pe colonelul Medlon la bordul unei nave interplanetare și s-a oferit să mă angajeze fără nici un fel de condiții.

Se simți mai bine după ce rosti aceste cuvinte. Îl văzu pe ofițer destinzându-se și pe femeie zâmbind încântată.

— Ei, colonele, mă bucur când aud asemenea lucruri, îi zise ea. Și, întrucât reprezintă un răspuns satisfăcător la problema pe care voiam s-o discut cu dumneata, te felicit. Asta e tot.

Un declic goli teleecranul. Colonelul Medlon se lăsă încet pe speteaza scaunului, în timp ce Cayle înaintă spre el cu zâmbetul pe buze. Colonelul îi spuse franc:

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, tinere. Dar acum sunt tare ocupat. Firește, nădăjduiesc că voi avea vești de la tine în următoarele două săptămâni, împreună cu cele cinci mii de unități monetare. La revedere.

Cayle nu se mișcă imediat, dar deja îl cuprinsese amărăciunea înfrângerii. Din bezna gândurilor sale prinse contur conștiința faptului că i se oferise un prilej incredibil, iar el îl ratase prin slăbiciune. Se uită cum colonelul, cu o înfățișare perfect degajată, îl privea acum amuzat:

— Împărăteasa nu înțelege pur și simplu ce problemă mare este să pui capăt unui sistem de promovări plătite în armată — și Medlon dădu din umeri. Personal n-am nici o legătură cu acest sistem. Nu-l pot modifica, după cum nu pot nici să-mi tai singur beregata. Cine i se împotrivese se autodistruge.

După un moment de șovăială, pe față i se ivi un zâmbet batjocoritor.

— Prietene, sper că ai primit o lecție folositoare în ceea ce privește economia politică a promovării personale. Să auzim de bine, sfârși el tranșant.

Cayle se abținu să se năpustească asupra individului. Se afla într-o clădire militară și n-avea câtuși de puțin intenția de a face să fie arestat pentru agresiune într-un loc în care nu se putea apăra ca lumea. Dar în mintea lui, îl trecu pe colonel pe lista persoanelor de care se va ocupa ulterior.

Când ieși, în sfârșit, din sediul Districtului 19, se lăsase întunericul peste capitala Imperiului Isher. Ridică ochii spre stelele înghețate ce licăreau printre toate reclamele luminoase și se simți mai în largul său decât în seara precedentă. Întrezărea, încetul cu încetul, posibilitatea de a-și desluși calea prin labirintul existenței în lumea asta. I se păru că s-a descurcat destul de bine, dacă ținem seama de ignoranța lui. Mergând, căpătă tot mai multă încredere. Avusese dreptate să-l atace pe Seal, indiferent de riscuri, și iarăși avusese dreptate să se rețină în fața lui Medlon. Seal era un individ aflat ca și el într-un loc deschis și, în principiu, nu-i păsa nimănui ce i se întâmplă. În schimb, colonelul putea recurge la autoritatea legilor din Imperiul Isher.

N-avusese intenția să se întoarcă până dimineața pe „Bulevardul Șansei”. Dar acum, când i se părea că și-a lămurit îndoielile din inimă, se răzgândi. Dacă ar câștiga cinci mii de unități monetare pentru a cumpăra acel rang în armată, atunci comorile împărăției ar putea începe să curgă înspre el. Și Lucy Rall... Nu trebuia să uite de Lucy.

Până și o zi de așteptare era prea mult.

CAPITOLUL IX.

CAYLE se văzu silit să-și facă loc cu coatele prin mulțime pentru a intra în „Palatul Gologanilor”. Gloata imensă îi dădea curaj. În mijlocul acestei mese de oameni însetați de bani avea să fie ca un bețișor aruncat într-o parte și într-alta de valurile oceanului.

Nu mai șovăi. Trecuse mai devreme în revistă lista jocurilor oferite și se duse țintă la cel dorit pentru încercarea finală de a face avere. I se părea important să găsească un loc în care să joace și să și-l păstreze.

Noul joc dădea cote de premii mergând de la cinci la unu, până la o sută la unu. Era relativ simplu, deși Cayle, care se pricepea puțin la acționarea diverselor energii, întrucât lucrase în atelierul tatălui său încă de la cincisprezece ani, își dădu seama că în spatele simplității aparente se ascundea de fapt o mare și rafinată complicație electronică. Nucleul îl constituia un glob energetic, cu un diametru de aproape trei centimetri, care se rostogolea la întâmplare înăuntrul unei sfere mari de plastic. Repede, mai repede, tot mai repede alerga pe suprafața interioară, până când viteza lui depășea rezistența materiei. Atunci, fiind o forță pură, desfidea limitele închisorii sale. Străbătea prin plastic de parcă acesta nici n-ar fi existat, de parcă el însuși n-ar fi fost decât o rază de lumină încătușată de o lege fizică nefirească într-o cușcă aproape invizibilă.

Și, totuși, în momentul în care era liber, globul părea cuprins de frică. Își schimba culoarea, subtil, rapid, apoi își încetinea mișcarea. Viteza de evaziune trebuie să fi fost de câțiva kilometri pe secundă, dar frica era atât de mare încât se oprea cu totul după ce străbătea mai puțin de un metru.

Și începea să cadă. Până în momentul acela al căderii, când aproape că atingea masa, îți dădea iluzia că se află pretutindeni. Această iluzie se producea total înăuntrul minții jucătorilor, un produs al vitezei enorme și al halucinației mintale. Fiecare jucător avea convingerea că globul zboară direct către el și că va cădea pe canalul activat de jucător printr-un număr. În mod inevitabil, majoritatea jucătorilor erau sortiți dezamăgirii când globul, după ce-și îndeplinea misiunea, cădea într-un canal și activă mecanismul de joc.

Primul joc în care intră Cayle îi aduse treizeci și șapte de unități monetare la una. Își strânse câștigul, prefăcându-se nepăsător, dar șocul victoriei îi străbătu nervii într-un adevărat spasm al excitației. Puse câte o monedă în patru canale, pierdu, apoi parie din nou aceleași numere și câștigă nouăzeci de unități. În ceasul următor câștigă în medie un joc din cinci. Chiar și lui i se părea că avea un noroc fenomenal și, spre sfârșitul intervalului, începu să riște câte zece unități la fiecare canal pe care juca.

Nu avu niciodată timp să-și numere banii. Din când în când arunca un pumn de gologani în automatul de schimbat bani și primea bancnote mari, pe care le îndesa în buzunarul interior. Nu fu silit niciodată să mai scoată din rezerve. După o vreme, cuprins de o panică ciudată, gândi: „Probabil că am vreo trei sau patru mii de unități. Ar fi timpul să renunț. Nu e nevoie să câștig toate cele cinci mii într-o singură seară. Mai pot reveni mâine și poimâine, și răs-poimâine”.

Ceea ce-l zăpăcea însă era viteza jocului. De fiecare dată când apărea impulsul, ar fi trebuit ca el să înceteze jocul, dar bila începea să se învâртеască

nebunește și atunci se repezea să toarne gologani pe mai multe canale. Când pierdea, era stăpânit de nervozitate, apoi de hotărârea lacomă de a nu lăsa în urmă nici măcar un penny din acel câștig.

Când câștigă, i se părea ridicol să se oprească tocmai în mijlocul celei mai uluitoare șanse pe care spera s-o aibă vreodată. „Mai așteaptă”, își spunea în sinea lui, dar apoi pierdea de zece ori la rând... de zece ori... Și după aceea parcă zărea un teanc de patruzeci sau cincizeci de bancnote de o mie pe care le putea băga în buzunar. Mai avea bani și în alte buzunare, și atunci, aproape inconștient, băga la întâmplare bancnotele în diferite canale. Cât de multe nu-și mai amintea. Nu mai conta. Automatul socotea întotdeauna corect și plătea cotele corespunzătoare.

Acum încep să se clatine de parcă ar fi fost beat. Tot trupul parcă-i plutea pe undeva prin aer. Juca cu un fel de emoție cețoasă, uitând aproape cu totul de ceilalți. Își dădu seama însă că din ce în ce mai mulți jucători mizau pe norocul lui, folosind numerele cu care câștigase el pe canalele lor. Dar asta n-avea nici o importanță și nici un fel de semnificație personală. Nu-și reveni din năuceală decât atunci când bila se înțepeni, ca o jivină moartă, în cușca ei. Rămase neclintit, așteptând ca jocul să reînceapă, fără măcar a bănuși că oprirea i se datora lui, până când nu veni spre el un bărbat negricios.

Necunoscutul îi spuse cu un zâmbet libidinos:

— Felicitări tinere, suntem bucuroși că ne frecventezi. Suntem fericiți pentru dumneata, dar avem vești proaste pentru celelalte doamne și ceilalți domni. Regulile stabilimentului nostru, afișate la vedere peste tot, nu îngăduie profitori de norocul altuia, cum îi numim noi. S-a stabilit clar că dumneata ești un tânăr norocos și ai o șansă extraordinară. De aici înainte, toate celelalte pariuri trebuie declarate înainte de a-și face alegerea „câștigătorul”. Aparatul a fost adaptat pentru a reacționa în consecință. Așadar, vă rog să nu vă autodezamăgiți făcând pariuri de ultimă clipă. Iar acum, vă urăm tuturora noroc, și în special dumitale, tinere.

Se îndepărtă zâmbind. Peste un minut, bila se învârtea din nou.

În cursul celei de-a treia runde, lui Cayle îi veni din senin un gând: „Doamne, văd că sunt în centrul atenției tuturora”. Era uluit. Se trezise din uitarea pe care mizase pentru a-și asigura securitatea personală. Gândi: „Cred că n-ar fi rău s-o șterg pe neobservate”.

Părăsi brusc masa de joc, dar o fată drăguță îl încolăci cu brațele, se lipi de el și-l sărută:

— Vai, te rog, te rog frumos, împrumută-mi puțin din norocul dumitale. Te rog mult!

Se eliberă din strânsoare, cu un gol în creier, uitând de impulsul inițial. „Mă pregăteam să fac ceva”, își aminti el și simți că memoria îi joacă feste. Mai parie de vreo câteva ori. Nou-veniții dădeau din coate ca să poată ajunge până la masa lui, uneori împingându-i, fără cruțare, la o parte pe cei mai puțin norocoși, dar încăpățânați, care fuseseră acolo primii. O dată, când observă o izbucnire deosebit de violentă a unui jucător, care protesta vociferând tot timpul, îi reveni în minte, ca un semnal repetat, avertismentul că el și masa la care juca acum concentrează atenția a mii de ochi lacomi.

Nu-și putea aminti ce voia să facă în privința asta. Parcă era înconjurat de un roi de femei care-l împungeau cu degetele, îl mângâiau, îl sărutau dacă întorcea capul, amețit pur și simplu de parfumul lor prea abundent. Nici nu-și putea mișca mâinile fără să atingă pielea vreunei femei, brațe goale, spinări goale și decolteuri atât de mari încât tot timpul nasul îi era atras de sâni voluptoși și delicat parfumați. Dacă se apleca câțiva centimetri în cursul jocului, mâini omniprezente îl trăgeau când într-o parte, când într-alta.

Și, totuși, noaptea și norocul lui nu se sfârșiseră. Avea un sentiment al excesului de plăcere. Prea multe aplauze la fiecare învârtire a bilei, la fiecare nou câștig. Și, indiferent de câștig, femeile se repezeau să-l îmbrățișeze și-l sărutau fie compătimitor, fie într-un acces de admirație.

Pe fundal se auzea mereu muzică. După ce câștigă nenumărate mii de unități monetare, ușile „Palatului Gologanilor” se închiseră și veni spre el dolofanul, care-i spuse sec:

— E-n regulă, ajunge! Străinii trebuie să părăsească localul ca să putem pune capăt prostiilor ăstora.

Cayle se uită lung la necunoscut și ceasul de alarmă al primejdiei ticăia atât de tare în capul lui încât îi răsuna prin tot creierul.

„Cred că am să mă duc acasă”, murmură el.

Cineva îl pocni peste față destul de tare.

— Mai lovește-! Strigă dolofanul. Este încă pradă unui acces afectiv.

A doua lovitură fu și mai puternică. Cayle se trezi din ceața aceea amețitoare, înțelegând brusc că e într-o primejdie de moarte.

— Dar ce se întâmplă aici, se bâlbâi el, iar ochii i se îndreptară rugători spre oamenii care, doar cu câteva minute înainte, îl ovaționaseră. Oameni a căror prezență îl încântase și-l legănase în iluzii... Era imposibil să se facă ceva împotriva lui câtă vreme se aflau ei în preajmă.

Se întoarse gata să se repeadă la grăsan, dar, deodată, rămase țeapăn când îl înșfăcă rășnițe mâini violente, în timp ce altele, încă și mai huliganice, îi scotociră buzunarele, ușurându-l de tot câștigul. Ca de la o mare distanță, îl auzi din nou pe grăsan:

— Nu fi naiv. Nu e nimic neobișnuit în ceea ce s-a întâmplat. Toți jucătorii au fost storși. Au fost alungați nu numai de la joc, ci și din clădire. Mia de oameni aflați acum aici au fost angajați pentru asemenea ocazii și ne costă câte zece unități fiecare. Asta nu face în total decât zece mii, dar tu ai câștigat de cincizeci până la o sută de ori mai mult. Oamenii nici nu-și dau seama de rațiunile economice ale unor asemenea lucruri. Data viitoare să nu mai fi atât de lacom. Asta în cazul în care va mai fi și o dată viitoare, îi spuse, zâmbindu-i libidinos.

Cayle își regăsi glasul:

— Ce aveți de gând să faceți?

— O să vezi.

Și vocea năpârstocului deveni fermă:

— E-n regulă băieți, duceți-l la avionul de transport și pe urmă redeschidem jocul.

Cayle se simți târât, fără putință de împotrivire, afară din sală, pe un coridor întunecat. Se gândi cu disperare că din nou s-a pus într-o situație în care alții îi decid soarta.

INTERLUDIU.

McAllister își dădu seama că zace pe un trotuar. Se ridică în picioare, cu oarecare dificultate. Un grup de curioși se holbau la el, iar parcul și orașul magic al viitorului dispăruseră. În schimb, un șir de magazine cu etaj, foarte unite, alcătuiau un tipar monoton de o parte și de alta a străzii.

Ajunse la el un glas de bărbat, detașându-se dintr-un vălmășag de alte sunete:

— Sunt sigur că este reporterul care a intrat în magazinul acela de arme. Deci revenise în epoca lui. Poate chiar în aceeași zi.

În timp ce se îndepărta încet, auzi același glas pătrunzător:

— Pare cam bolnav. Mă întreb ce...

Nu mai auzi altceva. Dar se gândi la cuvântul „bolnav” și-și zise că oamenii aceștia n-au să înțeleagă niciodată cât de bolnav e. Și totuși, undeva pe Pământ, trebuia să existe vreun om de știință care să-l vindece.

Acum mergea repede, ferindu-se de mulțime. O dată întoarse capul și văzu că oamenii se deplasează într-o parte și într-alta, împrăștiindu-se ca orice gloată care și-a pierdut punctul de atracție și de interes. McAllister dădu colțul și uită de ei.

„Trebuie să iau o hotărâre” se gândi el.

Dar auzi aceste vorbe undeva în apropiere. Îi trebui un minut întreg pentru a-și da seama că el le rostise.

Să ia o hotărâre? Dar niciodată nu socotise că situația lui necesită o hotărâre. Iată unde ajunsese. Să găsească un om de știință. Dacă asta constituia o hotărâre, însemna că o luase deja. Dar întrebarea era pe cine să caute? Își aminti de foștii săi profesori de fizică de la Colegiu. Cu un gest automat, intră într-o cabină telefonică și căută în buzunar o fisă. Dar, cu sentimentul alarmant al dezastrului iminent, își aminti că e îmbrăcat într-un costum transparent ca de cosmonaut și că banii sunt undeva înăuntru. Se trase înapoi, pe urmă se opri, profund zguduit. Oare ce i se întâmpla?

Era noapte într-un oraș plin de lumini, feeric. Stătea în picioare pe un bulevard care se întindea ca o suită de pietre prețioase până în depărtare. Strada părea înflăcărată de lumini strălucitoare ivite din însăși suprafața ei — un drum al luminii, ca un râu care curgea sub un soare nevăzut, un râu drept și neted.

Merse înainte un număr neștiut de minute, sfâșiat între dezamăgire și o speranță nebunească, dar vină la urmă se văzu silit să accepte un gând: Era oare din nou epoca Împărăției Ișher și a făuritorilor de arme? Posibil. Deci l-au adus înapoi! La urma-urmei nu erau chiar atât de răi și aveau să-l salveze dacă puteau. După câte știa el, trecuseră săptămâni întregi din timpul lor.

O luă mai repede la picior. Trebuia să găsească magazinul de arme. Trecu pe Ungă el un om și McAllister se întoarse și-l strigă. Omul se opri, curios, se uită înapoi, dar, fără a se grăbi, merse mai departe. McAllister întrezări, pentru

scurtă vreme, niște ochi negri, învăpăiați, imaginea unei persoane care se îndrepta spre un minunat cămin al viitorului. Tocmai asta îi curmă imboldul de a alerga după acest om. Își dădu seama mai târziu că așa ar fi trebuit să facă.

Era ultima persoană pe care o văzu pe străzile acelea tăcute și pustii. Trebuie să fi fost ora dinaintea falselor zori și nu era nimeni pe-afară. Ciudat însă, nu absența animației omenеști îl tulbura, ci mai degrabă faptul că nu vedea nici un magazin de arme.

Și totuși speranța nu-l părăsea. Curând avea să se crape de ziuă. Oamenii vor ieși din casele acestea ciudate, slab luminate. Mari savanți ai unei epoci în care oamenii de știință sunt vrăjitori îl vor examina, nu cu graba unor doctori, care te consultă superficial, ci cu frica catastrofei care-i amenința. Liniștiți, în atmosfera calmă, sănătoasă, a super-laboratoarelor, vor acționa, poate, cu înțelepciune.

Gândul i se sfârși. Simți schimbarea.

Era în toiul unui viscol orbitor. Se clătină pe picioare din pricina suflului puternic, neașteptat al vântului aceluia neîmblânzit. Apoi, încordându-se, se luptă să-și regăsească liniștea mintală și fizică.

Atmosfera citadină a nopții strălucitoare, de basm, dispăruse. Dispăruse chiar și drumul frumos luminat. Toate se prefăcuseră într-o lume pustie, a morții. Se strădui să străpungă vârtejul viscolului. Se făcuse ziuă și totuși abia distingea umbrele nedeslușite ale copacilor care se înălțau prin ceața aceea a viscolului la mai puțin de douăzeci de metri depărtare. Instinctiv căută un refugiu în umbra lor și, în sfârșit, se adăposti lângă un trunchi, apărându-se de vântul năprasnic. Se gândi: „Un minut în viitorul îndepărtat; dar în minutul următor — unde?”

Fără îndoială, nu exista nici un oraș. Numai copaci, o pădure nelocuită și o iarnă aspră de la început de ființă. Cită vreme stătuse acolo, în timp ce vântul bătea și urla în jurul lui, n-avea idee. Avea timp pentru o mie de gânduri. Avea timp să-și dea seama că hainele de pe el îl apărau de frig ca și cum acesta nici n-ar fi existat, iar apoi...

Viscolul dispăru. Și copacii. Se afla pe o plajă cu nisip. Dinaintea lui se întindea o mare albastră, luminată de soare, care făcea vălurile peste clădirile albe, sfărâmate. De jur-împrejur, răspândite până departe pe marea aceea frumoasă, prea puțin adâncă, departe de tot; spre colinele năpădite de ierburi, se aflau rămășițele unui oraș cândva impresionant. Peste tot plutea nimbul unei epoci incredibile, iar tăcerea civilizației moarte demult era întreruptă doar de clipocitul blând, atemporal al valurilor.

Și din nou veni acea tranziție instantanee. Deși de data asta era mai bine pregătit, totuși se cufundă de două ori în acel fluviu mare și repede care-l ducea tot mai departe. Nu înota prea ușor, dar costumul izolator îl ținea la suprafață, fabricând în fiecare secundă o cantitate de aer. După o clipă, începu să se zbată anume pentru a ajunge la malul brăzdat de copaci, aflat la vreo treizeci de metri spre dreapta lui. Îi veni un gând și încetă să mai înoate: „Ce rost are?” Adevărul era pe atât de simplu pe cit era de îngrozitor. Fusese deviat pe o linie moartă dinspre trecut către viitor. Era „greutatea de echilibru pe acea balanță nesfârșită de energie. Și, într-un fel sau altul, aluneca de fiecare dată

tot mai departe, înainte și înapoi. Numai asta putea explica transformările catastrofale la care asistase deja. Peste un ceas avea să se producă o nouă schimbare.

Și se produse. Zăcea cu fața în jos pe iarba verde. Când ridică ochii, văzu vreo cinci-șase clădiri scunde pe orizontul de iarbă. Păreau nefirești, neomenești. Dar curiozitatea lui nu se îndrepta către asta. Îl fulgeră un gând. De fapt cită vreme a rămas el într-un anumit spațiu temporal?

Stătea cu ochii pe ceas: trecuseră două ore și patruzeci de minute. Asta fii ultima lui curiozitate. La intervale regulate, pe măsură ce balanța se legăna, el se afla într-opoziție nouă, fie pe apă, fie pe uscat, nu mai avea importanță. Nu încercă să se împotrivescă. Nici nu merse, nici nu alergă, nici nu înotă, nici măcar nu se ridică în capul oaselor... Trecut., viitor... Trecut. Viitor.

Mintea îi era întoarsă spre înlăuntrul ființei sale. Avea sentimentul ciudat că ar trebui să facă ceva din interior și nu din afară. Ceva în legătură cu o hotărâre pe care crezuse că trebuie s-o ia. Ciudat, dar nu-și amintea ce anume.

Fără îndoială, fabricanții de arme câștigaseră răgazul dorit, căci la capătul celălalt ai acestui ticăit amețitor al balanței se afla aparatul pe care-l folosiseră soldații Imperiului Isher ca o forță de activare. Și acesta ticăia spre trecut, apoi spre viitor în acest joc nebunesc al leagănului.

Dar hotărârea aceea... Acum chiar că trebuia neapărat să se gândească la ea...

CAPITOLUL X.

CU ZECE MINUTE înainte de miezul nopții, la 16 iulie, anul Isher 4784, se deschise ușa Departamentului de coordonare al Arsenalelor, de la hotelul Royal Ganeel. Robert Hedrock ieși, pășind de-a lungul unui coridor lat și bine luminat ce se întindea în depărtare în fața lui. Se deplasa cu o vioiciune aproape felină, dar, de fapt, atenția i se concentra asupra altor lucruri decât cele din jur.

Cu mai puțin de un an în urmă ceruse să se înscrie la Arsenale, motivul declarat fiind acela că se aștepta la o înfruntare între forțele guvernamentale și cele ale Arsenalelor și că el dorea să se afle de partea acestora din urmă. Avea actele în regulă, mașina de evaluare a coeficientului său Pp îi dăduse o notă atât de mare, din toate punctele de vedere — mintal, fizic și moral —, încât dosarul lui fu adus imediat în atenția Consiliului executiv al Arsenalelor. De la început se afla într-o misiune specială, iar detașarea lui la Departamentul de coordonare într-o atare situație ieșită din comun era pur și simplu un pas absolut normal în ascensiunea lui bine măsurată către obținerea puterii în cadrul Arsenalelor.

Hedrock știa prea bine că unii membri ai Consiliului și câțiva dintre funcționarii superiori îi considerau ascensiunea prea rapidă și cătuși de puțin în interesul Arsenalelor. Era socotit de către unii un personaj misterios, chiar dacă cei ce-l criticau nu se gândeau la nici un fel de conotații sinistre. Nimeni nu punea de fapt la îndoială verdictul favorabil pe care i-l dăduse mașina de evaluare Pp, ceea ce, uneori, îl cam nedumerea. Se hotărî ca la o dată ulterioară

să cerceteze mai bine această mașină și să descopere de ce oameni în mod firesc sceptici îi acceptau, fără crâcnală, judecățile.

Îi venise neașteptat de ușor s-o păcălească, s-o mintă, să-i transmită povestea lui falsificată cu grijă.

E adevărat că își stăpâna în mod deosebit propria minte și avea cunoștințe tehnice ieșite din comun asupra reacțiilor mașinii la procesele biologice, dar copleșitoare era realitatea dominantă a prieteniei lui față de Arsenale, care, fără îndoială, avusese o contribuție pozitivă. I se spusese că mașina Pp avea sensibilitatea unică a ușii Arsenalelor de a recunoaște ostilitatea tainică. Iar structura ei fundamentală includea și capacitatea, încorporată în fiecare armă, de a recunoaște și reacționa în cadrul unor limite. Ca și armele care nu ucideau decât în auto-apărare sau sub alte restricții, simțurile ei electronice, de un rafinament acut, percepeau diferențe minime în reacțiile fiecărei părți a corpului examinat. Era o invenție care se perfecționase de când fusese el ultima dată membru al Arsenalelor, cu peste o sută de ani în urmă. Pentru el era o noutate. Iar faptul că oamenii Arsenalelor se bazau pe ea îi impunea lui Robert Hedrock, singurul nemuritor de pe Pământ, prieten al Arsenalelor, să se asigure că este o pavază într-adevăr atât de eficace cum o socoteau ei.

Dar asta era o treabă pentru mai târziu, acum fiind doar o problemă minoră. Trebuia să ia o hotărâre, cât de rapidă nu era clar deocamdată, dar oricum lui i se părea că ar fi prea devreme. Primul mare atac al tinerei împărătese determinase deja închiderea magazinelor de arme din toate orașele mari de pe Pământ. Dar până și asta avea o importanță secundară față de problema balanței nesfârșite. Nu putea scăpa de convingerea că numai el, dintre toate ființele umane de pe Pământ, era calificat să ia hotărâri în privința asta. Și totuși încă n-avea idee ce ar trebui să facă.

Gândurile lui ajunseseră la acest punct în momentul în care se afla în fața destinației sale — ușa pe care scria INTRAREA PERMISĂ DOAR CONDUCERII. Bătu la ușă, așteptă cele câteva secunde necesare, apoi intră fără alte preliminarii.

Se trezi într-o încăpere cu un aranjament foarte ciudat. Nu era prea mare, dacă o judecai după etaloanele din Isher, și totuși era destul de spațioasă. Se apropia de volumul de două sute picioare cubi, așa că ochii lui Hedrock nu izbutiră să observe diferența. Principala ciudățenie o constituia faptul că ușa prin care intrase se afla la vreo treizeci de metri deasupra pardoselii, iar tavanul la aceeași înălțime.

În centrul încăperii (deci era centru nu numai pe orizontală, ca lățime și lungime, ci și pe verticală, ca înălțime și adâncime), șapte consilieri ai Arsenalelor stăteau în picioare în jurul unei mașini care plutea în aer, învelită într-un plastic transparent. Îl salutară fără multă ceremonie pe Hedrock, apoi atenția li se concentra din nou asupra mașinii. Hedrock îi observă în tăcere, conștient de deprimarea lor intensă, anormală. Lângă el se afla Peter Cadron, care-i șopti:

— Aproape că a venit timpul unui nou balans.

Hedrock dădu din cap și, încet, în timp ce urmărea cu privirea mecanismul vrăjitoresc care plutea împreună cu învelișul său vacuumatic, absorbția aceea i se comunică și lui. Era o hartă a timpului. O hartă de linii întretesute atât de fin încât păreau să se onduleze ca valurile de căldură într-o zi toridă.

Teoretic, liniile se întindeau de la un punct central către trecutul infinit și către viitorul infinit (cu corecția că în matematica folosită, infinitatea era aproape de zero). Dar după mai multe trilioane de ani, limitarea opera în sensul creării unui efect nedeslușit, care sporea împotrivirea ochilor față de acceptarea imaginii. În acel uriaș ocean al timpului, formele ca niște umbre, una foarte mare și foarte aproape de centru, alta doar un mic firicel pe curbura vastă a hărții, zăceau nemișcate. Hedrock știa că acel firicel reprezintă o versiune mărită a realității, care era prea mică pentru ca s-o poți distinge cu ochiul liber. Imaginea fusese organizată în așa fel încât fiecare mișcare a ei era urmărită de o serie de augmentatoare. Aceste instrumente, astfel acordate încât să separe energiile sensibile, se adaptau automat la prezența altor privitori.

În timp ce Hedrock se uita înduioșat, ambele umbre se mișcă, moment fără precedent în spațiul macrocosmic — o mișcare atât de străină și ciudată încât vederea nu putea distinge o imagine acceptabilă. Nu era un proces deosebit de rapid, dar, în ciuda acestui „fapt, ambele umbre se retrăgeau. Unde? Nici măcar savanții Arsenalelor nu stabiliseră întru totul acest lucru. După ce se retraseră, reapărură încet, dar acum pozițiile lor erau inversate, cu variații. Ieșiseră mult în afară. Umbra cea mare, care se legănase îndepărtându-se cu o lună și trei zile de centrul din trecut, se afla brusc cu o lună, trei zile și câteva ore în viitor. Pata mărunță cât un firicel, care călătorise nouăzeci și șapte de miliarde de ani în viitor, se întorsese la circa o sută șase miliarde de ani în trecut. Distanța în timp era atât de imensă încât Hedrock se cutremură în toată ființa lui și se întoarse pe jumătate spre Cadron:

— Dar ei au anticipat acest potențial energetic?

Cadron încuviință din cap obosit.

— Suficient pentru a distruge planeta. Începu să geamă. În numele întregului spațiu interastral, o să-l putem descătușa?

Hedrock încercă să-și imagineze acest lucru. Nu se numărăse printre cei care vorbiseră cu McAllister, reporterul din secolul al XX-lea. El își alcătuisese din relatări fragmentare o imagine penetrantă a ceea ce se întâmplase. Iar unul dintre scopurile care-l aduseseră, tocmai acum, în această încăpere era aflarea amănuntelor.

Îl trase la o parte pe Cadron și-i ceru în mod deschis informații. Cadron îl privi, zâmbind strâmb.

— Bine, e în regulă, am să-ți spun. În realitate, ne e tuturor rușine de ceea ce am făcut.

Hedrock insistă:

— Va să zică aveți și voi sentimentul că McAllister nu trebuia sacrificat?

Cadron clătină din cap:

— Nu, n-am vrut să spun chiar asta — se încruntă și mai tare. Presupun că metoda cea mai bună ar fi să-ți relatez toată povestea, bineînțeles pe scurt.

După ce încheie, se așternură câteva momente de tăcere.

— Crezi că McAllister mai trăiește? Întrebă grav Hedrock.

— A, da! Costumul cu care l-am îmbrăcat era unul dintre costumele noastre cele mai bune. Era complet, cuprindea și un dispozitiv de producere a alimentelor, cu opt inele, o ceașcă întotdeauna plină cu apă, iar celelalte instalații și facilități erau automate.

Zâmbi cu gura pe jumătate răsucită.

— Am avut noi o idee, care s-a dovedit total falsă, și anume că l-am putea salva la o dată ulterioară.

— Înțeleg, spuse Hedrock, deprimat. Era o nenorocire, dar toate hotărârile fuseseră luate înainte ca el să fi aflat măcar de această primejdie.

Gazetarul devenise acum o forță implacabilă. În întregul Univers nu existase niciodată ceva similar cu energia care se acumula în trupul lui la fiecare balans. Odată declanșată, explozia ar putea zdruncina țesătura spațiului. Întregul spațiu-timp ar suspina din cauza ecourilor și a tensiunilor energetice care creau iluzia că materia s-ar putea prăbuși în fața acestui efort.

— Și care sunt ultimele vești în privința construcției? Întrebă Hedrock.

Cadron se arată ceva mai vesel:

— Se află totuși între limitele critice. Trebuie să luăm o hotărâre înainte de a intra în stadiul primejdios.

Hedrock tăcu. Chestiunea caracterului deciziei ce trebuia luată era dureroasă pentru el, care, evident, nu va fi consultat. În cele din urmă, spuse:

— Dar ce se întâmplă cu oamenii care lucrează la problema încetinirii oscilațiilor și a aducerii balansoarului înspre noi?

Îi răspunse altcineva.

— Cercetările au fost abandonate. Știința din anul 4784 nu are nici un răspuns. Suntem destul de norocoși că ne-am instalat unul dintre ateliere chiar în pivot. Putem declanșa explozia în orice moment din trecut ori din viitor. Dar care anume moment? Și când? Când anume?

Umbrele de pe cartografie rămaseră nemișcate. Nu sosise încă momentul acțiunii.

CAPITOLUL XI.

ÎNCORDAREA legată de urmărirea unui nou balans se mai atenuă. Întorcând ochii de la hartă, oamenii începură să murmure. Cineva spuse ceva în legătură cu folosirea acestui prilej pentru a obține toate datele posibile privitoare la călătoria în timp. Consilierul Kendlon observă că acumularea de energie în trup reprezintă o dovadă destul de convingătoare că niciodată n-au să devină prea populare călătoriile în timp.

Dresley, cel precis și ordonat, remarcă, în cele din urmă:

— Domnilor, ne aflăm aici ca delegați ai Consiliului pentru a audia raportul domnului Hedrock despre contraatacul împotriva împărătesei. Raportul său de acum câteva săptămâni ne-a putut furniza detalii administrative. Vă amintiți că noi am găsit sistemul lui organizațional extrem de eficient. Domnule Hedrock, vrei să ne pui la curent cu ce s-a mai întâmplat?

Hedrock își plimbă gânditor privirea de la unul la altul. Începu o relatare succintă.

— De când mi s-au dat primele directive, am întemeiat o mie două sute patruzeci și două de noi magazine, în primul rând în așezările mici, și am stabilit trei mii opt sute nouă contacte — în unele cazuri destul de firave — cu personalul guvernului imperial, atât cu cel militar cât și cu cel civil.

Explică pe scurt sistemul lui de clasificare pe grupe a diverșilor indivizi după următoarele criterii: vocația, gradul de importanță și nivelul entuziasmului pentru aventura în care își aruncase Împărăteasa susținătorii.

— De la trei oameni de știință, continuă Hedrock, care consideră Arsenalele parte integrantă a civilizației Isher, am obținut, în primele zece zile, secretul științei din spatele mașinii energiei temporale în măsura în care această știință este cunoscută guvernului. Am descoperit astfel că dintre cei patru generali însărcinați cu această acțiune doi i se opuneau din capul locului, un al treilea a fost convins abia când a dispărut clădirea, iar al patrulea, generalul Doocar, cel care răspunde de toată acțiunea, din nefericire, nu va renunța la atac decât din ordinul împărătesei. Loialitatea lui față de aceasta merge dincolo de propriile sentimente și opinii.

Făcu o pauză, așteptând comentarii din partea lor. Dar nimeni nu spuse nimic. Țsta era de fapt răspunsul cel mai favorabil. Hedrock continuă:

— Mai multe mii de ofițeri au dezertat din forțele imperiale, dar un singur membru al Consiliului imperial, prințul Del Curtin, s-a opus în mod deschis atacului după executarea lui Banton Vickers, care, după cum știți, a criticat întregul plan. Metoda prințului a constat în retragerea din Palat în timpul desfășurării atacului, ceea ce, adăugă Hedrock, ne duce la însăși persoana Împărătesei.

Și le prezintă rezumativ un portret al ei. Glorioasa Innelda, orfană din ziua în care împlinise unsprezece ani, fusese încoronată la optsprezece ani, iar acum avea douăzeci și cinci. Hedrock adăugă cu glas sumbru:

— O vârstă care reprezintă un nivel intermediar în dezvoltarea omului de la stadiul de animal la cel de ființă umană.

Îi văzu nedumeriți de faptul că repetase lucruri deja cunoscute. Dar nu avea câtuși de puțin intenția de a-și condensa relatarea.

— La vârsta de douăzeci și cinci de ani, spuse el, Innelda noastră este emotivă, instabilă, strălucitoare, implacabilă, supărată pe orice restricție impusă dorințelor ei și doar un pic dornică să-și păstreze juvenilitatea. Pe măsură ce soseau mii de relatări și rapoarte, mi se părea din ce în ce mai clar că cea mai bună cale de a trata cu o asemenea persoană era să-i lăsăm deschise câteva canale pe care să se poată retrage cu grație atunci când se produc crizele.

Privi în jur cu ochi întrebători. Acestor oameni nu avea curajul să le transmită ideile într-o formă deghizată. Le spuse franc:

— Sper ca membrii Consiliului să nu mă interpreteze greșit dacă le voi recomanda următoarea tactică fundamentală: mă bizui pe apariția unui prilej de care am putea profita cu toții pentru a stăvili întreaga ei mașinărie de război. Presupun că, de îndată ce aceasta va fi oprită, Împărăteasa se va ocupa de cu

totul alte chestiuni și, într-un mod foarte convenabil, va uita de războiul pe care l-a declanșat.

Hedrock făcu o pauză pentru a da mai multă greutate cuvintelor ce urmau.

— Eu și personalul meu vom aștepta cu răbdare prilejul și vom atrage atenția asupra oricărui lucru care pare să ofere anumite posibilități. Și acum, aveți întrebări?

Primele întrebări fură neînsemnate. Dar apoi unul dintre bărbați spuse:

— Aveți vreo idee cam ce ar putea fi acest așa-zis prilej?

Hedrock răspunse cu multă prudență:

— E mai greu să intrăm în detalii cu privire la toate căile pe care le explorăm. Supusă presiunilor și intervențiilor pe mai multe fronturi, tânăra Împărăteasă are dificultăți cu recrutarea ofițerilor și soldaților, fiind încă victima mașinațiilor și intrigilor unui grup mai vârstnic care nu vrea s-o accepte ca pe o persoană adultă. Acești oameni, firește, îi ascund anumite informații și, în ciuda eforturilor de a fi la curent cu ceea ce se întâmplă, comunicațiile ei cu lumea reală nu mai sunt actuale și, asemenea unei plase uzate, sunt foarte întortocheate. Într-un fel sau altul, ne străduim să profităm de toate aceste slăbiciuni, încheie Hedrock.

Cel care mai vorbise deja continuă:

— Bine, dar asta e doar o formulă.

— E o formulă bazată pe studiile pe care le-am făcut asupra caracterului împărătesei, replică Hedrock.

— Nu crezi că ar fi mai bine să lași asemenea studii în seama experților mașinii Pp și a negatiștilor?

— Am cercetat toate datele Arsenalelor, experimentându-le pe această lady, înainte de a-mi prezenta sugestiile.

— Și, totuși, reluă individul, deciziile în astfel de chestiuni sunt de competența consiliului ales.

Hedrock nu vru să dea înapoi:

— Am oferit o sugestie, nu o hotărâre.

Adversarul nu mai spuse nimic. Dar Hedrock își conturase deja tabloul unui consiliu cu membri foarte umani, fideli prerogativelor lor. Oamenii aceștia nu vor accepta ușor decizia lui, atunci când o va lua, în sfârșit, în problema dramei balansului, care se juca până la finalul său încă neprecizat, pierdut în meandrele din ce în ce mai îndepărtate ale timpului.

Văzu că ascultătorii își cam pierd răbdarea. Ochii se întorceau involuntar către harta timpului și mai mulți oameni își priveau neliniștiți ceasurile. În mare grabă, Hedrock se retrase din camera cu pardoseala ei energetică aproape invizibilă. Vederea acelei pendule putea avea efectul unui adevărat drog. Nu era prea plăcut să știi că omul și clădirea se leagănă neîncetat, înainte și înapoi.

Se întoarse la birou tocmai la timp ca să prindă o comunicare prin teleecran de la Lucy:

— În ciuda eforturilor mele, spunea ea, am fost scoasă cu sila din „Palatul Gologanilor”. Când s-au închis ușile am știut ce urmează. Mă tem că a fost dus la una dintre „casele iluziilor”, dacă știi ce înseamnă asta.

Hedrock dădu gânditor din cap. Observă că fata părea intens tulburată de evenimentele prin care trecuse.

— Printre altele, zise el încet, energiile iluziei au un efect de atenuare a calidității. Natura modificărilor nu poate fi stabilită fără măsurători ulterioare, dar se poate spune, cu oarecare certitudine, că norocul lui la jocuri nu va lua din nou forma câștigurilor.

Își întârziase înadins răspunsul, pentru a cerceta mai bine fața fetei. Apoi spuse foarte hotărât:

— Mare păcat că acest Clark a căzut atât de ușor pradă tuturor capcanelor orașului. Dar, întrucât n-a fost niciodată altceva decât o posibilitate îndepărtată, îl putem lăsa liber fără regret, cu atât mai mult cu cât până și cel mai ușor amestec în progresia naturală a vieții lui ar putea stârni suspiciuni ulterioare care să anuleze tot binele pe care acesta ni-l poate face. Ca atare, te poți socoti detașată de el. Vei primi la timp noi instrucțiuni... Ce se întâmplă, Lucy? Ai făcut o fixație afectivă asupra lui?

Expresia ei nu lăsa nici o îndoială în această privință. Hedrock vorbi mai departe, dar pe un ton mai blând.

— Când ai descoperit-o?

Toată împotrivirea sufletului ei, teama de a se desconspira dispăruseră:

— Când îl sărutau femeile acelea. Să nu credeți că am fost prea tulburată, se grăbi ea să adauge. O să mai treacă prin multe situații dintr-astea înainte de a deveni un om așezat.

— Nu neapărat, zise serios Hedrock. Va trebui să te împaci cu ideea „casei iluziilor”, dar eu am observat că un procent destul de mare de oameni ies oțeliți dintr-o asemenea experiență, cel puțin pe anumite planuri, dar cam plictisiți de cele lumești.

Citi pe chipul ei că vorbise îndeajuns. Acum, baza acțiunilor ei viitoare fusese stabilită. Rezultatele aveau să urmeze cursul firesc al evenimentelor. Zâmbi prietenește:

— Deocamdată asta-i tot, Lucy. Nu fi abătută.

Imediat, imaginea ei dispăru de pe ecran.

În următoarea oră, Robert Hedrock se uită de mai multe ori afară. La început, pe coridoare, era foarte multă agitație. Treptat, însă, activitatea diminuează și, în cele din urmă, nu mai rămase nimeni în clădire.

Acționă cu hotărâre, dar fără grabă. Dintr-un seif ascuns în perete scoase microfilmele planurilor mașinii de stăpânire a timpului — cea din încăperea unde le vorbise cu doar două ore în urmă consilierilor Arsenalelor. Ceruse Centrului de informații să i le trimită, iar oamenii de acolo se conformaseră fără comentarii. Nu era nimic neobișnuit în asta. În calitate de șef al Departamentului de coordonare, avea acces la-toate cunoștințele științifice ale Arsenalelor. Ba chiar avea pregătită și o explicație — în cazul în care ar fi fost întrebat — cu privire la motivele pentru care îi trebuiau planurile. Putea afirma că voia să le studieze în speranța găsirii unei soluții. Dar, de fapt, motivația lui era tainică, iar țelurile erau personale.

Cu filmele în buzunar, se îndreptă pe coridor către scara cea mai apropiată. Coborî cinci paliere și ajunse în partea hotelului Royal Ganeel care

nu era ocupată de Arsenale. Descuie ușa unui apartament, intră și încuie în urma lui.

Îndreptă repede unul dintre inelele de pe deget împotriva unei prize aparent obișnuite. Se ivi un inel metalic mai mare. Introduse un deget în el și trase. Ceea ce se întâmplă în momentul acela fu un fenomen relativ normal pentru Arsenale. Un transportor de materiale al Arsenalelor îl duse cale de vreo două sute de kilometri într-unui dintre numeroasele lui laboratoare. Lucrul neobișnuit îl constituia însă prezența transportorului, necunoscut Consiliului Arsenalelor. De secole, laboratorul fusese unul dintre locurile sale de retragere secrete, multe dintre ele bine păzite.

Hotărî să rămână acolo o oră, știind bine că nu-l amenință nici o primejdie. Dar într-o singură noapte nu putea spera să facă altceva decât să copieze microfilmul. Construcția unei mașini similare ar fi necesitat, desigur, multe vizite de acest fel. După cum se dovedi, avea timp să facă o copie în plus a planurilor. Cu multă grijă, o puse pe aceasta într-o arhivă aflată într-o nișă, împreună cu zecile de mii de diagrame și planuri cărora le dăduse prioritate maximă într-o perioadă de câteva milenii.

La sfârșitul acelei ore, singurul nemuritor dintre toți pământeni, întemeietorul Arsenalelor, stăpânul unor secrete necunoscute vreunei alte ființe omenеști, se întoarse în biblioteca apartamentului său din hotelul Royal Ganeel.

CAPITOLUL XII.

LUCY RALL ieși din cabina de comunicare prin teleecran a guvernului și traversă repede un alcov, când, deodată, se zări reflectată într-o oglindă energetică. Se opri instantaneu. Luminile exterioare clipeau atrăgător. Trotuarele străluceau cu o luminozitate care sfida noaptea. Rămase o vreme în fața imaginii ei inversate.

Întotdeauna se socotise atrăgătoare, dar chipul aflat dinaintea ei era cam palid și inexpresiv. Cum stătea așa, cu privirea încordată, se gândi: „Oare asta a văzut domnul Hedrock pe teleecran?”

Mergea pe stradă cu pași nesiguri. Convorbirea avusese loc într-o cabină a unuia dintre palatele-cazinou. Strălucirea ca de fulger a celebrului „Bulevardul Șansei” era la fel de intensă ca întotdeauna. Trebuia să ajungă acasă. Și, totuși, mai zăbovi pe acolo, nehotărâtă, știind că n-are nimic de făcut, întrebându-se cum să-și omoare timpul. Conflictul interior îi secătuia forțele și, de două ori în decursul unei ore, se opri să soarbă o băutură energizantă.

O cuprinse un simțământ al dezastrului personal. Întotdeauna luase drept bună ideea că, până la urmă, se va mărita cu un om de la Arsenale. În cursul școlii și al studiilor la Colegiu, când cererea de primire îi fusese deja aprobată, îi socotise pe toți ceilalți — oamenii de rând — ca pe niște intruși. „A fost momentul acela de pe navă când era în pericol. L-am compătimit”, gândea ea, cu o mare înțelegere.

Acum dăduse de un alt necaz. Dacă ar fi putut, eventual, să descopere în ce casă fusese dus, ar fi... Ce-ar fi făcut ea? Gândurile i se opriră. Se miră

singură de intensitatea ideii care-i venise. Se simțea ridicolă. Dacă ajungea în vreunul dintre locurile acelea, trebuia să ducă până la capăt o iluzie — mintală și fizică.

Avu impresia incertă că Arsenalele o vor izola, pur și simplu, pentru că luase în considerare un asemenea lucru. Mentea o duse fulgerător înapoi, la copiile documentelor pe care le semnase, dar nu-și amintea nici un fel de interdicție. De fapt, unele dintre propoziții, așa cum le reținuse, erau de-a dreptul senzaționale, analizate fiind în situația ei actuală:..., „Oamenii Arsenalelor se pot căsători după dorința lor... Pot să împărtășească orice viciu și să savureze orice plăcere din Isher pentru motive personale... Nu există nici un fel de restricții în privința folosirii de către orice membru a timpului său liber...”

...Firește, se consideră de la sine înțeles că nici un membru nu va dori să facă vreun lucru care să dăuneze statutului său față de automatul Pp... După cum i s-a spus limpede fiecărui membru... Examinările periodice de către mașina Pp vor determina statutul unui membru și prelungirea angajării sale în cadrul Arsenalelor...

...În cazul în care se descoperă că un membru a coborât sub cerințele specifice într-o măsură vitală, Arsenalele îl vor elibera pe individ de toate amintirile legate de acestea și de informațiile a căror deținere de către persoane neautorizate ar putea deveni o primejdie pentru Arsenale...

...Următoarele vicii și desfătări, când sunt practicate cu prea multă ardoare, s-au dovedit în trecut a constitui primii pași către încetarea relațiilor...”

Printre acestea din urmă, își amintea ea, erau primejdioase pentru femeii „casele iluziilor”. Nu-și amintea prea limpede, dar i se părea că exista o notă de subsol legată de această listă. Ceva în sensul că primejdia nu consta în desfătarea în sine, ci în cunoașterea faptului că bărbații din asemenea locuri erau aproape întotdeauna sclavi, împotriva voinței lor. Experiențele repetate determinau penetrarea ego-ului care începea ca o căutare a unei aventuri senzuale normale și sfârșea cu participarea lui din ce în ce mai intensă.

Ieși din starea de reverie, în care-și depanase amintirile, și realiză că se îndreaptă cu pași grăbiți către firma deosebit de strălucitoare a unei stații a teleecranelor. Într-un minut stabili legătura cu Centrul de informații al Arsenalelor. Câteva secunde mai târziu avea copia celor două mii o sută opt adrese ale „caselor iluziilor” și se grăbi spre „Palatul Gologanilor”.

Luase deja o hotărâre și, din momentul acela, nici nu-i mai trecu prin cap să dea înapoi.

În interiorul palatului desluși anumite lucruri pe care Cayle nu le-ar fi putut observa întrucât nu deținea cunoștințele pe care le avea ea. Jocurile reveniseră aproape la normal. Câțiva dintre angajații plătiți mai jucau ostentativ la aparate care altfel n-ar fi fost frecventate de jucătorii de rând. În momentul în care la un aparat își riscau banii destui amatori de plăceri, angajații cazinoului se retrăgeau așa, ca din întâmplare. Lucy se duse spre partea din spate a sălii principale, oprindu-se de mai multe ori pe ici, pe colo și prefăcându-se că urmărește mersul jocurilor la diverse aparate. Avea în poșetă

o armă de anulare de la Arsenale. Ca atare, deschidea și închidea ușile spre biroul directorului fără a declanșa dispozitivele imperiale de alarmă.

Înăuntru se putea bizui numai pe inelul ei de alarmă, care o avertiza de apropierea cuiva. Calm, dar cu mișcări iuți, percheziționa biroul. Mai întâi apăsa pe butonul de activare a mașinii care ținea evidența, folosind cuvântul-indice „iluzie”. Ecranul aparatului rămase gol. Apăsă pe butonul pe care scria „casă”. Nici un răspuns.

Firește avea adresa casei sau caselor legate de acest cazinou. Furioasă, smulse registrul teleecranelor și-i declanșa butoanele de activare. Nici aici cuvintele „casă” și „iluzie” nu produsese nici o reacție. Era oare posibil ca acest individ Martin — îi găsise numele pe diverse documente — să aibă legătură doar cu câteva case și să păstreze în memorie numerele lor de telefon? Un gând sumbru că lucrurile ar putea să stea astfel îi veni în minte.

Nu intenționa să plece fără să fi epuizat toate posibilitățile sau, mai bine-zis, șansele pe care le avea la dispoziție. Cercetă repede conținutul biroului. Negăsind nimic, se instalează pe scaunul comod și așteaptă. Dar nu după multă vreme, cu un piuit, se declanșează inelul de alarmă. Îl răsuci mai întâi către o ușă, apoi către cealaltă. Reacția activă veni de la aceeași ușă prin care intrase ea cu cincisprezece minute mai devreme. Oricine va fi venit într-acolo se afla acum pe coridor, întinzând mâna spre ușa biroului.

Se deschise ușa și intră „bondocul” care fredona încetșor, ca pentru sine, o melodie. Biroul cel mare și scaunul pe care ședea erau astfel plasate încât individul apărui înainte ca ea să vadă că are un vizitator. O privea, cu ochii săi albaștri, un individ grăsuț care, într-un fel sau altul, izbutise de mult să-și înfrângă frica. Ochii lui mici, asemănători celor ai unui porc, se întoarseră către arma dintre degetele ei, apoi reveniră cu un aer pofticios spre chipul ei.

— Drăguță fată, zise el, în cele din urmă.

Evident, reacția lui nu era completă. Lucy așteaptă. Într-un târziu veni și întrebarea pusă pe un ton ca o sforăitură de motan care toarce, dar și cu puțină asprime:

— Ce căutați?

— Pe soțul meu.

Lui Lucy i se părea că asta ar fi cea mai bună identitate pe care ar putea s-o folosească. Era firesc să existe pe undeva și o doamnă Cayle Clark.

— Soțul, repetă, fără să priceapă, necunoscutul. Părea sincer nedumerit.

Lucy vorbi cu un glas lipsit de expresie:

— Câștiga la joc. Eu așteptam undeva mai în spate și nu-l scăpam din ochi. Apoi m-a împins afară o gloată care se îmbulzea. Când am încercat să intru din nou, am găsit ușile încuiate. Iar când s-au deschis, el dispăruse. Am pus lucrurile cap la cap și iată-mă aici.

Discursul a fost cam lung, dar a acoperit întregul subiect. Și, oricum, oferea tabloul unei soții necăjite și hotărâte, ceea ce era foarte important. Dacă individul ar fi bănuț că Arsenalele se interesează de Cayle Clark, cazul ar fi fost nefericit. Observă că până la urmă grăsanul se luminează:

— A, la el te gândești? (Râse scurt fără s-o scape din ochi.) Îmi pare rău, tânăra mea doamnă, eu n-am făcut decât să apelez la un serviciu de avioane de

transport care avea toate contactele. Ce fac ei cu oamenii pe care-i transportă habar n-am.

Lucy continuă cu multă precizie:

— Vrei să zici că nu cunoști adresa la care l-au dus, dar cunoști genul de local. Așa este?

O privi gânditor, de parcă ar fi încercat să ia o hotărâre într-o anumită privință. În cele din urmă dădu din umeri:

— O „casă a iluziilor”, zise.

Faptul că ea ghicise acest lucru nu făcea mai puțin prețioasă confirmarea. După cum nici aparenta lui sinceritate nu însemna neapărat că spune adevărul. Lucy zise:

— Observ că în colțul de acolo ai un Lambeth. Adu-l înapoi.

Individul se conformă imediat și menționează:

— După cum observați, nu opun nici o rezistență.

Lucy nu răspunse. Luă conul Lambeth și-l îndreptă spre grăsan.

— Cum te numești?

— Harj Martin.

Acele aparatului rămaseră nemișcate. Deci într-adevăr îl chema Martin.

Înainte ca ea să poată spune ceva, individul adăugă:

— Sunt gata să vă dau toate informațiile de care aveți nevoie. (Și dădu din umeri.) Pentru mine asta nu înseamnă nimic. Suntem ocrotiți. Dacă puteți localiza casa unde a fost dus soțul dumneavoastră, dați-i înainte. Dar ar trebui să știți că aceste case au metodele lor de a scăpa de cei pe care-i rețin, ori de câte ori e chemată poliția.

Pe Lucy o frapă o anumită neliniște pe care o trăda maniera lui. Îl privi cu ochi luminoși:

— Probabil îți umblă prin minte tot felul de planuri. Ai vrea să inversăm locurile.

Clătină din cap ca să-l descurajeze:

— Să nu încerci nimic că trag.

— Văd că ai un pistol de la Arsenale, zise Martin, surprins.

— Exact! Făcu Lucy. Nu se descarcă decât dacă mă ataci.

Nu era întru totul adevărat. Membrii și funcționarii Arsenalelor aveau și arme speciale gata să tragă și cu restricții mai mici decât pistoalele vândute consumatorilor.

Martin oftă.

— Mă rog, firma de avioane se cheamă „Transporturile Aeriene Lowery”.

Acele aparatului arătau că numele era corect. Lucy se întoarse cu spatele spre ușă, avertizându-l:

— Ai scăpat ușor. Sper că-ți dai seama de asta.

Grăsanul încuviință din cap, lingându-și buzele. Lucy rămase cu o ultimă imagine mentală a ochilor lui albaștri care o supravegheau cu prudență, de parcă tot ar mai fi sperat s-o prindă cu garda descoperită.

Nu se mai rostiră alte cuvinte. Lucy deschise ușa, se strecură afară și, o jumătate de minut mai târziu, se afla în siguranță pe stradă.

Anton Lowery era un blond uriaș care se sculă somnoros de pe pernă și se holbă prostește la Lucy. Dar nu se deranjă să se ridice. Într-un târziu răspunse:

— Nu știu unde l-or fi dus. Noi le asigurăm doar transportul, înțelegeți? Șoferul se duce așa, la întâmplare, pe la diverse case, căutând pe cineva care are nevoie de serviciile lui. Nu ținem nici un fel de evidență.

Părea vag indignat. Ca un camionagiu cinstit a cărui etică era, pentru prima oară, pusă la îndoială. Lucy nu mai pierdu vremea cu discuții inutile și întrebă:

— Unde-l pot găsi pe șofer?

Blondul o informă că șoferul ieșise din serviciu la ora două după miezul nopții și nu mai revenea decât peste șaiszeci și șase de ore.

— Știți, cu sindicatele astea... Zise domnul Lowery. Ziua de lucru cât mai scurtă, plată bună și timp liber berechet.

Faptul că-i oferise aceste informații îi produse o mare satisfacție, un simțământ al victoriei asupra ei, ceea ce-i reduse considerabil indignarea tonului.

— Dar unde stă? Întrebă Lucy.

N-avea nici cea mai mică idee, dar sugeră:

— Poate aflați asta de la sindicat. Nouă nu ne furnizează adrese.

Până la urmă reieși că nu-și amintește numele sindicatului. Aparatul Lambeth pe care-l adusese cu ea de la „Palatul Gologanilor” îi verifica pe rând toate declarațiile. Lucy se dezumflă. În trei zile, Cayle ajungea deja să fie inițiat în viața sordidă a „caselor iluziilor”. Acest gând sumbru îi stârni, deodată, furia.

— Lua-te-ar dracu! Strigă ea sălbatic. Când revine la lucru șoferul, ai grijă să-i ceri adresa casei. Îți telefonez peste zece minute după ora la care e așteptat la lucru și cred că n-ar fi rău dacă ai obține informația respectivă.

Probabil că tonul și comportarea ei fură destul de convingătoare, căci Anton Lowery se grăbi s-o asigure că n-are nimic împotriva ca ea să capete informația și că o să aibă personal grijă să i-o transmită. Când Lucy ieși din dormitorul lui, încă mai protesta.

Afară, mai sorbi de la un automat o băutură energizantă, dar își dădu seama că nu-i e suficientă. Ceasul arăta câteva minute după ora cinci dimineața, iar încordarea din trup o făcea să simtă că ar fi timpul să meargă acasă să se culce:

Ajunse fără nici un incident în apartamentul ei. Obosită, se dezbracă și se strecură cu mișcări greoaie în așternut. Înainte de a adormi, avu un gând: „Trei zile... Oare vor trece mai încet pentru bărbatul care este supus neîncetat desfătărilor sau pentru ea care știa că plăcerile prelungite constituie cea mai mare durere?”

Adormi îndată, ca un copil istovit.

CAPITOLUL XIII.

DUPĂ CE căpătă adresa „casei iluziilor”, îl sună pe Hedrock. Acesta îi ascultă gânditor relatarea și clătină aprobator din cap:

— Bună treabă. O să te susținem. Am să trimit o navă de război la o înălțime foarte mare. Dacă nu avem vești de la tine într-un termen rezonabil, începem un raid. Ți dai seama, sper, că singurul mod în care putem justifica o asemenea acțiune este acela de a-l convinge pe Clark, fără a-l lăsa să se îndoiască câtuși de puțin, că motivele care te-au îndemnat sunt strict personale. Ești gata să mergi până acolo?

Nici nu era nevoie să-i pună o asemenea întrebare. Fața trasă și răvășită care-l privea din teleecran exprima neîndoielnic intensitatea fixației ei. Această față era încordată la maximum din punct de vedere emoțional. Simți remușcări, chiar puțină milă, dar își dădu seama că nu e în nici un fel responsabil pentru sentimentele ei. Nu făcuse decât să le recunoască și-și folosea cunoștințele de psihologie pentru a-i susține căutările. O calidetică a măsurătorilor asupra lui Cayle Clark era încă necesară la Isher. Șansa ca impactul să afecteze însuși războiul nu era deloc imposibilă. Odată pornit pe calea cea bună, ritmul activității, tiparul calidității avea să fie un cub cu mișcare directă, cu acumulări atât de rapide încât nici un creier uman n-avea să surprindă măsura exactă a celor ce se întâmplă decât ulterior.

Dacă ar fi existat vreun mijloc de a descoperi ce formă avea să prindă... Hedrock începu să se cutremure. Nu era deloc înclinat să se autoiluzioneze. Trebuiau pur și simplu să supravegheze mișcările lui Clark și să spera că vor identifica momentul în care se produce fenomenul. Văzu că fata așteaptă de la el să-i mai spună ceva. Gândurile i se ascuțiră brusc. Întrebă:

— La ce oră ai întâlnirea? Astă-noapte sau mâine?

— Astă-seară la zece și jumătate — izbuti să zâmbească, deși cam sumbru. Receptionerul a insistat să fiu punctuală. S-ar părea că nu pot face față la atâtea solicitări.

— Și dacă se întâmplă să nu se afle printre cei disponibili în momentul acela, ce-ai să spui?

— Presupun că în momentul acela se produce o ruptură completă a iluziilor. Atunci li se permite bărbaților și femeilor să-și aleagă partenerii. Dar dacă el nu va fi disponibil, nu voi fi nici eu. Am să fac cât mai multe mofturi cu putință.

— Și-ți închipui că Clark te va recunoaște?

Văzu că fata nu-l înțelege și-i explică.

— Percepția iluziilor.

Lucy răspunse:

— Am să-l fac să mă recunoască.

Și descrie mai multe metode pe care avea de gând să le folosească.

Hedrock le analiză, apoi clătină din cap:

— Se vede că n-ai fost niciodată într-o asemenea casă. Oamenii aceștia sunt suspicioși la nesfârșit. Până când nu te afli cu adevărat într-o stare de iluzie, sunt prea puține șanse de a spune vreun lucru care să nu fie auzit și de alții. De îndată ce mașinile automate încep să iradieze stimuli, nu se mai preocupă de tine. Ține minte lucrul ăsta și adaptează-te la orice situație care s-ar putea ivi.

Lucy își reveni din șoc. În urma după-amiezii pe care o petrecuse împreună cu Cayle se simțea în siguranță în privința lui.

— Fără doar și poate mă va recunoaște, zise ea cu fermitate. Hedrock nu reacționa în nici un fel. Nu dorise decât să sublinieze care e problema. Trei zile și trei nopți de iluzii constituiau o perioadă foarte îndelungată. Chiar dacă nu erau și imagini remanente, creierul era abrutizat, capacitatea vitală a trupului era redusă temporar la cel mai scăzut nivel, nu rămânea pic de energie disponibilă pentru memorie.

Lucy vorbi din nou:

— Cred că ar fi mai bine să mă pregătesc. La revedere, domnule Hedrock.

— Îți urez șansă maximă, Lucy. Dar nu ne chema în ajutor decât dacă e absolut necesar.

Hedrock nu părăsi teleecranul imediat ce se întrerupse legătura.

În perioada de alarmă locuia într-un apartament vecin cu biroul de coordonare. Munca era viața lui. Mai toate ceasurile de trezie și le petrecea la birou. Acum chemă Comandamentul Central al Forțelor Navale ale Arsenalelor și porunci să se trimită o navă de război ca protecție. Dar tot nu era mulțumit. Încruntându-se, trecu în revistă toate eventualitățile implicate de situația lui Lucy și, în cele din urmă, ceru dosarul ei secret. Peste două minute, prin sistemul de transport interspațial al Arsenalelor, îndepărtatul Centru de informații îi aduse placa sensibilă pe masă. Mai întâi verifică elementele faptice: coeficientul de înțelegere — 110, orizontul — 118, pletora — 105, dominantă — 151, ego-ul — 120, indicele emoțional — 150...

Hedrock se opri aici. În comparație cu standardul de 100 de puncte și fără a uita media de 85, Lucy era o fată remarcabilă, inteligentă, cu o capacitate afectivă de un nivel foarte ridicat. Tocmai asta o implicase într-o asemenea intrigă amoroasă. După ce Cayle Clark fu identificat drept un uriaș calidetic (printr-o verificare obișnuită întreprinsă asupra mulțimii adunate în fața unui nou magazin de arme), se luase decizia de a-l contacta printr-o femeie necăsătorită cu un indice emoțional ridicat.

În mod intenționat, Consiliul făuritorilor de arme prevăzuse că această personalitate calidetică va stârni la Lucy o fixație emoțională. Mai existau și alți factori răspunzători pentru alegerea ei, în special măsurile de precauție sanitară pentru o tânără care urma să fie supusă unor stresuri nefirești. Pe de o parte era de dorit — pentru fericirea fetei — ca atracția să fie, deocamdată, reciprocă. Bineînțeles că într-o lume în permanentă schimbare nu i se putea garanta trăinicia.

Hedrock examina pe rând factorii care aveau aplicabilitate la situația de față. În cele din urmă oftă. Îi părea rău pentru Lucy. În mod normal, Arsenalele nu se amestecau în viața particulară a membrilor direcți și nici a oricărei alte persoane. Numai o situație cu totul primejdioasă justifica folosirea unei ființe omenești drept pion.

Îl preocupa ipoteza primejdiei. Returnă dosarul la Centrul de informații, apoi declanșă din nou teleecranul. Îl manipula cu multă atenție, respinse mai multe imagini rezultate din „fluxul” de energie din încăperea asupra căreia se concentra și, în sfârșit, obținu ceea ce dorise, harta temporală. Localiză fără

dificultate umbra cea mare la șase săptămâni și o zi în viitor. Umbra minusculă era mai greu de găsit. O văzu într-un târziu ca un mic punct negru pe curbura vastă a hărții. Părea să se afle la aproximativ un milion de milioane de ani în trecut. Hedrock închise ochii și se strădui să vizualizeze arcul peste timp, dar nu izbuti: energia încătușată în McAllister era acum prea mare pentru comparații planetare. Problema declanșării ei prin explozie devenise un coșmar logic.

Când, în cele din urmă, închise teleecranul, simți o oboseală copleșitoare și se miră, neîncrezător, că, după tot acest interval, încă nu găsisse o eventuală soluție la primejdia fatală ce amenințase vreodată întregul sistem solar.

În următoarea oră studie sinteza rapoartelor primite în tot cursul zilei de la alți agenți. Lucy nu știa că se numără printre cei câțiva zeci de agenți care obțineau acces imediat și direct la el în orice moment din zi și din noapte. Cei mai puțin favorizați vorbeau cu niște automate sau cu vreun altul din cei doisprezece funcționari superiori, care lucrau câte trei într-un schimb.

În repetate rânduri, rapoartele sintetice necesitau investigații mai ample. Niciodată el nu-și cruța timpul. Niciodată nu se lăsa grăbit. Cerceta fiecare raport în amănunt, dacă i se părea necesar.

Se făcu zece și jumătate. Cu toate că își dădea seama că Lucy trebuie să fi sosit între timp la casa aceea, își oferii un scurt răgaz, apoi chemă nava de război a Arsenalelor care plutea în aer, la o mare înălțime deasupra locului respectiv.

O clipă cercetă casa în sine, așa cum i se înfățișa prin telescop: o clădire ca o jucărie, într-o zonă urbană care părea toată o grădină. Apoi, păstrând în minte o imagine clară, se întoarse la munca lui curentă.

CAPITOLUL XIV.

DE ÎNDATĂ ce împinse poarta, Lucy simți o lumină caldă care-i pătrunse în trup. Se opri la mijlocul unui pas, ezitând să-l mai facă.

Știa că senzația de căldură fusese provocată artificial. Era primul pas al voluptății care ducea către înălțimile amețitoare ale bucuriilor simțurilor oferite de o „casă a iluziilor”. De-acum și până când va părăsi localul acela nu avea să mai treacă nici un moment fără vreo manipulare nouă, poate chiar insidioasă și nebănuită, a sistemului ei nervos.

Scurta clipă de nehotărâre dispăru sub presiunea finalității ei. Încet, încet, merse înainte, studiind totodată casa în care pătrunsesese. Era retrasă de la stradă, pe un teren foarte frumos aranjat. Florile și arbuștii se iveau în mod iscusit dintr-o serie de intrânduri în abundența de stânci care alcătuiau cea mai mare parte a împrejurării. Un ecran masiv din plante cu frunziș verde luxuriant pornea cam de la treizeci de metri de intrarea clădirii, ascunzându-o cu totul vederii.

Trecând pe sub bolțile de verdeață, ajunse curând la o intrare care se forma gradual, începând ca un gard nu prea înalt, ce se ridica treptat până peste capul ei, la o înălțime dominantă și care, în cele din urmă, se arcuia deasupra, într-un acoperiș strălucitor, li vedea capătul la vreo cincizeci de metri mai departe.

Fără să vrea, încetini de două ori pașii. Prima dată pentru că ceva moale păru să-i mângâie fața. Era ca și cum s-ar fi întins către ea o mână iubitoare și ar fi atins-o delicat, cu degete pline de afecțiune. A doua oară, rezultatul a fost mai dramatic. A icnit brusc pentru că i-a ars fața un fel de îmbujorare care i s-a răspândit prin tot trupul, încălzindu-i-l. Se simți jenată și totuși fericită, puțin sfioasă, dar excitată. Nu putu să nu se întrebe dacă nu era chiar senzația pe care ar fi avut-o o tânără în noaptea nunții.

Tocmai în asemenea nuanțe excelau „casele iluziilor”. Aici, oameni îmbătrâniți în rele — atât bărbați cât și femei — mai puteau recăpăta, în schimbul unei taxe, emoții altfel pierdute de trupurile lor suprasaturate de plăceri.

Ajunse la un cot al coridorului și se trezi în fața unui alcov cu zeci de oglinzi. Se apropie șovăielnică de ele, întrebându-se dacă ar putea fi uși, și fu tulburată de eventualitatea de a o deschide pe cea care nu trebuia. În cele din urmă se opri și așteptă ca vreuna dintre uși să se deschidă de la sine. Dar, după vreo două minute de așteptare, tot nu se întâmplă nimic, așa că începu să împingă mai întâi o oglindă, apoi alta.

Primele șase se dovediră înțepenite, de parcă îndărătul lor s-ar fi aflat un zid imposibil de urnit din loc. Cea de-a șaptea se deschise ușor, dovedindu-se a fi o ușă turnantă. Trecu prin ea într-un coridor îngust, numai un pic mai lat decât trupul ei. Ștergea mereu pereții cu umerii și avea un sentiment tulburător de clausturare, o senzație clară că se află într-un spațiu prea strimt pentru a fi confortabil. Și nu era vorba numai de o senzație fizică. Aceasta se afla și în mintea ei, legată de teama de spații închise, într-un fel asociată cu toate lucrurile necunoscute care i se puteau întâmplă unei persoane aflată în imposibilitatea de a se mișca altfel decât înainte sau înapoi, în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva rău.

Se întrebă dacă senzația de stânjeneală ar putea proveni cumva din propria-i încordare, din cunoașterea faptului că se găsește aici pentru un scop care nu are nimic de-a face cu activitatea normală a instituției respective. Ea, personal, era împotriva lucrurilor care se petreceau într-un asemenea loc și avea intenția de a tulbura cel puțin o parte din organizarea respectivă. Neliniștea ei putea proveni perfect din teama ca motivele care o îmboldeau să nu fie cumva descoperite înainte de a-și atinge scopul propus. I se părea rezonabil ca obișnuinții acestui local să nu fie speriați de un coridor îngust deoarece, fără îndoială, ei știau unde se termină acesta.

Dar temerile i se spulberară tot atât de repede cum se stârniseră. Le luă locul sentimentul brusc al așteptării, al perspectivei unei bucurii imense pe care avea s-o simtă. Ajunse la capătul coridorului aproape fără suflare și împinse peretele îngust care-l închidea. Acesta se deschise ușor și, de astădată, spre marea ei ușurare, văzu că a ajuns într-o cameră mică, dar foarte plăcut mobilată. De cum intră, dădu cu ochii de o femeie așezată la un birou chiar în stânga ușii. Lucy se opri și femeia îi spuse:

— Te rog, ia loc. Firește că oricine ne vizitează prima dată stabilimentul urmează să aibă o întrevedere.

Femeia avea vreo patruzeci de ani, o față frumoasă cu trăsături clasice, doar ochii îi erau cam mici și buzele prea strânse. O pofti cu un gest să se așeze pe scaun și Lucy se conformă fără o vorbă. Femeia reluă:

— Înțelegi, de bună-seamă, că tot ce-mi vei spune va rămâne confidențial. De fapt... Și buzele ei încercară să zâmbească în timp ce-și atingea fruntea cu degetul bine îngrijit... Trebuie să-ți spun că am o memorie desăvârșită.

Lucy tăcu. Întâlnise în viața ei mulți indivizi înzestrați cu memorie eidetică și acceptă ca atare declarația femeii cu o asemenea memorie. După toate relatările pe care le auzise privitoare la „casele iluziilor”, nu se găsisese niciodată, în vreuna din ele, un registru al clienților. S-ar părea că această casă își păstrează registrele și arhiva în mintea unei persoane capabile să conserve în memorie asemenea lucruri.

Femeia continuă:

— Asta înseamnă, firește, că nu operăm decât cu bani-gheață. Ce venit anual ai?

— Cinci mii de unități monetare, spuse fără șovăială Lucy.

— Unde lucrezi?

Lucy pomeni o firmă binecunoscută în oraș. Toate acestea erau lucruri simple, pregătite de mult de Arsenale. Toți membrii erau înregistrați ca salariați ai unei organizații, fie subordonată în secret lor, fie proprietatea unui susținător al lor. Așadar, dacă vreunul dintre membri era supus unui interogatoriu de rutină în Isher, acesta putea furniza răspunsuri normale și verificabile.

— Ce chirie plătești? Întrebă femeia.

— O sută de unități pe lună.

— Și cam cât cheltuiești pe mâncare?

— Cincizeci-șaizeci, ceva în genul ăsta.

Cu un aer gânditor, femeia spuse, mai mult pentru sine:

— Transportul — zece, îmbrăcămintea — douăzeci și cinci, diverse — zece. Înseamnă că-ți rămân două mii cinci sute bani-gheață pentru alte cheltuieli. Dacă ai vrea să vii aici o dată pe săptămână, te-ar costa câte cincizeci de unități. Dar îți putem face o reducere pentru situații excepționale. Treizeci și cinci de unități, te rog.

Lucy îi numără banii, surprinsă de caracterul necruțător al calculelor făcute. De fapt, venitul ei mai era grevat și de alte plăți, de pildă impozitul pe venit, de o mie de unități. Iar îmbrăcămintea o costa mult mai mult de douăzeci și cinci. Și totuși, la nevoie, dacă pofta ei de plăceri i-ar fi depășit prudența, ar fi putut s-o scoată la capăt cu mai puțin decât spusese femeia. Un fapt evident, implicat în calculele făcute de aceasta, era dorința probabilă a unei persoane care aluneca pe panta pierzaniei de a veni de mai multe ori pe săptămână. Într-o asemenea eventualitate, s-ar fi putut muta la o gazdă mai ieftină, și-ar fi cumpărat haine mai puțin costisitoare, ar fi mâncat mai puțin — erau posibile multe reduceri și toate la fel de vechi ca și întreaga istorie a corupției oamenilor.

Femeia puse banii într-un sertar și se ridică:

— Mulțumesc, draga mea. Nădăjduiesc că vom fi legate printr-o asociere îndelungată și reciproc satisfăcătoare. Poftim pe ușa asta.

Era tot o ușă secretă și dădea pe un coridor larg, la capătul căruia se deschidea o arcadă amplă. Apropiindu-se de ea, Lucy văzu că aceasta era, de fapt, intrarea într-un dormitor mare și luxos. Sesiză mărimea dormitorului chiar înainte de a ajunge în pragul lui. Dar multe lucruri dinăuntru îi stârniră suspiciune, așa că nu intră imediat, ci se opri în prag și cercetă interiorul. Își reaminti că trebuie să nu uite nici o clipă că se află într-o „casă a iluziilor”. Aici, tot ceea ce în mod normal ar părea real, ar putea fi numai fantezie. Nu uitase de sfaturile pe care i le dăduse Hedrock: mijloace de a detecta amăgirile produse pe cale mecanică. Și foarte curând văzu că, dacă-și îngăduie să privească încăperea cu coada ochiului, toată scena se încețoșează în mod ciudat, în special la marginile câmpului ei vizual. I se păru că vede silueta unei femei și sugestia generală făcea ca încăperea să i se pară mai mare decât i se înfățișase la început.

Lucy zâmbi, merse către peretele opus, trecu prin el — cu toate că păruse compact — și se trezi într-o sală imensă strălucind toată de oglinzile care căptușeau trei dintre pereți. Se grăbi s-o întâmpine o tânără salariată care-i făcu o plecăciune ca și cum i-ar fi cerut scuze:

— Vă rog să ne iertați, domnișoară, dar, întrucât este prima dumneavoastră vizită în stabilimentul nostru, a fost necesar să presupunem că nu cunoașteți nimic din „sacul” nostru cu trucuri. Ați aflat despre această iluzie de la vreun prieten sau ați mai fost prin alte „case”? Era o întrebare foarte precisă și Lucy își dădu seama că nu trebuie s-o ocolească:

— Mi-a descris-o o prietenă, spuse ea cu toată sinceritatea. Răspunsul păru satisfăcător. Femeia, o blondă micuță și vioaie, o conduse către ceea ce se dovedea a fi o ușă cu oglindă:

— Vă rog să vă schimbați hainele și apoi să treceți pe ușa din capătul celălalt.

Lucy se trezi într-un mic vestiar. Pe un perete era așezată, pe portmantou, o rochie albă foarte atrăgătoare, iar pe podea se afla o pereche de sandale. Altceva nimic. Se dezbracă încet, dar se simți brusc implicată. Într-adevăr, n-avea să fie deloc ușor să iasă din situația asta. Dacă nu izbutea să-l contacteze pe Cayle în timpul pe care-l avea la dispoziție însemna că ar putea fi supusă, cu sau fără voia ei, tuturor experiențelor pe care le oferea această „casă”.

Rochia albă era minunat de moale când o atingea și, îmbrăcând-o, senzația pe care i-o produse pe piele îi smulse de pe buze o exclamație de încântare. Era făcută dintr-o țesătură specială, foarte scumpă, menită să afecteze doar corpusul de voluptate din trup. Costa cel puțin o sută de unități monetare metrul.

Rămase o vreme locului, lăsând senzația de plăcere să-i învăluie tot trupul. Brusc, o cuprinse o adevărată stare de excitație. Se legănă ca amețită, gândind: „De fapt nu contează, orice s-ar întâmpla aici... Astă-seară o să mă distrez pe rupte”.

Își puse sandalele comode și iarăși se clătină băjbâind după încuietorea ușii; apoi, revenindu-și, o deschise și se trezi, clipind des, într-o încăpere ca un pavilion al oglinzilor, unde bărbații stăteau la mesele înșirate de-a lungul peretelui din stânga, iar femeile de-a lungul celui din dreapta. Peste tot, desene viu colorate, strălucitoare. De-a curmezișul, la capătul opus, un bar, cu băuturi. Lucy încercă așa, cam fără voie, să testeze iluzia privind scena cu coada ochiului. Dar nu-și făcu prea multe griji. Asta era deci sala de întâlnire. Peste câteva minute trebuia să i se ofere prilejul de a-l găsi pe Cayle. Dacă nu stabilea contactul... Mă rog, n-avea mare importanță, mai rămâneau și alte nopți. Sau cel puțin așa își spusese nedeslușit în sinea ei.

Porni prin încăperi, dându-și aere. Se uită disprețuitoare la celelalte femei, așezate pe la mese, sorbind din pahare. Majoritatea erau mai în vârstă decât ea, chiar mult mai bătrâne. Plictisită deodată de această competiție, se uită la bărbații de pe cealaltă parte. Observă abia atunci că ceea ce i se păruse a fi o sală, în realitate era o pereche de săli. O barieră transparentă despica spațiul în două, din tavan până la pardoseală, despărțindu-i pe bărbați de femei. Bineînțeles, și această barieră putea fi, și ea, tot o iluzie. Lucy, știind câte ceva despre energiile implicate în procesele prin care aceste „case” își realizau efectele scontate, bănuia că, până la urmă, avea să se producă o îmbinare a celor două despărțituri.

Gândul îi pieri din minte în timp ce trecea repede în revistă șirul bărbaților. Erau, aproape fără excepție, relativ tineri. Trecu cu privirea peste Cayle înainte de a-l recunoaște. Simți nevoia de a-l mai privi o dată, dar prudența îi blocă gestul. Încercând să se trezească după scurta ameteală produsă de emoții, se îndreptă către una dintre mese purtând imaginea lui. Mintală.

Se așeză și toată surescitarea îi dispăru. Se simți îngrozitor amintindu-și fața lui răvășită din momentul acela al dezastrului. Un Cayle Clark istovit, nefericit, cu ochii scoși din orbite... Țasta era chipul pe care-l ținea minte. Se întrebă așa, într-o doară, dacă ochii lui sticloși au observat-o cumva. În cele din urmă gândi: „Să-l mai privesc o dată peste un minut. De data asta am să încerc să-i atrag atenția”.

Se uită mereu la ceas, hotărâtă să nu se lase „grăbită. Mai erau încă cinci secunde până la sfârșitul minutului când, din nișă, apărură un individ care ridică mâna în sus. Lucy îi aruncă repede o privire lui Cayle și văzu, brusc emoționată, ochii lui supraveghind-o intens, după care îl auzi vorbind pe un ton jovial:

— Ei, oameni buni, acum cade bariera. Iată momentul potrivit pentru a face cunoștință.

Reacțiile la acest semnal fură diferite. Majoritatea femeilor rămaseră la locurile lor. Dar multe dintre ele se ridicară în grabă și tot în grabă traversară sala. Văzându-l pe Cayle că vine spre ea, Lucy nu se sculă. El se lăsă greoi pe scaunul din fața ei și-i spusese cu toată seriozitatea:

— Sunteți foarte atrăgătoare, domnișoară.

Dădu din cap, acceptând complimentul, dar nu avu tăria să vorbească. Un fel de chelner al localului se aplecă spre urechea ei și o întrebă în șoaptă:

— Vă place, domnișoară?

Lucy înclină iarăși din cap și funcționarul îi spuse:

— Pofțiți pe-aici.

Lucy se ridică, socotind în mintea ei: „De-ndată ce suntem singuri putem să ne făurim un plan”.

La una din uși se produse nu numai învălmășeală, dar și agitație. Femeia care o interogase inițial pe Lucy se repezi înăuntru și-i vorbi cu glas scăzut „chelnerului”. Peste o clipă se auzi o sonerie. Lucy se întoarse pe jumătate și, într-un mod destul de ciudat, își pierdu echilibrul. Simți cum cade în întuneric...

Hedrock se mai afla în biroul lui, la unsprezece și un sfert, când bâzâi teleecranul, pe care apăru chipul lui Lucy, clătinând nedumerită din cap:

— Nu știu ce s-a întâmplat. Lucrurile păreau să meargă bine. M-a recunoscut fără să se trădeze și se pare că tocmai urma să fim conduși într-o cameră intimă, când totul s-a întunecat. M-am trezit abia aici, în apartamentul meu.

— O clipă numai, zise Hedrock.

Întrerupse legătura și chemă nava de protecție. Comandantul clătină din cap:

— Tocmai voiam să vă sun. A fost o razie a poliției, probabil cu un răgaz foarte scurt pentru alarmă, pentru că le-au încărcat pe femei în autoavioane — câte șase în fiecare aparat — și le-au expediat repede acasă.

— Dar cu bărbații ce s-a întâmplat?

Hedrock era foarte încordat. În cazuri grave sau de primejdie, „casele” acestea aveau niște obiceiuri destul de ciudate.

— Păi tocmai d-asta nu v-am sunat imediat. Am văzut cum i-au încărcat pe bărbați într-un avion de transport și i-au trimis de-acolo. M-am ținut după ei, dar au folosit metoda obișnuită.

— Aha, înțeleg, spuse Hedrock. Își acoperi ochii și gemu în sinea lui.

Problema lui Cayle Clark se complica iarăși și nu era nimic de făcut decât să-și ia mâna de pe el.

— Bine, căpitane, zise el cu un aer întunecai. Succes la treabă!

Închise aparatul, o chemă din nou pe Lucy și-i împărtăși veștile.

— Îmi pare rău, dar asta înseamnă eliminarea lui din scenă. Nu îndrăznim să ne amestecăm.

— Și eu ce să fac? Întrebă ea.

— Așteaptă! Atâta doar. Așteaptă.

Altceva nu era de spus.

CAPITOLUL XV.

FARA lucra, gândindu-se adesea că tot asta va face până în pragul morții. Era un prost — de o mie de ori își spusese că e un prost fără-pereche —, dar tot mai spera că, într-o bună zi, Cayle va intra în atelier și-i va mărturisi:

— Tată, mi-am primit lecția. Dacă mă poți ierta, învață-mă meseria și retrace-te pentru o odihnă binemeritată.

La 26 august, teleecranul se declanșa exact după ce terminase Fara prânzul:

— Apel pentru bani, oftă aparatul. Apel pentru bani!

Fara și Creel se uitară unul la altul.

— Ei, spuse într-un târziu Fara, apel către noi pentru bani.

După înfățișarea tristă a soției, își dădu seama ce se petrece în mintea ei. Îl blestemă printre dinți pe băiat.

Dar, lucru uimitor, într-un fel, simțea o ușurare! Deci Cayle începea să aprecieze valoarea părinților. Descinse placa video și spuse:

— Veniți să luați banii.

Imaginea care apăru pe ecran era a unei fețe ciudate, cu fălci late și sprâncene stufoase. Individul spuse:

— Vă vorbește Clerk Pearton de la BANCA A CINCEA din Ferd. Am primit o cambie vizuală de zece mii de unități în contul dumneavoastră. Cu comision și impozit, suma necesară va fi de douăsprezece mii o sută de unități. O plătiți acum sau treceți după-amiază pe la noi?

— Bbbbine... Bbbbine..., dar... Începu Fara, cine... cine?

Se opri din nou conștient de faptul că individul cu fața grosolană spune ceva în sensul că acești bani i-au fost plătiți în dimineața respectivă lui Cayle Clark, în urma unui apel urgent. Într-un târziu, Fara își recăpătă glasul:

— Bine, dar banca n-avea nici un drept să plătească banii fără a fi autorizată de mine, protestă el.

Glasul îl întrerupse cu răceală:

— Atunci să informăm centrala noastră că banii au fost obținuți prin fraudă? Firește, se-vă emite imediat un mandat de arestare împotriva fiului dumneavoastră.

— Stați... Stați puțin...

Fara vorbi cu ochii închiși, fără să mai țină cont de nimic. O simțea pe Creel lângă el clătînând din cap. Era albă ca varul și cu un glas bolnăvicios, disperat, spuse:

— Fara, lasă-l baltă! A terminat cu noi. Trebuie să-i arătăm aceeași neîndurare. Lasă-l baltă!

Cuvintele răsuna în urechile lui Fara, dar parcă nu aveau nici un sens. Nu păreau să intre în nici un tipar normal. Vorbea fără șir:

— N-am... N-am... Cum pot plăti... În rate?

— Dacă doriți un împrumut, spuse Clerk Pearton, firește că vom fi bucuroși să analizăm chestiunea. Aș putea spune că, atunci când a sosit cambia, v-am verificat situația financiară și suntem gata să vă împrumutăm pe timp nelimitat unsprezece mii de unități, cu ipotecă asupra atelierului. Am aici formularul de contract și, dacă sunteți de acord, introducem apelul nostru prin circuitul de înregistrare și puteți semna imediat.

— Nu, Fara! Strigă Creel.

Funcționarul continuă:

— Restul de o mie o sută de unități se va plăti în bani-gheață. Vă convine?

— Da, da, bineînțeles. Am două mii cinci...

Își stăpâni limba înclinată să trăncănească și continuă:

— Da, da, e convenabil.

Odată tranzacția încheiată, Fara se întoarce cu destul de multă asprime către nevastă-sa. Din adâncurile ființei lui rănite și îndurerate, urlă:

— Ce tot spui să nu plătim? De nu știu câte ori m-ai acuzat că băiatul a ajuns ce a ajuns din vina mea. Și pe urmă nici nu știm pentru ce-i trebuie banii. A zis că e un caz urgent.

Creel rosti cu glasul aproape șoptit:

— Într-un ceas ne-a stors toate economiile. Probabil că a făcut-o intenționat, socotindu-ne doi gogomani bătrâni care nu suntem capabili decât să-i plătim datoriile.

— Eu nu văd altceva, o întrerupse Fara, decât că ne-am salvat numele de la o rușine.

Înaltul său simț al datoriei împlinite cum se cuvine îi dădu o stare plăcută până spre mijlocul după-amiezii, când veni portărelul de la Ferd să preia atelierul.

— Bine, dar... Bâigui Fara.

Portărelul preciza:

— Compania Atelierelor de Reparații Atomice Automate a preluat împrumutul dumneavoastră de la bancă și execută ipoteca.

— Bine, dar e nedrept, spuse Fara. O să mă adresez justiției. Se gândea năucit: „Dacă află vreodată Împărăteasa o să... O să...”

Judecătoria era o clădire mare, cenușie și Fara se simțea tot mai golit și mai înfrigorat, de la o clipă la alta, în timp ce străbătea coridoarele sumbre. La Glay, hotărârea lui de a nu se preda în mâinile unui avocat păruse un act de înțelepciune. Aici însă, în aceste săli enorme și camere ca de palat, acest lucru i se părea, pur și simplu, o prostie îngrozitoare.

Și totuși izbuti să prezinte Curții o relatare a acțiunii criminale întreprinse de bancă, mai întâi dându-i bani lui Cayle, apoi predând contractul de împrumut principalului său concurent, chiar la câteva minute de la semnarea lui. Și încheie cu vorbele:

— Onorată instanță, sunt sigur că Împărăteasa nu va aproba asemenea acțiuni întreprinse împotriva unor cetățeni cinstiți.

— Dar cum îndrăznești — spuse glacial persoana de pe fotoliul judecătorului — să folosești numele sacru al Maiestății sale în susținerea intereselor dumitale meschine?

Fara simți fiori prin tot trupul. Sentimentul tainic că este un membru al mării familii a Împărătesei îi sugeră brusc imaginea a zece milioane de tribunale înghețate ca acesta și a miliarde de oameni răuvoitori și împietriți ca acest judecător care se interpuneau între Împărăteasă și supusul ei loial, Fara Clark. Îl chinuia un gând pătimăș: „Dacă Împărăteasa ar ști ce se întâmplă aici și cât de nedrept sunt tratat, ar... Dar oare chiar așa ar face?”

Își alungă din minte cumplita îndoială tocmai când vocea cadiului îl trezi din această reverie.

— Apelul reclamantului se respinge, cu condamnare la plata a șapte sute de unități cheltuieli de judecată, urmând ca acestea să fie împărțite între

tribunal și avocatul apărării în proporție de cinci la doi. Să se ia măsuri ca reclamantul să nu părăsească localul până când nu plătește daunele. Procesul următor de pe rol!

A doua zi, Fara se duse singur la mama lui Creel. Se opri mai întâi la „Restaurantul fermierilor” de la marginea satului. Observă cu satisfacție — gândindu-se la banii care vin în flux continuu — că restaurantul este pe jumătate plin, încă înainte de amiază. Dar patroana nu era acolo. I se spuse să o caute la depozitul de alimente.

O găsi în spatele restaurantului, supraveghind cântărirea unor cereale. Bătrâna îi ascultă povestea cu fața împietrită, fără să scoată o vorbă. În cele din urmă spuse destul de sec:

— Nu e nimic de făcut, Fara. Mă număr printre cei care trebuie să apeleze destul de des la împrumuturi de la bancă pentru a-mi susține afacerile. Dacă aș încerca să te lansez și pe tine în afaceri, aș stârni dușmănia ăloră de la Compania de Reparații Atomice Automate. Și, pe lângă asta, ar însemna să fiu zevzeacă dacă i-aș da bani unui om care lasă pe ticălosul de fiu-său să stoarcă de la el o avere. Un asemenea om nu se pricepe câtuși de puțin la treburile lumesti. Și refuz să-ți dau o slujbă pentru că nu angajez niciodată rubedenii... Spune-i lui Creel să vină să stea la mine. Dar un bărbat nu vreau să întrețin. Asta-i tot, încheie ea.

O privi o vreme deznădăjduit, observând-o cum îi supraveghea calmă pe salariații care manipulau aparatele de măsură, vechi și de mult timp inexacte. De două ori răsună glasul ei în interiorul încărcat de praf și de fiecare dată cu o notă acută:

— Greutatea e depășită cu cel puțin un gram. Fiți atenți la cântar! Cu toate că stătea cu spatele la el, după atitudinea pe care o adoptase, Fara o simți încă conștientă de prezența lui. Într-un târziu se răsuci pe călcâie, cu o mișcare bruscă, și-l apostrofă:

— De ce nu te duci la magazinul de arme? N-ai nimic de pierdut, oricum nu mai poți merge mai departe.

Fara ieși, parcă orbește. La început, sugestia că ar trebui să cumpere un pistol și să se sinucidă nu părea să fie o aluzie la persoana sa. Dar se simți îngrozitor de jignit că o făcuse tocmai soacră-sa. Să se omoare? Era ridicol. Era încă tânăr, abia se apropia de cincizeci de ani. Dacă i se oferea o șansă corespunzătoare, cu mâinile lui atât de abile putea să-și câștige existența onorabil chiar și într-o lume în care mașinile automate te copleșeau. Dar pentru un om care știe să-și facă meseria e loc pretutindeni. Toată viața lui și-o întemeiasse pe acest crez.

Întors acasă, o găsi pe Creel făcându-și bagajele:

— Cred că e lucrul cel mai înțelept să închiriem casa și să ne mutăm în camere mobilate.

Îi vorbi de oferta mamei ei de a o întreține, cercetându-i atent fața în tot acest timp. Creel dădu din umeri:

— I-am spus „nu” încă de ieri, relată ea gânditoare. Mă întreb de ce ți-a pomenit și ție de chestia asta.

Fara se grăbi către vitrina cea mare care dădea înspre grădina cu flori, cu piscină și cu aranjamentul acela de stânci. Încercă să și-o imagineze pe Creel departe de grădina ei, de casa aceasta în care își petrecuse două treimi din viață, pe Creel locuind în camere mobilate. Știa ce voise să spună mama ei. Mai avea o speranță. Așteptă până ce Creel urcă, apoi îl chemă prin teleecran pe Mei Dale. Fața rotofeie a primarului căpătă o expresie de neliniște când văzu cine-l cheamă. Dar ascultă cu un aer de pontif și, în cele din urmă, răspunse:

— Îmi pare rău, dar Consiliul municipal nu acordă împrumuturi. Și aș putea să-ți mai spun, Fara, dar, bagă de seamă, n-am nici un amestec în treaba asta, că nu mai poți obține autorizație pentru a deschide un atelier.

— Cum? Se fistici Fara.

— Îmi pare foarte rău! Uite ce este, Fara, ascultă-mi sfatul și du-te la magazinul de arme, îi sugerează primarul, cu glas aspru. Au și locurile astea rostul lor.

Se auzi un declic și Fara se trezi privind placa neluminată a teleecranului.

Deci moartea era singura soluție!

CAPITOLUL XVI.

ÎI TREBUIRĂ DOUĂ LUNI de ședere într-o singură cameră pentru a ajunge să ia o hotărâre. Așteptă până se goli strada, apoi traversă, trecu pe lângă un aranjament floral și ajunse la ușa magazinului de arme. O clipă îl cuprinse teama că ușa n-o să se deschidă, dar ea se deschise aproape de la sine. Când trecu din antreul nu prea bine luminat în magazinul propriu-zis îl văzu pe bătrânelul cu părul argintiu așezat pe un scaun, într-un colț, citind la lumina blândă a unei veioze. Acesta înălță ochii de pe carte, o lăsă jos și se ridică în picioare:

— Ah, domnul Clark, spuse el liniștit. Cu ce vă putem servi?

Fara simți o ușoară îmbujorare. Sperase că nu va suferi umiliința de a fi recunoscut. Dar acum, această teamă trecuse și el rămase mai departe dârz. Lucrul cel mai important în problema sinuciderii era ca înmormântarea să n-o coste prea mult pe Creel. Nici cuțitul, nici otrava nu puteau satisface această cerință fundamentală.

— Aș vrea o armă, spuse Fara, care să poată fi adaptată în așa fel încât să dezintegreze dintr-o singură împușcătură un corp cu diametrul, de un metru optzeci. Aveți așa ceva?

Bătrânul se întoarse către o vitrină, de unde scoase un revolver solid, care strălucea în toate culorile blânde ale inimitabilului plastic „Ordin”. Apoi rosti cu multă precizie în glas:

— Observați că flanșele acestei țevi nu sunt niște simple bulbucături. Este modelul ideal pentru a fi purtat într-un toc la subțioară, pe sub haină. Poate fi scos foarte repede, deoarece, dacă este acordat cum trebuie, sare direct în mina proprietarului la simpla ei apropiere. În momentul de față este acordat la persoana mea. Băgați de seamă când îl repun în toc și...

Viteza mișcării revolverului fu uimitoare. Nici nu întinsese bătrânul degetele, că revolverul sări între ele de la distanța de peste un metru. Mișcare

de o precizie desăvârșită. Ca ușa în noaptea aceea când îi scăpase din mână lui Fara și se trântise fără zgomot în nasul polițistului Jor. Instantaneu!

Fara, care deschisese gura, în timp ce bătrânul îi dădea aceste explicații, pentru a protesta, arătând inutilitatea ilustrării vreunei alte calități a armei în afară de cea de care întrebuse el, strânse buzele la loc. Se holbă fascinat. Și ceva din minunea pe care o vedea îi paraliza și mintea, și trupul. Văzuse și mânuise și el armele soldaților, care nu erau decât niște obiecte obișnuite din metal ori din plastic, folosite destul de stângaci, ca și orice altă substanță materială, câtuși de puțin asemănătoare cu acest revolver, fără o viață proprie uluitoare, sărind cu o vioiciune intrinsecă pentru a susține cu toată puterea lor superbă voința stăpânului.

Tresărind, Fara își aminti de scopul venirii lui în acest magazin. Zâmbi cam strâmb și zise:

— Toate acestea sunt foarte interesante. Dar cum rămâne cu raza care se poate desface?

Bătrânul spuse calm:

— La grosimea unui creion, raza aceasta poate străbate orice corp, cu excepția anumitor aliaje de plumb, până la o distanță de patru sute de metri. Dacă gura țevii este ajustată cum trebuie, puteți dezintegra un obiect de un metru optzeci diametru până la cincizeci de metri depărtare. Șurubul acesta slujește la adaptare.

Și arată un dispozitiv minuscul instalat chiar pe țevă:

— Răsuciți-l spre stânga pentru a împrăștia razele și spre dreapta pentru a le concentra.

— Bine, cumpăr pistolul, spuse Fara. Cât costă?

Îl văzu pe bătrân cum îl privește gânditor, șoptindu-i:

— V-am mai explicat și altădată regulile noastre, domnule Clark. Sper că le mai țineți minte, nu?

— A, zise Fara și se opri, holbându-se. Adică vreți să spuneți — își trase cu greu răsuflarea — că lucrurile astea chiar se aplică. Va să zică nu sunt... Încordat, aproape țepăn, își termină gândul... Nu vreau altceva decât o armă care să tragă în autoapărare, dar pe care s-o pot îndrepta împotriva mea dacă trebuie... Sau dacă vreau s-o fac.

— A, sinucidere, zise bătrânul și făcu o mutră de parcă abia atunci s-ar fi dumirit. Dragul meu domn, n-avem nimic împotriva sinuciderii. Este privilegiul dumneavoastră personal într-o lume în care, de la un an la altul, avem tot mai puține privilegii. Cât despre prețul acestui revolver, el costă patru unități.

— Patru... Numai patru unități! Se minună Fara.

Rămase uimit. „Vai de mine, dar numai plasticul... Și tot pistolul cu mecanismul său fin și complicat ar fi fost ieftin și la prețul de douăzeci și cinci de unități”. Un fior de interes îi străbătu trupul.

Deodată, misterul Arsenalelor i se dezvălui la fel de vast și de important ca și sumbrul său destin. Dar bătrânul îi vorbi din nou:

— Și acum, dacă aveți amabilitatea să vă scoateți vestonul, vi-l putem pune direct în toc.

Fara se supuse mașinal. Era prea uluit să-și dea seama că peste doar câteva secunde avea să iasă din magazin echipat pentru sinucidere și că acum dispăruse orice obstacol din calea morții lui. Lucru ciudat, era destul de dezamăgit. N-avea cum să explice, dar, într-un fel sau altul, în fundul inimii lui stăruise speranța că aceste magazine ar putea... ar putea... Ce să facă? Într-adevăr, ce să facă? Fara oftă și simți că bătrânul vorbește iar:

— Poate că preferați să ieșiți pe ușa laterală. E mai puțin vizibilă decât cea din față.

Fara nu mai era în stare de nici un fel de împotrivire. Simțea degetele negustorului pe brațul său, aproape călăuzindu-l. Apoi, bătrânul acționează unul dintre butoanele de pe perete — deci așa se petreceau lucrurile!

— Și se ivi ușa. Dincolo de deschizătura ei vedea florile. Fără o vorbă, se îndreptă spre ele. Ajunse afară aproape fără să-și dea seama.

CAPITOLUL XVII.

FARA RAMASE o clipă pe poteca curată, străduindu-se să înțeleagă pe deplin finalitatea propriei situații. Dar, în afară de senzația că e înconjurat de mulți oameni, nu apărea nimic altceva. Mîntea îi era ca o plutire pe un șuvoi de apă în toiul nopții. Și, totuși, conștiința faptului că undeva exista o greșeală străpunsese întunericul din capul său. Greșeala îi mai stăruia încă în fundul minții când coti spre stînga pentru a ajunge în fața magazinului de arme. Sentimentul acela vag se transformă brusc într-un adevărat șoc: el nu se mai afla la Glay și magazinul de arme nu mai era acolo unde fusese.

Vreo zece oameni trecură pe lângă Fara pentru a se alătura unei cozi foarte lungi, ceva mai departe de el. Dar Fara se simțea imun la prezența lor, la straniețea lor. Întreaga-i ființă se concentra acum asupra mașinii aflate pe locul unde fusese mai înainte magazinul. Creierul parcă i se împrăștiase în efortul lui de a cuprinde imensitatea înspăimîntătoare a aceluia colos de metal fără luci care se întindea aici, sub razele soarelui strălucitor de vară. Cinci etaje imense de metal, fiecare de câte treizeci de metri înălțime. Mașina parcă domina cerul. Superbul proiect al celor o sută cincizeci de metri se sfârșea cu un con de lumină, o adevărată turlă de biserică prelungită în sus cu vreo șaizeci de metri, rivalizând în strălucire cu soarele.

Și era chiar o mașină, nu o clădire, căci întregul etaj inferior mișuna de lumini licăritoare, în culori vii, majoritatea verzi, dar împeștițate cu roșu, iar pe ici, pe colo cu albastru și galben. De două ori, chiar sub privirile lui Fara, luminile aflate drept în fața lui se înroșiră fără nici un fel de scînteie.

Cel de-al doilea etaj strălucea de lumini albe și roșii, deși acestea nu erau decât o fracțiune a celor mult mai numeroase aflate la etajul inferior. A treia secțiune avea pe suprafața ei metalică, nestrălucitoare, lumini albastre și galbene care clipeau ici-colo pe vastitatea ei.

Al patrulea etaj era alcătuit dintr-o serie de firme luminoase mai mici, care conduceau spre începutul unei înțelegeri. Întreaga firmă arăta astfel:

ALB-NAȘTERI.
ROȘU-MORȚI.

VERDE-VII.
ALBASTRU-IMIGRARE PE PĂMÂNT.
GALBEN-EMIGRARE.

Al cincilea etaj era tot doar o firmă, cu explicațiile finale:

POPULAȚII.

SISTEMUL SOLAR 11.474.463.747
PĂMÂNT 11.193.247.361
MARTE 97.298.604
VENUS 141.053.811
LUNILE 42.863.971

Chiar în timp ce le privea, cifrele se modificară, sărind în sus și în jos, mutându-se dedesubt și deasupra, față de cele inițiale. Oamenii mureau, se nășteau, se deplasau pe Marte sau pe Venus, pe lunile-satelit ale lui Jupiter, pe luna-satelit a Pământului, iar alții se întorceau, aterizând în fiecare minut, pe zecile de cosmodroame. Viața continua la proporțiile ei gigantice, iar aici se afla evidența.

— Mai bine treci la coadă, i se adresă o voce prietenoasă lui Fara. După câte înțeleg, durează destul de mult procesarea unui caz individual.

Fara se holbă la necunoscut. Avu impresia că i s-au aruncat niște vorbe fără sens.

— La coadă?... Începu el, dar se opri, simțindu-se gătit de durere.

Avansa orbește, cu gândurile învălmășite, trecând înaintea tânărului care-i vorbise. „Deci pe calea aceasta fusese transportat polițistul Jor pe Marte”, își spuse el, când îi pătrunse în minte un alt cuvânt de-al necunoscutului:

— Caz? Întrebă cu vehemență Fara. Caz individual?

Tânărul cu fața grosolană și ochi albaștri, de vreo treizeci și cinci de ani, îi aruncă o privire curioasă.

— Desigur, știți de ce vă aflați aici. Dacă nu ați fi avut o problemă de un fel sau altul pe care urmează să v-o rezolve tribunalele Arsenalului, n-ați fi fost trimis până aici; nu există nici un alt motiv de a veni la Centrul de informații.

Fara continuă să înainteze, pentru că acum se afla la această coadă, o coadă în continuă mișcare în jurul mașinii, care-l purta, fără putință de scăpare, spre o ușă ce ducea în interiorul mării construcții metalice.

Deci era o clădire, nu numai o mașină.

O problemă... se gândi el, da... Desigur, avea o problemă. O problemă disperată, de nerezolvat, atât de complicată și atât de profund înrădăcinată în structura de bază a civilizației imperiale încât ar fi trebuit răsturnată întreaga lume pentru a o soluționa.

Tresări când văzu că se afla la intrare. Se gândi cu spaimă că, peste câteva secunde, avea să fie destinat în mod irevocabil... Destinat să ajungă unde?

CAPITOLUL XVIII.

ÎN INCINTA Centrului de informații al Arsenalelor, Fara se deplasă pe un coridor larg și luminos. Tânărul care se afla în spatele lui spuse:

— Există și un coridor lateral, aproape gol. Să mergem!

Fara intră pe acest coridor tremurând. Observă că la capătul holului erau vreo câteva tinere așezate la birouri care întrețineau conversații preliminare cu bărbații. Se opri în fața uneia dintre fete. Era mai puțin tânără decât păruse de la distanță, probabil trecuse de treizeci de ani, dar arăta bine și era foarte vioaie. Zâmbi cu amabilitate, dar impersonal, înainte de a-l chestiona:

— Numele, vă rog?

Își spuse numele și mormăi ceva... Că vine din satul Glay. Femeia îi mulțumi, după care continuă:

— E nevoie de câteva minute ca să vă găsim dosarul. Nu vreți să luați loc?

Nici nu observase scaunul. Se lăsă moale pe el și inima îi bătea atât de tare încât aproape că se sufoca. Mentea i se golise de gânduri și-i dispăruse orice speranță; simțea doar o tulburare intensă, aproape copleșitoare. Își dădu brusc seama că fata i se adresează, dar prin acel ecran pe care starea de încordare i-l crease în minte nu străbăteau decât crâmpelile din ceea ce spunea ea:

— Centrul de informații este... Într-adevăr... Un birou de statistică. Toate persoanele născute... se înregistrează aici... Învățământul, schimbările de adresă... Ocupațiile... Și evenimentele majore din viață. Totul este susținut de... O combinație de... Legături neautorizate și nebănuite cu... Camera imperială de statistică și... Prin intermediul unor agenți... Toate comunitățile...

Fara crezu că-i scapă niște informații vitale și că... Dacă ar izbuti măcar să se concentreze și să audă mai multe... Se strădui, dar degeaba. Era prea agitat ca să-și mai poată concentra atenția asupra lucrurilor pe care le auzea. Încercă să vorbească, dar, înainte de a-și sili buzele să formeze cuvinte, se auzi un zgomot și apoi, pe biroul femeii, alunecă o placă subțire de culoare închisă. Femeia o ridică și o studie. După o clipă, rosti câteva vorbe într-un microfon discret și, în scurt timp, mai căzură de sus pe biroul ei încă două plăci. Le studie impasibilă și, în cele din urmă, ridică ochii spre Fara.

— Poate vă interesează să aflați că fiul dumneavoastră Cayle este pe Marte.

— Cum? Întrebă Fara. Se ridică pe jumătate de pe scaun, dar, înainte de a putea scoate vreo vorbă, tânăra i se adresă ferm:

— Trebuie să vă informez că Arsenalele nu întreprind nici o acțiune împotriva anumitor indivizi. Nu ne preocupă câtuși de puțin corijarea moravurilor. Chestiunile etice nu ne privesc. Și acum, dacă nu vă supărați, relațați-mi pe scurt problema dumneavoastră pentru a o trece în registru și a o prezenta tribunalului.

Fara se lăsă pe speteaza scaunului learcă de apă. Avea nevoie absolută, disperată de informații suplimentare despre Cayle. Vorbea, balmăjind cuvintele:

— Bine, dar... Dar ce... Cum...

Își reveni cu oarecare dificultate și, cu un glas slab, povesti tot ce s-a întâmplat. Când termină, fata îi spuse:

— Acum vă rog să mergeți la „Camera numelor”. Când îl găsiți pe al dumneavoastră, urcați direct la camera 474. Nu uitați, 474... Și acum, dacă nu vă supărați, văd că mă cheamă altcineva...

Zâmbi politicos și Fara se trezi îndepărtându-se aproape pe nesimțite. Se mai întoarse o dată, dând să mai pună o întrebare, dar pe scaunul părăsit de el tocmai se așeza un bătrân. Fara se grăbi de-a lungul unui coridor larg, tulburat de sunetele ciudate ce izbucneau de peste tot.

Deschise nerăbdător ușa, și zgomotul îl izbi ca o lovitură de baros. Era atât de intens, încât se opri în prag, retrăgându-se speriat. Dar rezistă, clipind continuu din ochi, și încercă să-și ordoneze vălmășagul de imagini vizuale care rivalizau ca magnitudine cu acel torent de sunete.

Bărbați, bărbați, bărbați pretutindeni. Mii de bărbați într-o sală de spectacole lungă și lată, cu zeci de șiruri de scaune, bărbați neliniștiți care umblau, în sus și-n jos, pe culoarul dintre scaune. Priveau cu toții, îngrijorați, un ecran lung, împărțit în pătrate, fiecare pătrat purtând o literă a alfabetului. Listele cu nume alergau continuu pe toată lungimea sălii. „Camera numelor”, se gândi Fara, cu oarecare spaimă, lăsându-se moale pe un scaun. Deci numele pe care-l căuta el avea să apară pe coloana C.

Parcă se afla la o partidă de pocher cu miză nelimitată, așteptând nerăbdător să se ivească de undeva cărțile cele mai prețioase. Parcă ar fi jucat la o bursă mondială într-un moment de criză, de prăbușire a valorilor. Era un adevărat chin pentru nervii săi, era uluitor, istovitor, fascinant, teribil.

Noi și noi nume apăreau prin niște izbucniri luminoase pe cele douăzeci și șase de pătrate. Bărbați din dreapta și din stingă sălii începeau să strige ca niște dementi, iar unii dintre ei chiar leșinau. Zarva ajunsese până la Umita pe care o putea suporta cineva: era un adevărat iad care se dezlănțuise sau, mai bine-zis, continua într-un unic zgomot, de o intensitate incredibilă. Și, din minut în minut, fulgera de-a curmezișul ecranului un anunț pentru toată lumea:

URMĂRIȚI-VĂ INIȚIALELE!

Fara se uita cu atenție. De la o secundă la alta, simțea că nu mai poate rezista. Îi venea să țipe la toți bărbații aceia zgomotoși să tacă dracului odată. Ar fi vrut să sară și să alerge și el ca nebunul dintr-o parte într-alta, dar cei care procedau astfel erau asaltați de țipetele isterice ale celorlalți. Sălbăticia oarbă a acestui spectacol îl înspăimântă pe Fara. Se gândi, nesigur: „N-am de gând să mă fac de râs. Eu unul... „Clark Fara.” — clipi ecranul. „Clark Fara.”

Sări în picioare strigând:

— Ăsta-s eu!... Eu sunt!

Nimeni nu întoarse capul. Nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenție. Rușinat, se strecură de-a curmezișul sălii până la locul unde b gloată de bărbați asalta un coridor dincolo de ușă. Liniștea ce domnea pe acel coridor era aproape la fel de copleșitoare ca și zgomotul căruia îi luase locul. Era greu să se

concentreze asupra unui număr... 474! Era absolut imposibil să-și închipuie ce putea să se afle dincolo — la 474.

Încăperea cu acest număr era mică, mobilată cu o măsuță de tipul biroului pentru convorbiri de afaceri și cu două scaune. Pe masă se aflau șapte teancuri de dosare, fiecare teanc având o culoare diferită, rânduite în fața unui glob mare, alb-lăptos, care arunca o lumină blândă. Din adâncurile acestui obiect se auzi o voce baritonală:

— Fara Clark?

— Da.

— Înainte de a se pronunța verdictul în cazul dumitale, continuă liniștită vocea, vrei să scoți un dosar din teancul albastru? Lista îți va indica A CINCEA BANCĂ INTERPLANETARĂ în relația ei proprie cu dumneata și cu lumea întreagă, ceea ce ți se va explica la momentul potrivit.

Fara văzu că lista nu cuprinde decât societăți. Numele mergeau de la A până la Z și erau cam cinci sute la număr. Dosarul nu purta nici un fel de titlu sau explicație. Fara îl îndoii cu un gest automat și încercă să-l îndese în buzunar, în timp ce din globul strălucitor răsună din nou glasul acela profund:

— S-a stabilit că A CINCEA BANCĂ INTERPLANETARA a comis în cazul dumitale o escrocherie grosolană și că se face vinovată și de alte practici necinstite, cum ar fi înșelătoria, șantajul și participarea la un complot criminal. Banca a stabilit contactul cu fiul dumitale, Cayle, printr-o persoană cunoscută sub denumirea de „gunoier”, adică un agent a cărui misiune este să găsească tineri și tinere cu o situație financiară dificilă, dar care au părinți bogați. Pentru îndeplinirea acestui serviciu, „gunoierul” primește întotdeauna un comision de opt la sută de la cel ce împrumută, în cazul de față de la fiul dumitale. Banca a folosit mijloace necinstite prin aceea că agenții autorizați de ea te-au păcălit susținând că i-au plătit deja fiului dumitale zece mii de unități monetare, pe când în realitate nu i s-au plătit decât o mie, și asta abia după ce au obținut polița dumitale. Culpa de șantaj se naște din amenințarea că-ți vor aresta fiul pentru obținerea prin fals a unui împrumut, amenințare pe care au făcut-d într-un moment în care nu se efectuase încă nici o plată. Complotul constă în acțiunea prin care polița a fost predată imediat concurentului dumitale. Ca atare, banca este amendată cu o sumă triplă, și anume cu treizeci și șase de mii trei sute de unități. Fara Clark, nu e în interesul nostru să afli cum se obțin acești bani. E suficient să știi că banii se plătesc și că din această amendă Arsenalele alocă jumătate propriilor trezorerii. Cealaltă jumătate...

Se auzi un pocnet și pe masă căzură bancnote așezate într-un teanc frumos împachetat.

— E pentru dumneata, continuă vocea.

Cu degete tremurătoare, Fara își strecură în buzunarul interior teancul de bancnote. Trebuia să facă un mare efort, mintal și fizic, pentru a se concentra asupra următoarelor cuvinte ce se rostiră:

— Nu trebuie să presupui că ai scăpat de necazuri. Pentru a-ți recăpăta atelierul de reparații din Glay ai nevoie de forță și curaj. Fii înțelept, viteaz și hotărât și nu vei da greș. Nu șovăii să recurgi la pistolul pe care l-ai cumpărat

pentru a-ți apăra drepturile. Planul de acțiune ți se va explica ulterior. Și acum treci pe ușa din fața dumatăle.

Fara se încordă, pentru a-și aduna toate puterile, deschise ușa și trecu pragul. Pășii într-o cameră nu prea luminoasă, dar cu un aer familiar, unde dădu peste un bărbat cărunț, cu alură de om rafinat, care se ridică de pe un scaun de bibliotecă, întâmpinându-l cu un zâmbet grav.

Deci această aventură uluitoare, fantastică, entuziasmantă se încheiase. Se afla din nou în magazinul de arme din Glay.

CAPITOLUL XIX.

NU ÎNCETA să se mire de tot ce i se întâmplase. Această organizație mare și fascinantă fusese întemeiată aici, în însăși inima unei civilizații necruțătoare, o civilizație care, doar în câteva săptămâni, îl despuiase de tot ce posedea. Cu un efort de voință își opri acest nou șuvoi de gânduri. Fața lui virilă se încreți când spuse:

— Jude... Judecătorul... Fara șovăi în privința numelui. Se încruntă din nou supărat pe sine însuși, apoi continuă... Judecătorul consideră că, pentru a mă reface, va trebui să...

— Până ce ajungem la acest subiect, îl întrerupse bătrânul, aș vrea să te uiți la dosarul albastru pe care l-ai adus.

— Dosarul? Întrebă, aproape fără să înțeleagă, Fara.

După un minut, își aminti că luase un dosar de pe masa din camera 474. Cercetă nedumerit listele numelor de societăți și observă că Atelierele de Reparații Atomice Automate de motoare erau la litera A, așa că A CINCEA BANCĂ INTERPLANETARĂ era doar una dintre marile bănci. Într-un târziu, își ridică privirea:

— Înțeleg. Acestea sunt societățile împotriva cărora trebuie să acționez?

Bărbatul cu părul argintiu îi zâmbi destul de aspru și clătină din cap.

— Nu asta vreau să spun. Aceste firme reprezintă doar o fracțiune infimă din cele opt milioane de societăți aflate în mod constant în registrele noastre. (Zâmbi din nou, dar nu prea vesel.) Toate aceste societăți știu că, din pricina noastră, profiturile de pe hârtie nu au nici o legătură cu fondurile lor fixe. Nu cunosc însă diferența adevărată. Întrucât noi dorim o ameliorare generală a eticii financiare și economice, nu numai planuri și mai iscusite, și mai diabolice, pentru a ne contracara, preferăm să le întreținem această ignoranță.

Făcu o pauză. De data asta îl cercetă cu ochi scrutători pe Fara, continuând să-i vorbească:

— Trăsătura de-a dreptul unică a societăților de pe această listă, în speță, este că, absolut toate, sunt proprietatea împărătesei din Isher. Date fiind părerile dumatăle mai vechi în această privință, nu mă aștept să mă crezi, încheie el brusc.

Fara începu să geamă:

— Am fost ca nebun. Tot ce făceau Împărăteasa și funcționarii ei era corect. Nici o prietenie, nici o relație personală din toate câte le-am avut nu ar fi rezistat dacă n-aș fi luat lucrurile așa cum erau. Presupun că, dacă aș vorbi împotriva împărătesei, aș fi lichidat rapid.

— În nici o împrejurare și în nici un caz nu trebuie să spui nimic împotriva Maiestății sale, îl sfătui bătrânul. Magazinele de arme nu vor încuviința asemenea cuvinte și nu vor mai oferi nici un fel de ajutor vreunei persoane care s-ar dovedi atât de lipsită de înțelepciune. Personal, Împărăteasa nu e răspunzătoare în măsura în care ți se pare dumitale. Ca și dumneata, și ea este purtată în dreapta și-n stânga de valurile civilizației noastre. Dar n-aș vrea să intru în amănunte privind politica Arsenalelor. Cea mai dificilă perioadă din relațiile cu puterea imperială a fost în urmă cu patruzeci de ani, când toate persoanele suspectate de a fi primit ajutor din partea noastră au fost asasinate într-un fel sau altul. Până la urmă, am izbutit să punem capăt acestor omoruri lichidând trei oameni din vârful piramidei — excluzând familia regală — care dăduseră ordinul pentru o execuție în masă. Dar nu mai vrem să se repete acest gen de asasinate sângeroase și nici nu ne interesează criticile aduse toleranței pe care o manifestăm față de atâtea și atâtea lucruri rele. Este important să înțelegi că noi nu ne amestecăm în curente principale ale existenței umane. Noi îndreptăm relele, acționând ca o barieră între oameni și exploatorii lor cei mai neîndurători. În cei patru mii de ani, de când geniul strălucitor numit Walter S. De Lany a inventat procesul vibrator, care a făcut posibilă crearea Arsenalelor, și a stabilit cel dintâi principiu al filosofiei politice a acestora, am urmărit creșterea valului puterii mișcându-se înainte și înapoi între democrația supusă unei monarhii constituționale, limitată, și tirania totală. Am ajuns să facem următoarea descoperire: Oamenii au întotdeauna tipul de guvernare pe care îl doresc. Când vor o schimbare, o fac. Și acum ajungem și la... la problema dumitale. De fapt este foarte simplă. Trebuie să lupți așa cum au luptat, de la începuturi, toți bărbații, pentru orice lucru la care țineau, pentru drepturile lor legitime. După cum știi, oamenii de la Atelierele de Reparații Atomice Automate ți-au confiscat instalațiile și uneltele la mai puțin de o oră după ce s-a pus sechestrul pe atelierul dumitale. Aceste materiale au fost duse la Ferd și apoi expediate la un depozit uriaș de pe coasta Oceanului. Noi le-am recuperat și, cu mijloacele noastre speciale de transport, ți le-am returnat. Ca atare, te vei duce la atelier și...

Fara ascultă împietrit instrucțiunile, apoi dădu din cap și fălcile i se încleștară. Într-un târziu, răspunse politicos, dar scurt:

— Vă puteți bizui pe mine. La vremea mea am fost un om încăpățânat. Cu toate că am trecut dintr-o tabără într-alta, nu mi-am schimbat principiile.

CAPITOLUL XX.

POLIȚIA CUNOȘTEA majoritatea „caselor” și cu privire la ele funcționa chiar o lege nescrisă. Când urma să se facă o razie, proprietarul era întotdeauna avertizat, dar numele celor întemnițați acolo trebuiau neapărat să rămână la dispoziția poliției într-un sertar de birou ușor accesibil. Chiar în zilele următoare avea să se întreprindă o verificare a listelor de pasageri, înregistrându-se numele locatarilor și al delincvenților trimiși pe Marte, Venus și pe diferitele Luni. Antreprenorii guvernamentali aveau nevoie permanentă de mână de lucru pe alte planete. Iar „casele” acestea, fiind frecventate de femei

bogate, cărora nu le convenea să fie implicate în scandaluri, furnizau un șuvoi continuu de lucrători care nu puneau nici un fel de întrebări.

Cayle păși de pe pasarelă pe solul planetei Marte și se opri involuntar. Pământul era tare ca piatra. Răceala lui de gheață îi pătrundea prin tălpi, străbătându-i parcă și măduva spinării. Privea înmărmurit sinistrul oraș Shardl. Îl cuprinse deodată o ură atât de puternică încât parcă simțea gheața dinlăuntru! Său prefăcându-se în oțel.

— Hai, mișcă-te mai repede, auzi el, și un baston îl înțepă în umăr.

Unul dintre soldații care conduceau debarcarea lungului șir de bărbați încărunțiți urmă aceste îndemnuri și glasul suna straniu de sec în aerul acela rarefiat.

Cayle nici măcar nu întoarse capul. Se mișcă... Asta fu reacția lui la insulta și infamia la care fusese supus. Mergea mai departe, păstrându-și locul în șirul respectiv, și, cu fiecare pas pe care-l tăcea, frigul îi inunda întreaga ființă. În plămâni îi pătrundea aerul rece. Dinaintea lui, alți oameni simțeau aceeași constrângere. Începură să fugă. Treceau rapid pe lângă el, răsufând zgomotos, răgușit, cu ochii scoși din orbite, cu trupurile reacționând destul de stângaci la gravitația mult mai mică decât cea de pe Pământ. Terenul era aspru și denivelat, iar cei care cădeau țipau de durere când colțurile de stâncă le sfâșiau carnea. Sângele omenesc păta solul înghețat tun al glacialei planete Marte.

Cayle merse mai departe, nepăsător, disprețuindu-i pe cei care-și pierduseră capul. Fuseseră doar avertizați că lipsește gravitația, iar tabăra din barăci de plastic, înconjurată cu gard, se afla tocmai la cinci sute de metri depărtare. Gerul care-i despărțea de ea îi izbea în plin, dar era suportabil. Ajunse și el acolo, cu carnea amortită, cu picioarele țepene. Înăuntru era cald și Cayle își croi încet drum către partea laterală a clădirii, de unde se vedea cartierul principal al orașului.

Shardl era un oraș minier. Se înălța pe o câmpie plată, care, iată, abia începea să înflorească, și ici-colo se zărea verdele caldelor grădini atomice. Parcul cu arbuști — niște pete cu o înfățișare ciudată — nu făcea decât să sublinieze aerul dezolant al tuturor orizonturilor fizice.

Văzu că oamenii studiază niște aviziere de pe unul dintre pereți. Se apropie și citi ceea ce putea să deslușească... Cuvântul:

ȘANSE

Cayle izbuti apoi să descifreze și celelalte cuvinte. Zâmbi și se îndepărtă. Așadar, li se cerea oamenilor să se angajeze prin contract și să lucreze la fermele de pe Marte. Dacă acceptau să rămână acolo cincisprezece ani, Grațioasa Sa Maiestate Innelda de Isher le oferea o fermă complet echipată, încălzită atomic. Nu era nevoie de nici un fel de avans, totul se amortiza în decurs de patruzeci de ani.

Și oferta se încheia pe un ton insinuant: „Mergeți imediat la biroul Terenuri, semnați-vă cererile și nu va mai trebui să efectuați nici un minut de muncă în mine”.

Cayle rămase imun în fața acestui apel. Auzise de un fel de colonizare a înghețatei planete Marte și a înfierbântatei planete Venus. Până la urmă avea să se ocupe și ultimul pagon de teren, iar planeta avea să fie supusă influenței benefice a energiei atomice. Și așa, peste milenii, oamenii aveau, în fine, să topească toate lumile înghețate, dar locuibile, ale sistemului solar și aveau să răcorească pustiurile arzătoare de pe Venus și Mercur. Bărbații care-și istoveau viețile pe „odraslele” mai puțin atrăgătoare ale Soarelui aveau să creeze facsimile rezonabile ale îndepărtatului Pământ verde de pe care veniseră.

Aceasta era teoria. În zilele de trândăvie din anii de liceu, când citise și ascultase relatările referitoare la colonizare, nici nu visase măcar că, într-o bună zi, avea să se afle în acest loc, privind spre lumea pe jumătate luminată a planetei Marte. Stând aici, prins într-un întreg proces mult prea neîndurător pentru orice bărbat crescut ca și el pentru a rezista, nu-l mai ura acum pe taică-su. Acest resentiment se topise într-un trecut întunecat, în acea lume a neantului, unde se duseseră și iluziile lui. Biet prostovan fără minte! Mai bine că unii oameni nu înțelegeau niciodată realitățile vieții din Imperiul Isher.

Problema lui personală fusese rezolvată de o manieră simplă dar eficace. Inițial se temuse, dar acum frica-i dispăruse. În mod destul de uluitor fusese chiar onest. Acum nu mai era. Ei bine, într-un fel nu era. De fapt, totul depindea de concepția individuală asupra vieții, de măsura în care accepta teoria că o ființă omenească trebuie să fie destul de viguroasă pentru a face față necesităților epocii respective. Cayle Clark intenționa să le înfrunte întotdeauna. Așa cum se simțea el în acest moment, nu mai putea rămâne multă vreme pe Marte. Între timp nu trebuia să semneze nici un act care să-i limiteze, într-un fel sau altul, capacitatea de deplasare. Trebuia să fie prudent, dar să profite imediat de orice prilej în cadrul unei abordări globale.

Îndărătul lui cineva insinua:

— Oare mă adresez domnului Cayle Clark, cândva sătean din Glay?

Cayle se întoarse încet. Nu se așteptase să i se ivească atât de iute o șansă. Omul de lângă el, micuț de statură, purta un palton dintr-o stofă foarte bună și scumpă. Evident, nu era o persoană dintre acelea venite cu el pe navă, în ciuda înfățișării sale insignifiante.

— Sunt... Reprezentantul. Ăă. local al BĂNCII A CINCEA. S-ar putea să vă ajutăm să ieșiți din situația aceasta neobișnuită.

Era lipicios ca o broască râioasă, cu fața suptă, parcă ieșit dintr-o galerie înaltă. Ochii, ca niște sâmburi negri, priveau lacom, dar fără strălucire.

Cayle se întoarse, involuntar, cu gândul înapoi. La „casa iluziilor” venise o femeie, o femeie încărcată de bijuterii și blănuri, cu o față ca aceasta și cu ochi foarte asemănători. Toate loviturile de bici care îi fuseseră administrate pe spinarea goală, în timp ce îl privea cu ochi lacomi, nu-i frânseseră dorința de a o evita cu orice preț. Printr-un efort mintal realiză că nu e cazul să compare cele două persoane, ca și cum ar avea ceva în comun.

— Vă interesează? Întrebă ființa aceea dezgustătoare.

Cayle încuviință din cap. De-abia după aceea conștientiză un cuvânt al cărui sens nu-l pătrunsese până atunci.

— Ce bancă spuneți?

Caricatura umană zâmbi cu aerul unei persoane care începea să înțeleagă cât de prețioase sunt darurile pe care le aduce.

— BANCA A CINCEA, spuse el. Ați făcut o depunere, acum vreo lună, la centrala noastră din Orașul imperial. În cursul unei cercetări de rutină a situației fiecărui nou-depunător am avut plăcerea să descoperim că sunteți în drum spre Marte, dar nu ne-au bucurat deloc condițiile în care ați pornit în această călătorie. Așadar, vrem să vă punem la dispoziție secția noastră de credit.

— Aha, înțeleg, zise cu multă prudență Cayle,

Ochii lui ageri îl cercetară încă o dată, cu multă atenție, pe acest agerit al băncii celei mari. Dar nu era nimic nou, nimic care să-i inspire încredere. Și totuși nu-i trecu prin minte să pună capăt conversației.

— Și ce anume ar putea face pentru mine banca? Întrebă el liniștit.

Bărbatul își drese glasul:

— Sunteți fiul lui Fara și Creel Clark? Întrebă el cu un aer pompos.

După o clipă de ezitare, Cayle recunoscă gradul de rudenie.

— Și doriți să vă întoarceți pe Pământ?

Răspunsul la această întrebare nu-i lăsă nici o clipă de șovăială.

— Da.

— Costul călătoriei este de șase sute de unități când distanța dintre Marte și Pământ permite efectuarea ei în douăzeci și patru de ore. Când distanța este mai mare, costul se majorează cu zece unități pe zi. Probabil știați toate astea.

Cayle nu fusese așa bine informat. Dar își închipuise că salariul de miner, de douăzeci și cinci de unități pe săptămână, nu i-ar fi putut furniza în nici un caz un mijloc de revenire rapidă pe Pământ. Se simți destul de încordat, conștient de faptul că Un om lipsit de resurse putea fi întemnițat pentru totdeauna pe o planetă. Abia acum realizează ce putea să se întâmple.

— BANCA A CINCEA, spuse, pe un ton grandilocvent, necunoscutul, vă va împrumuta suma de o mie de unități dacă tatăl dumneavoastră garantează datoria și dacă semnați o notă în sensul că sunteți de acord să returnați zece mii de unități.

Cayle se așeză cu greu. I se sfârșise orice speranță mult mai repede decât se așteptase.

— Tatăl meu, zise cu oboseală în glas, nu mi-ar garanta niciodată zece mii de unități.

— Tatălui dumneavoastră i se va cere să garanteze doar mia. Restul de zece mii le veți plăti dumneavoastră din câștigurile viitoare.

Cayle îl studie concentrându-și privirea:

— Și cum mi se vor plăti acești bani?

Fața suptă deveni zâmbitoare:

— De îndată ce semnați, vi-i dăm. De tatăl dumneavoastră avem noi grijă. Banca dispune de psihologi care se ocupă de semnatarii și cosemnatarii hârtiilor. Asupra unora folosim tehnica dominării, asupra altora...

Cayle îl întrerupse:

— În ceea ce mă privește, solicit ca banii să mi se plătească înainte de a semna.

Interlocutorul dădu din umeri și râse:

— Cum doriți. Văd că vă place să vă tocmiți. Pofțiți în biroul directorului minei.

Și se îndepărtă. Cayle îl urmă cu un aer gânditor. Totul părea prea ușor, ceea ce nu-i plăcea deloc. Totul se întâmpla prea repede ca și cum..., mă rog, ca și cum ar fi făcut parte din operațiile obișnuite de la sfârșitul unei călătorii. Încetini pasul și se uită cu atenție sporită de jur-împrejur. Văzu un șir nesfârșit de birouri în care alți bărbați erau luați în primire de indivizi bine îmbrăcați.

I se păru atunci că tabloul se limpezește. Prima ofertă pe avizier. Voluntari care să meargă la o fermă. Dacă nu te prindeau în felul acesta, atunci venea un individ, care, cu vorbe mieroase, îți oferea un împrumut pe baza creditului de care se bucura familia ta. Împrumutul fie nu-ți era avansat deloc, fie îți era furat aproape imediat după aceea.

Așadar, după ce ți se epuizau toate resursele disponibile, prezente și viitoare, te aflai definitiv pe Marte, fără șansa de a mai părăsi planeta. „Vor fi câțiva amatori — se gândi Clark. Indivizi I. voinici, înarmați cu pistoale care să se asigure că nu-ți primești banii”.

Era un mijloc bun de a coloniza o planetă neprietenoasă, poate chiar singurul mijloc posibil, ținând seama de faptul că pe oameni nu-i mai interesau prea mult munca de pionierat.

Intrând în birou, îi găsi acolo pe cei doi bărbați eleganți, zâmbitori, prietenoși. Se prezentară: „directorul minei” și un „funcționar” de la Bancă. Clark se întrebă cu cinism câtor persoane, momite sau răpite ca și el, le era prezentat în momentul acesta „directorul minei”. Trebuie să fi fost chiar impresionant să ai șansa de a vorbi așa, de la om la om, cu o persoană atât de importantă. Cayle îi strânse mâna, după care încercă să evalueze întreaga situație. Trebuia să obțină bani pe căi legale. Deci, să semneze efectiv documentul și să capete o copie. Bine — și asta putea să fie un lucru cu totul nesemnificativ —, dar, la urma-urmei, pe toate planetele funcționau anumite legi. Era primejdios să se trezească fără bani și să ajungă în fața tribunalului, unde alții puteau să nege foarte ușor întreaga poveste.

Intră într-o încăpere mare, mobilată luxos. Putea fi chiar și biroul unui director de mină. Avea două uși: aceea prin care intrase și cea, exact din fața ei, pe unde probabil individul spoliat ieșea fără a avea vreo șansă de a vorbi cu oamenii din sala mare de unde venise. Clark se îndreptă spre ușa a doua, o deschise și văzu că dă afară. Se aflau în apropiere, foarte vizibile, zeci de barăci și, de jur-împrejur, grupuri de soldați. Îi privi o clipă, dar constată că i-ar fi fost cu neputință să alerge până acolo pentru a scăpa cu viață dacă izbutea cumva să obțină banii.

Cu trupul său bloca mulțimea. Cu degete grăbite încercă ușa să vadă dacă nu e încuiată pe dinafară, ceea ce chiar așa și era. Închise încet ușa și, zâmbind, reveni în același loc. Începu să tremure de-a binelea:

— Fără doar și poate e un frig mortal. Aș fi bucuros să pot să mă întorc pe Pământ.

Cei trei bărbați îi zâmbiră cu multă înțelegere și agentul bancar, cu aspect de reptilă, îi întinse un document de care erau prinse cu o clamă zece bancnote de o sută. Clark numără banii și-i puse în buzunar. Apoi citi contractul. Era foarte simplu. Aparent, destinat să-i liniștească pe oamenii care deveneau suspicioși în fața unor formule complicate. Erau trei exemplare, unul de trimis pe Terra, unul pentru filiala de pe Marte și unul pentru el. Era semnat și ștampilat corespunzător și se aștepta doar semnătura lui. Clark smulse al treilea exemplar și-l băgă în buzunar. Celelalte intrară în circuitul oficial. Pe primul exemplar așternu o semnătură cu înflorituri, apoi se dădu înapoi și aruncă tocul cu vârful înainte drept în fața „directorului”.

Bărbatul țipă și-și duse mâna la obrazul rănit.

Doar atât apucă Clark să mai vadă. Dintr-un salt ajunse lângă individul ce semăna cu o broască râioasă, îl înșfacă de gât și-l strânse cu toată puterea. Individul guiță, incapabil de a se lupta.

O clipă, Clark fu cuprins de teama acută că planul lui de atac avusese o bază falsă. Presupusese că celălalt are și el un pistol și că, panicat, va încerca să-l folosească. Degete lungi și descărnate băjbăiră prin haina voluminoasă. Apucă un detonator mic și strălucitor pe care Clark i-l smulse din mână, de fapt cu mână cu tot, și-l strivi în palma lui.

Văzu că „funcționarul” voinic și-a scos pistolul și se strecoară în partea cealaltă încercând să tragă fără să rănească și reptila. Clark îl împușcă în picior. Flacăra strălucitoare se concentra într-o rază subțire, cu o lumină orbitoare. Se stârniră un miros de piele arzândă și un șuvoi de fum albastru. Cu un țipăt, individul scăpă pistolul din mână și se trânti la pământ. Începu să se zvârcolească, apucându-și cu amândouă mâinile piciorul. La îndemnul lui Clark, „directorul” ridică mâinile în sus, fără prea multă bucurie. Clark îi înhăță repede arma, o ridică și pe cea căzută pe podea, retrăgându-se cu spatele către ușă.

Apoi le explică pe scurt planul. Broscoiul avea să-l însoțească în calitate de ostatic. Avea să se îndrepte către cea mai apropiată bază a unei linii aeriene și să zboare până în Orașul mare Cimmerium, unde avea să prindă o navă cu zboruri regulate spre Terra.

— Și dacă cumva se întâmplă ceva rău, cel puțin o persoană va muri înaintea mea, încheie Cayle Clark.

Dar totul fu în perfectă regulă. Și ziua aceea era 26 august, anul Isher 4785, cu două luni și douăzeci și trei de zile după ce Împărăteasa Innelda își lansase atacul împotriva făuritorilor de arme.

CAPITOLUL XXI.

CAYLE CLARK își făcu multe planuri și proiecte. Zilele călătoriei de pe Marte pe Pământ se desfășurară cu mersul unui ceasornic. Timpul se scurse treptat de la ora zilei cimmeriene la ora Orașului imperial. Noaptea de-afară, cu soarele ei strălucitor într-o parte și în rest cu un întuneric de nepătruns, era aceeași, neschimbată. Mesele se serveau la ore fixe. Clark dormea, visa și se mișca normal. Gândurile îi deveniră mai directe și mai hotărâte. Nu avea nici

un fel de îndoială. Un om care izbutise să-și alunge spaima de moarte nu putea da greș.

Soarele străpungea din ce în ce mai puternic bezna, aruncând raze în spirală. Marte părea că se retrage, devenind apoi doar un punct, un punct roșiată într-o mare a nopții — greu de identificat printre miriadele de stele cu străluciri de briliant. Treptat-treptat, Pământul apăru ca o imagine luminoasă, din ce în ce mai mare, apoi ca ceva monstruos, incredibil, încețoșat, care umplea jumătate de cer. Începură să se deslușească continentele, iar pe partea nopții terestre, parțial vizibilă pe măsură ce nava străbătea vecinătatea Lunii, se zăreau, scânteind cu un licăr intermitent, orașele.

Clark abia percepu această viziune a Pământului. La cinci zile depărtare de destinație, el descoperise într-una din calele navei un joc de pocher stud. De la început pierdu. Dar nu toate partidele. Câte un câștig ocazional îl ajuta să recupereze câteva monede. Dar în a treia zi a acestui joc nesfârșit, penultima zi a călătoriei, norocul i se schimbă atât de tare încât îl abandonează imediat, alarmat.

În cabină își numără banii care-i rămăseseră — optzeci și una de unități. Plătise reprezentantului băncii comisionul de opt la sută la cele o mie de unități. Restul se dusesse pe biletul de călătorie, pe jocul de pocher și pe un pistol în „stil imperial”. „Cel puțin, se gândi Clark, curând mă voi afla din nou în Orașul imperial și cu ceva mai mulți bani decât data trecută”.

Se lăsă pe spate, foarte degajat. Pierderile de la pocher nu-l tulburau. Nu avusese intenția de a se dedica din nou acestui joc. Acum îl obseda altceva. Firește, avea să-și asume anumite riscuri, dar la un nivel superior: să câștige cinci sute de mii de unități — cel puțin — în acel „Palat al Gologanilor”. Știa că va fi greu să le recapete, dar nu șovăia să încerce, cu speranța de a izbuti. Se simțea acum capabil și răbdător, pregătit pentru orice eventualitate.

De îndată ce va pune mâna pe bani, va obține de la colonelul Medlon un grad în armată. Poate că va trebui să plătească, poate că nu. Totul depindea de momentul respectiv. Acum, nu se mai gândea la răzbunare. Nu-i mai păsa ce se va întâmpla cu cele două creaturi venale: grăsanul și colonelul. I se părură doar niște verigi ale planului său, cel mai ambițios făurit vreodată de cineva în Imperiul Isher. Acest plan își avea rădăcinile într-un fapt ce părea să li scăpat atenției tuturor indivizilor ce ajunseseră să ocupe ranguri înalte în serviciul imperial.

Innelda de Isher manifestase intenții bune pentru țara sa. Acest unic contact pe care l-a avut cu ea i-a dezvăluit lui Cayle o personalitate neatinsă de corupție. În ciuda tuturor celor ce se spuneau împotriva ei, Împărăteasa era cinstită, dar avea ceva machiavelic. Clark nu se îndoia că e în stare oricând să dea un ordin de excepție. Dar asta făcea parte din funcția ei de conducător. Ca și el, aceasta trebuia să se ridice la înălțimea poziției pe care o deținea.

Fiind atât de cinstită, Împărăteasa avea să primească cu dragă inimă în garda sa un bărbat care, slujindu-se, fără doar și poate, de autoritatea ei nelimitată, va face curățenie în jur. De două luni și jumătate, Cayle se tot gândea la ce spusese Împărăteasa atunci în biroul lui Medlon și răspunsurile ei, pe care și le amintea clar, demonstau că era la curent cu tot ce se petrecea.

Se referise la faptul că mulți dintre candidații la rangul de ofițer renunțaseră, deoarece auziseră că ceva n-ar fi în regulă. Iar o presupusă conspirație în favoarea Arsenalelor era, fără doar și poate, legată de închiderea inexplicabilă a magazinelor. Ceva se punea la cale, și pentru Cayle apăruse o ocazie unică de a-și manifesta loialitatea.

Dar toate proiectele sale erau condiționate: trebuia s-a caute pe Lucy Rall și s-o ceară de nevastă.

Nava ateriză într-o zi fără nori, în receptaculul care o aștepta cu câteva minute înaintea amiezii. Se făcuse deja ora două, când Cayle Clark se văzu cu hârtiile ștampilate. Ieși în aer liber. Briza îi atinse obrajii și de pe acel pisc de metal, care era aeroportul, vedea, spre apus, orașul luminat orbitor.

Priveliștea îți tăia, pur și simplu, respirația, dar Clark nu irosi nici o clipă. Dintr-o cabină cu teleecran formă numărul lui Lucy. După o pauză, pe ecran se ivi fața unui tânăr:

— Sunt soțul lui Lucy, zise acesta. A ieșit o clipă, dar dumneata nu vrei să-i vorbești. Uită-te bine la mine și ai să fii de acord, adăugă el pe un ton convingător.

Clark se holbă prostește. Și, totuși, chipul familiar al celuiilalt nu străbătea prin șuvoiul vorbelor pe care le rostise.

— Uită-te bine, îl îndemnă, imaginea de pe teleecran.

Clark începu:

— Nu cred că...

Deodată înțelese.

Se trase înapoi ca și cum ar fi fost pălmuit. Întinse mina să-și apere ochii de o imagine prea strălucitoare. Simțea cum i se golesc obrajii de sânge și se clătină pe picioare ca de o slăbiciune. Vocea, devenită între timp familiară, îl readuse la normal:

— Revino-ți, îi spuse vocea, și ascultă. Vrei să te întâlnești cu mine mâine-seară pe plaja din „Paradisul Galanteriei”? Uită-te încă o dată la mine, convinge-te și să nu lipsești de la întâlnire.

Clark nu avea nevoie să se mai uite, dar ochii lui căutară totuși fața din imagine. Nu mai încăpea nici o îndoială. Fața care îl privea din teleecran era chiar a lui.

Cayle Clark se uita la Cayle Clark — la 4 octombrie, anul Isher 4784, ora două și zece post-meridian.

CAPITOLUL XXII.

ZIUA de 6 octombrie. Împărăteasa se trezi din somn agitată și se răsuci în pat. O obseda o amintire. De cu seară își spusese că până dimineață va lua o hotărâre. Trezindu-se, își dădu seama că o mai apasă încă nesiguranța. Deschise ochii, pornită împotriva zilei ce avea să urmeze.

Se ridică în capul oaselor și încercă să-și mai relaxeze fața încordată, în acest moment, vreo cinci-șase cameriste, care stăteau mai mult sau mai puțin la pândă în spatele unui paravan insonorizat, se repeziră spre ea, oferindu-i o băutură energizantă. Adaptară lumina solară și dormitorul cel mare se luminează pentru o nouă dimineață. Masaj, duș, machiaj, pieptănat, cofat — și mereu, în

timp ce trecea prin toate aceste operații cotidiene, ea se gândea: „Trebuie să pornesc la acțiune, căci altfel atacul va culmina printr-o umilință personală. Este sigur că după patru luni nu o să mai întârzie prea mult”.

De îndată ce se îmbracă, începu să primească dregătorii de la Curte. Mai întâi pe Gerritt, administratorul-șef al Palatului, care avea o problemă, de fapt mai multe, și, ca de obicei, dintre cele mai plicticoase. Era și vina ei. Cu mult timp în urmă insistase ca ea să decidă în privința tuturor pedepselor aplicate personalului Palatului, unde predomina insolența. Slujitorii își înfruntau superiorii și nu voiau să muncească, iar delictele se răspândeau tot mai mult.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse țâfnoasă Innelda. Dacă nu le plac restricțiile impuse de statutul lor de ce nu pleacă? Slujitorii educați la Palat pot obține întotdeauna posturi bune chiar și pentru simplul motiv că se crede despre ei că mi-ar cunoaște viața particulară.

— Dar de ce nu mă lasă Maiestatea voastră să rezolv personal aceste chestiuni? Întrebă Gerritt.

Aceasta era observația pe care o făcea întotdeauna cu încăpățâna-re. Împărăteasa știa că până la urmă va izbuti s-o convingă, obosind-o, dar asta nu va fi în avantajul lui. Ea nu voia ca vreun conservator I bătrân și încăpățânat să aibă controlul deplin asupra uriașului personal de slujitori ai Palatului. Moștenire din perioada regenței, Gerritt și toți cei de teapa lui, erau amenințați cu presiuni pentru a-i determina să demisioneze. Oftă, și-l trimise la plimbare, revenind la propriile-i probleme. Ce putea să facă? Să comande atacuri oriunde era posibil? Să aștepte, cu speranța că vor apărea noi informații? Necazul era că aștepta de prea multe săptămâni.

Intră generalul Doocar, un bărbat înalt și slab, cu ochi cenușii ca de gresie. O salută cu gesturi rigide și spuse:

— Doamnă, clădirea a reapărut astă-noapte cam la un minut de la momentul în care era așteptată, și imaginea a stăruit două ore și patruzeci de minute.

Innelda încuviință din cap. Se obișnuise cu această veste. Tiparul acela al reapariției fusese stabilit cam la o săptămână de la prima dispariție. Dar ea tot mai insistă să fie ținută la curent cu mișcările clădirii, deși nu ar fi putut spune de ce anume.

„Sunt ca un copil”, își mărturisi ea, autocritic, „nu vreau să las nimic să-mi scape de sub control”. Gândul acesta o întuneca și o întrista. Făcu vreo câteva observații aspre cu privire la eficacitatea savanților militari de sub comanda generalului, și puse apoi întrebarea vitală. Generalul clătină din cap:

— Doamnă, în momentul de față nici nu se pune problema unui atac. Avem o mașină energetică ce domină magazinele de arme din toate orașele mari de pe planetă. Dar în ultimele două luni și jumătate au dezertat unsprezece mii de ofițeri. Mașinile energetice sunt deservite de niște paznici, care nu știu să le mânuiască.

Femeia îl fulgeră cu o nouă observație:

— Mașina hipnotică ar fi putut să-i instruiască pe toți în numai o oră.

— Da.

Glasul aspru nu se schimbă. Buzele subțiri se subțiară și mai tare. Generalul reluă.

— Maiestate, dacă suntem gata să dăm asemenea informații soldaților obișnuiți, acesta este privilegiul dumneavoastră. Este suficient. Dați ordinul și mă voi supune.

Innelda își mușcă buzele supărată. Bătrânul ăsta sever o prinsese în capcană. Era supărător să constate că, până la urmă, a dat în vileag un gând pe care de atâtea ori și-l reprimase în trecut. Vorbi în propria apărare:

— S-ar părea că soldații de rând sunt mai loiali și mai bravi chiar decât ofițerii mei.

Generalul dădu din umeri.

— Dumneavoastră le permiteți acestor percepatori să vândă gradele din armată, făcând din asta un privilegiu exclusiv al lor. Astfel, vă procurați oameni învățați, dar să nu vă așteptați ca un om care a plătit zece mii de unități monetare pentru gradul de căpitan să-și asume și riscul de a fi ucis în luptă.

Discuția începu s-o cam obosească. O mai auzise sub o altă formă de nu știu câte ori. Aceleași sensuri vechi, cu aceleași accente dramatice, deși trecuseră câteva săptămâni de când se comentase problema obținerii gradelor în armată. Nu era deloc un subiect plăcut. Acum îi amintea de un lucru pe care aproape că-l uitase:

— Ultima dată când am discutat această problemă, zise ea, vorbind rar, ți-am cerut să-l contactezi pe colonelul Medlon și să-l întrebi ce s-a întâmplat cu ofițerul pe care urma să-l angajeze tocmai când i-am vorbit eu deunăzi prin teleecran? Nu mi se întâmplă des să stabilesc contacte personale cu rangurile inferioare.

Se înfurie brusc.

— Sunt prizoniera unei grupări de bătrâni care nu sunt în stare să mobilizeze o armată.

Stăpânindu-și puțin furia, adăugă:

— Dar să lăsăm asta. Ce e cu el?

Generalul Doocar rosti vorbe foarte tăioase:

— Colonelul Medlon mă informează că tânărul candidat la rangul de ofițer nu a revenit la ora stabilită. Colonelul presupune că acesta a aflat ce se pune la cale și, probabil, s-a răzgândit.

Împărăteasa medită un timp în tăcere. Explicația părea greșită. Băiatul nu-i făcuse această impresie. Și pe urmă îi vorbise chiar ea personal.

Împărăteasa nu subestima puterea unor asemenea contacte directe. Oamenii care o cunoșteau pe Împărăteasa din Isher îi simțeau nu numai farmecul personal, ci și aura ei ieșită din comun.

În cele din urmă, vorbi calm și hotărât:

— Domnule general, informează-l chiar astăzi pe colonel că trebuie ori să-l aducă pe acest tânăr ofițer, ori el să fie supus dimineața controlului prin aparatul Lambeth.

Generalul uscățiv se înclină, dar pe față îi juca un zâmbet cinic:

— Doamnă, dacă doriți să distrugeți corupția, de la individ la individ, vă așteaptă o sarcină de-o viață.

Împărătesei nu-i prea plăcură aceste vorbe. Simțea în ele o brutalitate care o rănea în adâncul inimii. Se trase înapoi:

— Trebuie totuși să pornesc de undeva. Făcu un gest pe jumătate de amenințare, pe jumătate de dezamăgire. Apoi spuse cu uri glas aproape plângăreț.

— Nu te mai înțeleg, domnule general. Acum câțiva ani, erai de acord că trebuie făcut ceva.

— Nu-de către dumneavoastră, clătină el din cap. Familia imperială trebuie să sancționeze, dar nu să conducă personal o operație de asanare morală. (Dădu din umeri.) De fapt, m-am raliat, mai mult sau mai puțin, la ideea Arsenalelor că trăim într-o epocă în care oamenii se lasă pradă corupției ori de câte ori li se neagă posibilitatea de exprimare normală a instinctelor lor aventuroase. Ochii verzi ai împărătesei scânteiară:

— Nu mă interesează filosofia Arsenalelor.

Înțepeni de uimire văzând că a vorbit astfel despre Arsenale. Îi aruncă generalului acuzația, dar bătrânul părea imun:

— Doamnă, când voi înceta să studiez ideile și concepțiile filosofice ale unei puteri care dăinuie de trei mii șapte sute de ani, îmi voi prezenta demisia.

Femeia încetă să se mai certe. Pretutindeni unde se întorcea dădea peste un soi de semiadorație față de Arsenale. Mai mult decât atât, exista un fel de acceptare a magazinelor de arme ca o fațetă legitimă a civilizației Isher. „Trebuie să mă descotorosesc de bătrânii aștia”, gândi ea, și nu pentru prima dată. „Mă tratează ca pe un copil și așa o să facă întotdeauna”.

Apoi rosti cu glas tare, glacial:

— Domnule general, nu mă interesează să aud preceptele morale ale unei organizații care stă la baza întregii imoralități din sistemul solar. Trăim într-o epocă în care capacitatea productivă este atât de mare încât nimeni nu va trebui, vreodată, să moară de foame. Crimă dincolo de motivațiile economice nu există. Problema crimei din punct de vedere psihiatric poate fi rezolvată ori de câte ori depistăm o persoană afectată de o maladie psihică. Dar care este soluția?

Între timp se înfierbântase de amintirea furiei ei trecute.

— Descoperim că unui psihopat i s-a vândut un pistol de la magazin. Tot așa este protejată și proprietatea unei „case a iluziilor”. E adevărat că în cazul acesta există o înțelegere între poliție și aceste „case” prin care sunt autorizate raziile. Dar dacă vreun proprietar individual s-ar hotărî să se împotrivescă, ar trebui să punem în acțiune, pentru a-l înfrânge, un tun de treizeci de mii de cicli.

Făcu o pauză pentru a inspecta în oglindă talentul coafezei. Se declară satisfăcută și o trimise la plimbare cu un gest. Apoi continuă:

— Ridicol și criminal! Din toate părțile suntem frustrați în dorința noastră de a pune capăt acestei ticăloșii eterne a milioane de indivizi care-i râd în nas legii pentru că au arme de la Arsenale. Ar fi cu totul altfel dacă aceștia — fabricanții de arme — și-ar vinde produsele numai unor persoane onorabile. Dar când tot soiul de ticăloși pot cumpăra pistoale...

— Arme defensive... O întrerupse cu blândețe generalul. Numai de apărare.

— Exact, spuse Innelda. Un om poate comite orice crimă și apoi se poate apăra împotriva justiției. Ah! De ce mă mai obosesc să-ți vorbesc dumitale? Domnule general, ascultă-mă. Avem arme care pot distruge definitiv aceste Arsenale. Nu e nevoie să-i omori pe membrii organizației, ci doar să pui armata să distrugă magazinele. Am zis însă că trebuie organizată armata pentru un atac în termen de cât? Trei zile? O săptămână?

Se uită lung la el.

— Spune, domnule general, de cât timp e nevoie?

Acesta vorbi cu glas aproape rugător:

— Doamnă, acordați-mi răgaz măcar până la sfârșitul anului. Jur că starea de confuzie generată de dezertări ne-a adus în pragul prăpastiei.

Momentan, ea uitase de dezertări:

— Și i-ați capturat pe unii dintre acești ofițeri?

— Pe unii da, spuse șovăielnic generalul.

— Vreau să mi se pună la dispoziție unul pentru a-l interoga chiar în cursul acestei dimineți.

Generalul Doocar se înclină.

— Cât despre ceilalți, continuă Innelda, țineți poliția militară pe urmele lor. De îndată ce se termină zăpăceala asta, am să înființez curți marțiale speciale și o să-i învăț pe trădătoriiăștia sensul adevărat al jurămintelor lor de supunere.

— Dar dacă au cumva magazine de arme, spuse Doocar din nou cu glas foarte blând.

Reacția împărătesei fu atât de violentă încât cu foarte mare greutate își mai stăpâni furia. Rosti cu gravitate:

— Prietene, când disciplina forțelor armate poate fi anihilată de către o organizație subversivă, atunci până și generalii trebuie să-și dea seama că e timpul să distrugă subversiunea. (Făcu un gest cu brațul drept — un gest care semnifica luarea unei hotărâri.) Domnule general, azi după-amiază voi vizita laboratoarele din Câmpul Olimpic. Vreau să văd ce progrese s-au făcut în problema depistării operațiilor executate de făuritorii de arme împotriva acestei clădiri. Măine-dimineață, cel mai târziu, colonelul Medlon trebuie să mi-l aducă pe tânărul care urma să fie angajat în armată. Dacă n-o poate face, atunci va cădea cel puțin unul dintre capetele corupției. Poate mă vei socoti copilăroasă pentru că mă preocup de un singur individ. De undeva trebuie să încep, totuși. Și pe tânărul acela îl cunosc. În privința lui pot întreprinde verificările necesare. Acum însă, dumneata, admiratorul Arsenalelor, dispari de aici până nu iau o măsură drastică.

— Doamnă, protestă fără prea multă convingere Doocar, sunt supus loial al Casei Isher.

— Îmi pare bine că o spui, îl ironiza Innelda.

Cu un aer maiestuos, trecu pe lângă el fără a mai întoarce capul.

CAPITOLUL XXIII.

CÂND ÎMPĂRĂTEASA INTRĂ în sală, îi auzi pe cei adunați deja acolo oftând ușurați. Le zâmbi fără prea multă strălucire. Oamenii care voiau să mănânce în salonul imperial trebuiau să aștepte până ce frângea ea pâinea ori, dimpotrivă, până le trimitea vorbă că nu vine. În general, cei care aveau acces la acest salon căutau să profite de privilegiu. Innelda le spuse „bună-dimineața” și se așeză în capul mesei. Sorbi dintr-un pahar cu apă, acesta fiind semnalul prin care-i chema pe chelneri. După ce le dădu comenzile, se uită prin încăpere. Pretutindeni, doar capete cărunte: bărbați și femei de peste cincizeci de ani, relicve din perioada regenței.

Vreo cinci-șase tineri și vreo două dintre secretare ședeau chiar la masa ei. Dar aceștia rămăseseră doar câțiva, după emigrarea tinerilor în urma plecării Prințului Del Curtin.

— Toată lumea a dormit bine astă-noapte? Zise Innelda cu dulceață, întrerupând tăcerea. Toți se grăbiră s-o asigure că așa fusese. „Vai ce drăguț”, murmură ea, și apoi căzu într-o tăcere morocănoasă. Nu era prea sigură ce dorește de la însoțitorii ei. Probabil, oarecare frivolitate. Dar cât de multă? Cu un an în urmă, un tânăr abia prezentat celor de față, o întrebase dacă mai e virgină. Și întrucât era, incidentul o mai enerva și acum.

Vorbirea pe șleau nu era acceptată. Avea sentimentul instinctiv, că o comportare imorală din partea ei s-ar reflecta negativ asupra reputației familiei Isher. Și ce-i cu asta? Ciuguli dintr-un fel de pâine prăjită. Ce voia? O abordare pozitivă — credința în principii cu capacitatea de a vedea latura umoristică a vieții. Educația severă și simplă pe care o primise îi accentuase deprinderile pozitive ale minții. „Trebuie să scap de indivizii ăștia fără umor, niște pierde-vară, niște lasă-mă-să-te-las, niște speriați, grijulii, care se gândesc de două ori înainte de a face un pas și apoi se opresc”.

Înduioșată de propria-i soartă, se rugă zeilor săi intimi: „Dați-mi într-o bună zi o glumă ca să mă faceți să rid și un bărbat care să poată conduce treburile statului și care, pe deasupra, să mă și amuze. Ah, de-ar fi aici Del”. Se încruntă supărată de calea pe care îi porniseră gândurile. Vărul ei, Prințul Del Curtin, dezaprobase atacul împotriva Arsenalelor. Ce șoc avusese când descoperise prima dată acest lucru! Și ce umilință, când toți tinerii din clica lui părăsiseră Palatul împreună cu el, refuzând să participe la aventură! După ce-l ucisese pe Banton Vickers, care amenințase că informează Arsenalele despre planurile ei — afirmație trădătoare care, lăsată în voia ei, i-ar fi distrus prestigiul —, nu mai putea trece cu vederea opoziția. Cu buzele strânse, își amintea ultima lor conversație. Prințul, rece și oficial, minunat de chipeș în mânia lui, iar ea nesigură, și totuși încăpățânată, când el îi spusese: „Innelda, când o să-ți treacă nebunia asta, poți să mă rechemi”. Nu se poate ca el să nu fi știut că e un prilej pentru ea să spună „asta înseamnă niciodată”, dar, de fapt, nu îndrăznise să rostească aceste vorbe. Se comportase ca o nevastă — gândi ea cu amărăciune — nedreptățită și totuși ezitând să spună prea mult de teamă ca nu cumva soțul ei să-i ia drept bune cuvintele. Nu că ar mai fi putut să se mărite vreodată cu Prințul după o astfel de comportare din partea lui, dar” ar fi fost totuși plăcut să-l aibă din nou alături... Mai târziu, după distrugerea Arsenalelor. Își termină micul-dejun și se uită la ceas. Era nouă și treizeci de

minute. Se strânse fără voie în ea însăși. Ziua cea lungă abia începea. La zece și jumătate, după ce rezolvase corespondența urgentă, ceru să fie adus în fața ei ofițerul dezertor. Se numea Gile Sanders. Innelda îl scrută cu un aer posomorit. Din dosarul lui reieșea că avea trei amante și că făcuse o adevărată avere din afaceri dubioase privind achizițiile pentru armată. Poveste absolut tipică. Nu reușea însă să priceapă cum de părăsise toate acestea și dezertase. La întrebarea ei, ofițerul ridică din umeri:

— Probabil, am fost nerod.

Împărăteasa îl cercetă cu atenție, mușcându-și buzele.

— Prietene, zise ea, în cele din urmă, cu blândețe, stă în puterea mea să te pedepsesc în multe feluri: cu moartea, cu surghiunul... Dar, în același timp, pot să-ți comut pedeapsa — șovăi — sau să te repun în drepturi.

Maiorul Sanders oftă obosit.

— Știu, aceasta este imaginea pe care mi-am făcut-o imediat.

— Nu înțeleg, zise ea nedumerită. Dacă ai cunoscut elementele potențiale ale acțiunii dumitale, atunci ai fost absolut zevzec.

— Imaginea — zise el, cu glas monoton, ca și cum nici nu ar fi sesizat întreruperea — unei perioade în care cineva, nu neapărat dumneavoastră, ar avea această putere fără nici un fel de îngrădire, fără să existe vreun loc către care să se întoarcă, fără alte resurse, fără ușurare, fără... Speranță.

Innelda vorbi explodând de mânie:

— Doamne, câte tâmpenii!

Se lăsă, copleșită, pe speteaza scaunului, răsufală adânc, apoi dădu supărată din cap.

— Domnule maior, zise ea, cu asprime în glas, îmi pare rău pentru dumneata. Fără îndoială, ceea ce știi despre istoria familiei mele ți-a sugerat că pericolul abuzului de putere nu există.

Observă cu uimire că vorbele ei nu l-au atins în nici un fel. Reluă:

— Domnule maior, dacă ne descotorosim de magazinele de arme, am putea introduce legi pacificatoare, care să nu mai fie călcate în picioare.

— Exact, zise Sanders. Doar atât.

Împărăteasa continuă cu amărăciune:

— Dacă crezi cu atâta fermitate în magazinele de arme, de ce nu te-ai apărat cumpărând de la ele un pistol defensiv?

— Ba am cumpărat.

Innelda șovăi, apoi îl întrebă cu răceală:

— Atunci care a fost chestiunea? Te-a părăsit curajul în momentul în care trebuia să-l folosești pentru a te apăra de arestare?

Îl supraveghea atentă, dându-și seama că n-ar fi trebuit să rostească aceste vorbe.

— Nu, Maiestate, am făcut exact ceea ce au făcut și alți... Ăă... Dezertori. Mi-am scos uniforma și m-am dus la un magazin de arme cu gândul să cumpăr un pistol. Dar ușa n-a vrut să se deschidă.

În timp ce vorbea, ochii i se luminară, dar în scurt timp se întristară din nou:

— Sunt exact în situația în care vrei să-i aduceți pe toți. N-am încotro. Trebuie să mă supun legilor dumneavoastră. Trebuie să accept declarația secretă de război împotriva unei instituții care, în egală măsură cu Casa imperială, face parte din civilizația Isher, termină el calm.

După ce-l expedie, Împărăteasa îi trecu numele în agendă, dorind cu insistență să audă verdictul Curții Marțiale care-l judeca. Totodată, își aminti de tânărul pe care urma să-l aducă, în cursul dimineții, colonelul Medlon. Răsfoi paginile agendei și-i găsi imediat numele:

— Cayle Clark, zise ea, cu glas tare. El e!

CAPITOLUL XXIV

„NE-AM CĂSĂTORIT într-o vineri pe la prânz — scria Lucy în raportul, ei destul de haotic, prezentat Secției de coordonare a Arsenalelor —, în ziua în care el a debarcat de pe Marte. Nu știu cum se explică faptul că o verificare ulterioară a arătat că a aterizat abia la ora două; și nici nu i-am cerut această informație. O să-l întreb numai dacă mi se cere anume s-o fac. Nu am chef să ghicesc cum de a izbutit să mă ia de nevastă înainte de ora sosirii navei. În mințea mea nu stăruie nici un fel de întrebări. Bărbatul cu care m-am măritat este Cayle Clark. Este imposibil să fi fost trasă pe sfoară de cineva care se dădea drept el. Tocmai mi-a transmis apelul zilnic prin teleecran, dar nu știe că aștem acum pe hârtie acest raport, încep să simt că fac o greșeală prezentând rapoarte, de un fel sau altul, despre persoana lui. Totuși, date fiind împrejurările generale, încerc, așa cum mi s-a cerut, să-mi amintesc în amănunt cele întâmplate. Voi începe cu momentul în care am primit apelul lui prin teleecran în dimineața sosirii de pe Marte.

Țin minte că era pe la zece și jumătate. Conversația aceea a fost extrem de scurtă. Ne-am dat binețe și pe urmă m-a cerut de nevastă. Sentimentele mele pentru Cayle Clark sunt binecunoscute șefului Departamentului de coordonare și sunt sigură că domnul Hedrock nu va fi surprins că am căzut imediat la învoială când mi s-a făcut această propunere și că ne-am semnat declarațiile de căsătorie pe circuitul înregistrat cu câteva minute înainte de amiază, chiar în aceeași dimineață. Apoi am plecat împreună spre apartamentul meu, în care, cu o singură întrerupere, am rămas în tot cursul zilei și nopții respective. Întreruperea s-a produs la două fără un sfert, când m-a întrebat dacă n-aș vrea să fac o plimbare în jurul clădirii, în timp ce urma să folosească teleecranul meu pentru o conversație. Nu mi-a spus dacă va suna el sau va fi sunat, dar, întorcându-mă, am observat după contor că nu el făcuse apelul.

Nu-mi cer scuze pentru că am părăsit apartamentul la cererea lui, întrucât mi se pare normal faptul că am acceptat. În cursul zilei și serii n-am mai făcut nici un fel de referire la această conversație. În schimb, mi-a povestit tot ce i s-a întâmplat de când îl văzusem ultima oară în acea «casă a iluziilor». Mărturisesc că pe alocuri relatarea lui nu era chiar atât de clară și că, de mai multe ori, mi-a dat impresia că povestește lucruri care i se întâmplaseră cu foarte multă vreme mai înainte.

În dimineața de după căsătorie s-a sculat devreme și mi-a spus că are multe lucruri de făcut. Întrucât eram nerăbdătoare să-l chem pe domnul Hedrock, l-am lăsat să plece fără nici un fel de obiecție. Raportul ulterior al unui alt agent al Arsenalelor, în sensul că un avion particular foarte luxos l-a cules din preajma apartamentului meu, înainte ca agentul să poată chema pe cineva în ajutor, mă nedumerește. Sincer vorbind, nu izbutesc să înțeleg. De atunci, Cayle nu m-a mai vizitat, dar m-a chemat în fiecare dimineață prin teleecran, spunându-mi că, deocamdată, nu-mi poate oferi amănunte despre ceea ce face și că mă iubește la fel ca întotdeauna. Nu am cât de cât cunoștință despre relatarea după care, de o lună încoace, este căpitan în armata Maiestății sale. Nu știu cum a izbutit să obțină acest rang și nici prin ce mijloace își promovează interesele» Dacă este, într-adevăr, atașat Corpului de servicii personale al Împărătesei, atunci nu pot decât să-mi exprim uimirea și să fac orice speculații privind felul în care a izbutit să ajungă acolo.

În concluzie, să-mi fie îngăduit a-mi afirma încrederea în Cayle. Nu-mi pot explica acțiunile lui, dar cred că rezultatul final va fi onorabil.

(Semnat)

Lucy Rall Clark, 14 noiembrie anul Isher 4784”

CAPITOLUL XXV.

DECI ASTA ERA. De o lună, Hedrock își tot amânase reflecțiile, așteptând noi. Și noi dovezi. Dar acum, citind raportul întocmit de Lucy, își formă o convingere. Avusese loc, în sfârșit, o întorsătură spectaculoasă a evenimentelor. În ce anume consta aceasta habar n-avea. Era alarmat de teama că ar putea pierde niște atuuri de importanță vitală.

Încruntat, reciti declarația primită și i se păru că Lucy are o atitudine negativă față de magazinele de arme. Asta nu se vedea din ceea ce făcuse, ci din faptul că simțea pericolul interpretării greșite a acestor acțiuni. Era o atitudine devansată, și deci greșită. Arsenalele exercitau o putere psihologică asupra membrilor lor. De obicei, când cineva dorea să se desprindă, i se răpeau amintirile vitale, i se dădea o primă în funcție de vechimea în muncă și era alungat cu binecuvântările organizației. Dar Lucy reprezenta un contact-cheie, mai ales în vremurile acestea, de mare criză. Conflictul dintre îndatoririle ei față de magazine și situația personală nu trebuia lăsat să creeze probleme prea mari.

Hedrock se încruntă din nou, încercând să rezolve dilema, apoi formă un număr de apel prin teleecran. Apăru fața lui Lucy și Hedrock îi spuse foarte serios:

— Lucy, ți-am citit declarația și vreau să-ți mulțumesc pentru ajutorul acordat. Apreciem foarte exact poziția în care te am și mi s-a cerut — formulă cu multă grijă afirmația de parcă îndărătul vorbelor lui s-ar fi aflat o conducere colectivă — nu s-a cerut să te rog să rămâi pregătită pentru o chemare din partea noastră, zi și noapte, până ce trece perioada critică. În schimb, Arsenalele vor face tot ce le stă în putință pentru a-ți ocroti soțul de orice reacție primejdioasă ce ar putea rezulta din acțiunile lui.

Nu era o promisiune ușuratică. Încredințase deja această misiune Filialei de protecție, care acționa în măsura în care era posibil să protejeze un om în sfera imperială. Se uită în trecut, dar cu multă intensitate, la fața lui Lucy. Deși era inteligentă, n-avea să înțeleagă niciodată pe deplin războiul dintre Arsenale și Imperiul Isher. Acesta nici nu era, de altfel, foarte vizibil. Nu se trăgea cu arme de foc, nimeni nu era ucis și, chiar dacă Arsenalele ar fi fost distruse, Lucy n-ar fi observat imediat, iar viața n-ar fi fost afectată în nici un fel. Nici măcar Nemuritorul n-ar putea spune care avea să fie tiparul existenței când se va elimina una dintre cele două fațete energetice ale clădirii. Văzu că Lucy nu e mulțumită de explicațiile sale. Șovăi înainte de a adăuga:

— Doamnă Clark, în ziua în care v-ați măritat, ați luat măsurătorile caliditice ale soțului dumneavoastră și ni le-ați dat nouă. Nu v-am pus niciodată la curent cu rezultatul integral pentru că n-am vrut să vă alarmăm. Cred, totuși, că veți fi mai degrabă interesată decât îngrijorată.

— Dar e vorba de ceva deosebit? Întrebă Lucy.

— Ceva deosebit? (Hedrock băjbâi puțin, căutându-și epitetele.)

Caliditatea soțului dumneavoastră în momentul în care l-ați supus măsurătorilor era cea mai ridicată pe care a înregistrat-o vreodată istoria Centrului de informații. Indicele nu are nici o legătură cu jocurile de noroc și nu putem nici măcar să ne închipuim ce formă va lua, atâta doar că va afecta întreaga lume a Isherului — în privința asta nu avem nici o îndoială.

O privi lung, cu ochii tulburați. Îngrozitor în întreaga poveste era că acest Cayle Clark nu făcea absolut nimic. Iată-l acolo, atașat pe lângă personalul de serviciu al împărătesei. Fiecare mișcare a lui era relatată de o armată de spioni — mă rog, aproape toate mișcările lui. Apelurile pe care le făcuse, prin telecrane, din Palat se dovediseră a avea un caracter prea intim pentru a suporta un amestec din afară. Doar de două ori reușise să părăsească Palatul, scăpând de urmăritori. Incidentele minore nu izbuteau să explice faptul că, în conformitate cu măsurătorile caliditice, ceea ce se întâmpla, se întâmpla acum. Marele eveniment, care va fi fost acela, tocmai se petrecea. Și nici măcar negatiștii de la Arsenale nu izbuteau să ghicească despre ce e vorba.

Hedrock explică atunci situația:

— Lucy, ești sigură că nu ne ascunzi nimic? Îți jur că e o chestiune de viață și de moarte, în special în legătură cu viața lui.

Fata clătină din cap și, cu toate că Hedrock o ținea sub o observație severă, ochii ei nu manifestară nici o schimbare și nici nu păreau să fie miopi. Se măriră, dar acesta era alt fenomen. Gura îi rămase fermă, ceea ce reprezenta un semn bun. Era, firește, imposibil să spună ceva precis, urmărind doar reacțiile ei fizice — afară doar de faptul că, după câte se știa, Lucy Rall nu făcuse niciodată instrucție de eludare. În timp ce Robert Hedrock învățase să mintă fără a se trăda prin vreuna dintre reacțiile cunoscute detectorului de minciuni, Lucy, pur și simplu, nu avea experiența necesară: stăpânirea nervilor pentru a înăbuși semnalele inconștiente ale mușchilor.

— Domnule Hedrock, zise ea, știți bine că puteți conta pe mine întotdeauna.

Asta era o victorie pentru țelurile lui imediate. Dar întrerupse legătura, nemulțumit, nu de Lucy sau de ceilalți agenți, ci de el însuși, îi lipsea ceva. Minte lui nu pătrundea destul de profund realitatea. Tocmai acum îi scăpa printre degete soluția problemei pendulării, tot așa cum îl nedumerea ceea ce în realitate ar fi trebuit să fie doar aparență. Șezând aici, în biroul lui, aplecat asupra unor fapte și cifre, se afla prea departe de scena acțiunilor.

În mod limpede, sosise timpul ca Robert Hedrock să facă personal o cercetare la fața locului.

CAPITOLUL XXVI.

HEDROCK merse agale pe „Bulevardul Șansei”, încântat de înfățișarea schimbată a acestei artere de circulație. Nici nu mai ținea bine minte când fusese ultima dată pe aici, dar i se păru că trecuse foarte, foarte multă vreme. Stabilimentele se înmulțiseră față de ce-și amintea, dar altfel schimbările nu erau foarte evidente. O sută de ani nu afectaseră metalul structural și materialele de construcții fabricate după regulile stricte ale Imperiului Isher. Liniile arhitectonice generale rămăseseră aceleași. Numai decorația era schimbată. Alte fațade luminoase menite să atragă privirile îl întâmpinau din toate părțile. Știința renovării nu fusese neglijată.

Intră în „Palatul Gologanilor” fără să fi luat vreo hotărâre în privința genului de acțiune pe care avea s-o întreprindă. Era pentru metoda abordării irezistibile. Se gândea că e mai bine să amine pentru moment hotărârea în această privință. Când intră în „Sala comorilor”, simți o furnicătură de la inelul de pe degetul cel mic. O transparentă îl verifica din dreapta. Merse mai departe, apoi se întoarse așa, în treacăt, ștergându-i cu privirea pe cei doi bărbați din direcția cărora venise impulsul. Erau oare angajați sau amatori? Întrucât avea la el întotdeauna vreo cincizeci de mii de unități monetare, pentru trișorii amatori neplăcerea ar fi fost destul de mare. Zâmbi blând, apropiindu-se de ei.

— Mă tem că nu, zise el. Ați uitat planurile pe care le aveți? Cel mai greoi dintre ei băgă mâna într-un buzunar al hainei și apoi dădu din umeri:

— Văd că nu aveți vreun pistol de la magazinele de arme, zise el, cu mult subînțeles. Nu sunteți deloc înarmat.

Hedrock îi răspunse:

— Vreți să mă supuneți unui test? Îl privi pe individ drept în ochi.

Cartoforul fu primul care coborî privirea:

— Haide, Jay, nu e senul de treabă la care mă așteptam.

Hedrock îl opri în timp ce dădea să plece:

— Lucrezi aici?

Bărbatul clătină din cap:

— Nu, dacă aveți ceva împotriva, zise el foarte sincer.

Hedrock râse:

— Vreau să vorbesc cu șeful.

— Așa m-am gândit și eu, răspunse bărbatul. Ei, treaba a fost bună atâta vreme cât a ținut.

De data asta, Hedrock îi lăsă să plece. Nu fu deloc surprins de reacția lor. Secretul forței umane este încrederea în sine și încrederea pe care o citiseră ei

în ochii lui își avea rădăcinile în certitudini pe care majoritatea bărbaților nici nu le avuseseră vreodată. În lumea întreagă, nu existase niciodată vreun bărbat înarmat ca el cu sisteme de apărare mentale, fizice, afective, neurale și moleculare.

Data fiind descrierea biroului lui Martin, pe care i-o oferise Lucy, fu scutit de orice explorări. Intră pe coridorul din spatele sălii de jocuri. Când închise ușa în urma lui, căzu peste el o plasă care-l înfășură din cap până-n picioare. Se strânse brusc și îl înălță la aproape un metru de la podea. Hedrock nu făcu nici un efort de a se elibera. Era destulă lumină pentru a vedea dușumeaua de sub el și poziția nedemnă în care se afla nu-l tulbura câtuși de puțin. Avu răgaz pentru câteva gânduri. Și Harj Martin începuse să fie mai prudent în privința musafirilor nepoftiți. Asta dovedea ceva. Ce anume, avea să afle mai târziu, în momentul întâlnirii.

N-a trebuit să aștepte prea mult. S-au auzit niște pași. S-a deschis ușa și a intrat grăsanul. A aprins lumina puternică și, cu un zâmbet vesel pe față, a rămas cu ochii țintă la deținut:

— Ei, spuse el, în cele din urmă, pe cine avem noi aici?

Se opri când simți privirea lui Hedrock ațintită asupra lui. O parte din veselie îi dispăru imediat.

— Cine ești dumneata? Spuse el repezit.

Hedrock îi răspunse:

— În seara zilei de 5 octombrie, sau cam așa ceva, ai fost vizitat aici de un tânăr numit Cayle Clark. Ce s-a întâmplat?

— Întrebările le pun eu, replică Martin, și din nou înfruntă privirea lui Hedrock. Ia spune, dumneata cine ești? De data asta, întrebare pe un ton mai umil.

Hedrock făcu un gest, bine studiat ca timp și valoare. Unul dintre inelele de pe degetele lui dizolvă materialul din care era făcută plasa. Se desfăcu sub el ca o ușa care se deschide. Când ateriza pe picioare, zise:

— Hai, vorbește, prietene, mă grăbesc.

Fără să ia în seamă pistolul pe care îl apucă în grabă Martin, trecu pe lângă el. Când vorbi din nou, i se simțea deplina siguranță în glas. Mai fii nevoie doar de câteva momente pentru ca, resemnat, operatorul de la cazinou să se hotărăscă să colaboreze cu el.

— Dacă nu doriți decât informații, e-n regulă. (Apoi adăugă.) Data este corectă. Pe la miezul nopții, în seara, zilei de 5 octombrie, a venit aici individul acela, Clark. Era însoțit de fratele său geamăn. Hedrock dădu din cap, dar nu spuse nimic. Nu venise aici pentru o discuție.

— Vai, continuă Martin, erau cei mai hotărâți gemeni pe care i-am văzut vreodată și lucrau împreună ca o echipă. Unul dintre ei trebuie să fi avut ceva experiență în armată pentru că stătea țepăn — mde, știi și dumneata, aerul pe care îl deprind acolo... Parcă sunt hipnotizați. El era cel care știa totul și, Doamne, ce dificil s-a mai dovedit! Am început să-i spun că nu sunt fraier și m-am trezit că mă pocnește peste picioare. Am făcut o mișcare cam prea rapidă când m-am întors să scot banii din seif și o nouă explozie mi-a retezat o parte din păr.

Și arată o porțiune de chelie în creștetul capului. Hedrock o cercetă câteva secunde. În mod evident era vorba de o împușcătură trasă de aproape. O armă de la Arsenale ori din armată. Procedând prin eliminare, hotărî că e vorba de armată.

— Dar văd că n-ai nimic, comentă el.

Martin se învioră:

— Pe individul ăla nu-l preocupa dacă am pățit sau nu ceva. Viața fiind tot mai aspră, pe zi ce trece, habar n-aveam că dispozitivele normale de apărare din Isher pot fi anulate atât de ușor, se lamenta el.

Ajuns afară, Hedrock se îndreptă gânditor către o stație de autoavioane. Intre timp se stabilise deci existența celor doi Cayle. Iar unul dintre ei slujise destulă vreme în armată, primind instrucția preliminară ca ofițer. Această instrucție i se făcuse la 5 octombrie, doar la o zi după sosirea lui Cayle Clark de pe Marte. Până în dimineața zilei de 6, când intrase Clark în armată, după scripte, reieșea că obținuse deja suma de cinci sute de mii de unități monetare.

Era o miză foarte frumoasă cu care orice tânăr putea să progreseze. Dar asta nu explica anumite lucruri care se întâmplau. Și chiar dacă părea atât de mare, era totuși o sumă foarte mică, dacă o comparai cu indicele calidetic al lui Cayle Clark — în cazul în care caliditatea trebuia să urmeze un tipar monetar. Autoavionul sosi și îi întrerupse gândurile. Mai avea de făcut o vizită în dimineața respectivă — la colonelul Medlon.

CAPITOLUL XXVII.

ROBERT HEDROCK reveni în biroul său de la hotelul Royal Ganeel. Curând, după-amiază, studie rapoartele care-i parveniseră în absența sa, apoi petrecu două ore în fața unui teleecran particular, discutând cu un expert economic de la Centrul de informații al Arsenalelor. Pe urmă îi chemă pe membrii Consiliului Făuritorilor de Arme și ceru convocarea imediată a unei ședințe plenare. Fu nevoie de vreo zece minute pentru întrunirea tuturor membrilor în sala de consiliu a hotelului. Ședința fu deschisă de Dresley.

— Am impresia, domnilor, că coordonatorul nostru a găsit o pistă fierbinte. Așa este, domnule Hedrock?

Hedrock înaintă zâmbind. Ultima dată când se adresase unei delegații a acestui consiliu, spiritul lui era dominat de timpul care presa și de Împărăteasă. Harta se mai afla încă în această clădire, problema ei nefiind rezolvată și devenind tot mai urgentă cu fiecare ceas care trecea. Dar acum avea o soluție. Începu fără nici un fel de preliminarii:

— Domnilor, în dimineața zilei de 27 octombrie, deci peste douăsprezece zile, vom trimite un mesaj Împărătesei din Isher în care vom cere să pună capăt războiului. Vom însoți cererea noastră cu cifre și fapte care o vor convinge că nu are alternativă.

Se aștepta să stârnească senzație și, într-adevăr, obținu efectul scontat. Oamenii aceștia știau că, atunci când era vorba de o misiune, nu era omul care să dea naștere unor speranțe false — urmau abia să descopere că eficiența lui este la fel de mare și în alte domenii. Oamenii se agitară, mișcându-și picioarele. Stârni chiar senzație.

Peter Cadron spuse pe un ton exploziv:

— Omule, nu ne mai ține așa sub tensiune! Ce anume ai descoperit?

— Dați-mi voie să recapitulez, spuse Hedrock, apoi continuă. După cum bine știți, în dimineața zilei de 3 iunie anul Isher 4784, în magazinul nostru de arme de la Greenway și-a făcut apariția un bărbat din secolul al XX-lea. Apoi s-a descoperit că Împărăteasa îndrepta o nouă armă energetică împotriva tuturor magazinelor de arme din Orașul imperial. Era o formă de energie atomică veche prin natura ei, dar nouă pentru știință. Descoperirea ei anunță un nou pas înainte în înțelegerea de către noi a structurii complexe a tensiunilor spațiu-timp care explică existența materiei. Sursa energetică din Orașul imperial era o clădire terminată acum vreun an și aflată pe Bulevardul Principal. Efectul ei asupra magazinului din Greenway diferea de efectul asupra magazinelor situate mai departe. Teoretic ar fi trebuit să distrugă instantaneu toate structurile materiale, dar magazinele de arme nu sunt făcute din materie, în sensul acceptat al cuvântului, ceea ce conducătorii Imperiului Isher n-au știut niciodată. Așadar, a fost o interacțiune complicată a unor forțe gigantice, care s-a produs mai ales în Timpul în sine. Și așa a venit un om șapte mii de ani din trecutul îndepărtat.

Recurgând la termeni exclusiv matematici, Hedrock descrie pe scurt acțiunea de balans dintre om și clădire, de îndată ce au fost lansate în abisul timpului. Apoi continuă:

— Mai sunt oameni cărora le e greu să înțeleagă cum poate exista o pendulare a timpului, un fel de scrânciob, când cunoaștem realitatea macrocosmică după care Soarele și planetele sale se mișcă în mod constant prin spațiu-timp cu viteza de peste douăsprezece mii pe secundă. Dacă mai adăugăm și faptul că planetele urmează cu viteze diferite același curs orbital în jurul Soarelui, logic, ar trebui să se desprindă ideea că, dacă te deplasezi în trecut ori în viitor, te vei trezi într-un punct din spațiu îndepărtat de Pământ. E greu pentru oamenii care gândesc astfel să-și dea seama că spațiul este o ficțiune, un produs secundar al relației fundamentale timp-energie și că o tensiune a materiei — de exemplu, o planetă — nu influențează fenomenele din fluxul temporal, ci este în ea însăși supusă legilor energiei temporale.

Rațiunea echilibrării timpului de două ore și patruzeci de minute după fiecare pendulare este obscură, dar s-a sugerat că natura caută irevocabil stabilitatea. Când se leagăna către trecut, clădirea ocupă același „spațiu” ca și în timpul ei normal, dar fără repercusiuni, căci similaritatea este în sine o funcție de timp, și nu a produsului tensiunii sale. McAllister a pornit de la șapte mii de ani, clădirea de la două secunde — toate acestea sunt aproximații.

Astăzi, omul este cu mai multe cvadrilioane de ani înainte, iar clădirea se leagăna la o distanță ceva mai mică de trei luni. Firește că punctul de sprijin înaintează în timpul nostru, așa că avem următoarea situație: clădirea nu se mai leagăna înapoi în timp până la 3 iunie, data la care a pornit balansul inițial. Vă rog să rețineți cele ce v-am spus, în timp ce eu voi reveni pe scurt la o altă secțiune a acestei chestiuni complicate, dar, în fond, simplă.

Hedrock făcu o pauză. În camera aceasta erau multe minți agere. Pe el îl interesa să citească pe fața tuturor o expresie de așteptare nerăbdătoare.

Acum când el, personal, cunoștea adevărul, i se părea de-a dreptul ciudat că ei n-au sesizat încă realitatea.

— Domnilor, Departamentul de coordonare a descoperit, acum câteva luni, că în satul Glay exista un uriaș calidetic. Cu o asemenea presiune internă care-l împingea, nu a fost prea greu să-t manevrăm în așa fel încât să-l aducem în Orașul imperial. La început, credința noastră că va influența substanțial evenimentele a fost anulată de faptul că nu cunoștea realitățile din Isher. Nu voi intra în amănunte, însă a fost expediat pe Marte ca un banal muncitor necalificat. Dar a putut să se întoarcă aproape imediat.

Și Hedrock continuă, oferind explicații referitoare la căsătoria lui Lucy Rall cu un Cayle Clark cu câteva ceasuri înainte de sosirea navei care-l aducea pe Cayle Clark înapoi pe Pământ, apoi despre felul în care cei doi Clark au pus mâna pe cinci sute de mii de unități monetare. Pe urmă l-au vizitat pe colonelul Medlon, unul dintre ei fund deghizat. Vizita a fost un mare noroc pentru Medlon, căci Împărăteasa tocmai îi ceruse să i-l înfățișeze pe Clark sub amenințarea unei grave pedepse. Lui Clark i se conferi rangul de căpitan cu obișnuita instrucție pentru ofițeri cu ajutorul mașinii de hipnoză. A doua zi, el s-a prezentat la Împărăteasă: Pentru un motiv pe care ea îl cunoștea a fi fost un impuls, dar care poate fi atribuit calidității lui, Împărăteasa l-a atașat personalului ei de serviciu, unde se află și acum. Oriunde i se întindea influența, el urma un tipar foarte interesant de eliminare fără milă a corupției mai evidente și acest amănunt i-a stârnit interesul ambițioasei Innelda. Chiar dacă nimic altceva nu ar acționa în favoarea lui, oricum va apărea ca un tânăr merit să promoveze în Serviciul imperial.

Hedrock zâmbi:

— De fapt, Cayle Clark, care trebuie supravegheat, nu este cel aflat în văzul tuturora, ci cel care a rămas ascuns în oraș. Acest Clark a stârnit o mare senzație de la 7 august încoace. În acest interval, el a realizat multe succese și, domnilor, vă avertizez, în viața dumneavoastră n-ați auzit așa ceva.

Describe toate cele întâmplate în câteva fraze. Când termină, masa zumzăia de discuții animate. În cele din urmă, unul dintre consilieri întrebă:

— Dar de ce s-a însurat cu Lucy Rall?

— Parțial din dragoste și parțial... Hedrock șovăi.

Îi pusese lui Lucy o întrebare foarte precisă, așa că răspunsul ei îi dădea și lui posibilitatea să răspundă bine acum.

— Aș putea spune că a devenit extrem de prudent și a început să se gândească la viitor. Au apărut pe primul-plan niște impulsuri fundamentale. Să presupunem că i s-a întâmplat ceva unui om care în câteva săptămâni a realizat această mișcare. Domnilor, el dorea un moștenitor și Lucy era singura fată cinstită pe care o cunoștea. S-ar putea să fie un aranjament cu caracter permanent. Dar n-aș putea spune cu precizie. În pofida rezervei față de părinții săi, Clark este esențialmente un tânăr educat. În orice caz, Lucy nu va suferi. Va cunoaște chiar și experiența interesantă pe care o reprezintă nașterea unui copil. Și, ca soție, are drept de proprietate ca oricare membru al comunității.

Peter Cadron se ridică în picioare:

— Domnilor, vă propun să votăm o moțiune de mulțumire adresată lui Robert Hedrock pentru serviciile pe care le-a adus Arsenalelor.

Aplauzele se prelungiră.

— De asemenea, propun să i se acorde rangul de membru cu drepturi nelimitate, spuse Peter Cadron.

Și de data aceasta votul fu unanim. Hedrock înclină capul în semn de mulțumire. Răsplata nu era doar o simplă onoare. Ca membru cu drepturi nelimitate nu trebuia să se mai supună decât. Testelor efectuate de mașina Pp. Mișcările și acțiunile lui nu aveau să fie supravegheate în nici un fel și el putea recurge la toate facilitățile Arsenalelor de parcă acestea ar fi fost proprietatea lui. O făcuse oricum, dar pe viitor nu mai aveau să existe nici un fel de suspiciuni. Era un adevărat cadou.

— Vă mulțumesc, domnilor, zise el când încetară aplauzele.

— Iar acum, spuse Peter Cadron, îl rog respectuos pe domnul Hedrock să părăsească sala de consiliu, în timp ce noi vom discuta problema care ne-a mai rămas, aceea a pendulului.

Hedrock ieși posomorit din încăpere. Pentru moment uitase că pericolul cel mai grav stăruia.

CAPITOLUL XXVIII.

ERA 26 NOIEMBRIE, cu o zi înainte de data la care Arsenalele intenționau s-o informeze pe Împărăteasă că a pierdut războiul. Ea nu avea nici un fel de presimțire neagră. Coborâse pentru a vedea și, poate... Poate pentru a face ceea ce-i sugerase căpitanul Clark. Încă se mai simțea respinsă, dar fără a avea temeri, doar sentimentul că Împărăteasa din Isher nu trebuie să se implice personal în aventuri necugetate. Și totuși gândul devenise tot mai insistent, așa că iat-o aici. Cel puțin avea să urmărească acțiunea și să aștepte în timp ce căpitanul Clark și savanții făceau călătoria. Cobori cu mișcări vioaie din autoavionul ei și se uită de jur-împrejur.

La o distanță nu prea mare, o perdea de aburi se ridica leneș în înaltul cerului ca o ceață artificială care, de câteva luni încoace, izolase acest cartier al orașului de privirile curioșilor. Păși încet înainte, fața ei de adevărată Isher întorcându-se încoace și încolo, în timp ce cerceta scena respectivă. Îi făcu semn căpitanului Clark.

— Când e așteptată clădirea?

Tânărul, zâmbitor, o salută cu mișcări energice.

— Peste șapte minute, Maiestate.

— Aveți tot echipamentul necesar?

Ascultă cu multă atenție recapitularea pe care i-o făcu. În clădire aveau să intre șapte grupuri de savanți, fiecare cu propriile instrumente. Era o adevărată plăcere să-și dea seama că ofițerul Clark a verificat personal listele de mașini ale fiecărui grup.

— Căpitane, zise ea, luminată de un zâmbet, ești o adevărată comoară.

Cayle nu răspunse. Laudele ei nu însemnau nimic pentru el. Fata aceasta era literalmente stăpâna lumii și, fără doar și poate, nu se aștepta ca oamenii inteligenți să-i fie întru totul credincioși în schimbul câtorva

complimente și al soldei militare. Nu avea nici un fel de simț anticipativ al vinovăției și, de fapt, nici nu considera că ceea ce intenționa el să facă îi dăunează, într-un fel sau altul, împărătesei. La Isher făcea ce era necesar și pentru el nu exista cale de întoarcere. Tiparul acțiunilor lui era deja fixat.

Femeia cercetă din nou scena. Gaura din pământ unde se aflase clădirea era în dreapta ei. În stânga se afla magazinul de arme din Greenway, cu parcul său. Văzu pentru prima dată un asemenea magazin ale cărui firme strălucitoare nu funcționau. Asta o făcu să se simtă mai bine. Magazinul părea izolat în mod straniu printre umbrele copacilor. Strânse pumnii și se gândi: „Dacă toate magazinele din sistemul solar ar fi eliminate brusc, cele câteva mii de parcele de tipul parcurilor unde se aflaseră ele puteau fi ușor transformate în aproape orice”. Iar apoi își spuse cu o certitudine sumbră: „După o generație vor fi date uitării. Copiii născuți între timp vor crește mirându-se despre ce povești mitologice fără sens discută părinții lor și alți oameni mari”.

— Pe toți zeii spațiali! Zise ea tare, pe un ton pătimaș, chiar așa se va întâmpla!

Vorbele ei avură efectul unui sfârșit de replică, în teatru. Deodată, aerul căpătă o vibrație stranie. Acolo unde fusese o imensă gaură de formă regulată se înălță brusc o clădire.

— Exact la tanc, zise căpitanul Clark, înnebunit de fericire.

Innelda, incremenită, privi lung clădirea. Mai urmărise o dată acest proces pe teleecran. Acum însă era altceva, întrucât se afla la fața locului. În primul rând putea vedea mai bine mărimea clădirii. Se înălța spre cer, cam la vreo cinci sute de metri, compactă, prin construcția ei din oțel aliat și plastic, având aceeași lățime și lungime cât și înălțimea. Firește că trebuia să fie mare. Inginerii prevăzuseră niște goluri supradimensionate între diversele camere energetice. În interior, spațiul efectiv de locuit era destul de mic. Îi luă cam vreun ceas să inspecteze toate nivelele.

— Ei, spuse ușurată Innelda, s-ar părea că locul nu a fost afectat în nici un fel de experiențele prin care a trecut. Dar cu șobolanii cum rămâne?

Cu ocazia unei apariții anterioare, fuseseră introduși niște șobolani în clădire. Deocamdată nu dădeau nici un semn că ar fi fost afectați în vreun fel. Totuși, ar fi fost înțelept să se verifice dacă erau încă în siguranță fără să fi avut ceva de suferit. Așteptă într-o cameră de la un nivel superior, uitându-se din când în când la ceas, în timp ce minutele treceau.

Era supărător pentru ea să-și dea seama că este agitată și îngrijorată. Se simțea ca o proastă, deoarece, deși se tot gândea să plece, stătea acolo în tăcerea virtuală a unei clădiri aproape goale. Se uita la bărbații care se oferiseră s-o însoțească în cazul în care pleca. Tăcerea lor nu era normală și ei nici n-o priveau de fapt, ci stăteau și se holbau posomorîți prin zidul transparent. Se auziră niște pași. Își făcu apariția, cu mers țațoș, căpitanul Clark. Zâmbea și în palmă ținea un șobolan alb, pe care i-l întinse.

— Maiestate, vă rog să-l priviți. Arată strașnic.

Era atât de vesel când i-l întinse, încât Împărăteasa îl luă și-l privi gânditoare. Cu un imbold brusc, îl ridică și-i apăsă trupul cald de obrazul ei.

— Ce ne-am face, murmură ea, fără niște șobolani drăgălași ca tine?

Îi aruncă o privire căpitanului Clark.

— Ei, domnule, care este opinia oamenilor de știință?

— Fiecare șobolan, începu Clark, este sănătos din punct de vedere fizic, afectiv și psihologic. Toate, testele care indică reacțiile șobolanilor au ieșit bine.

Innelda încuviință din cap. Toate se potriveau. La început, în ziua lansării primului atac, înainte ca bărbații din incinta clădirii să știe ce s-a întâmplat, clădirea dispăruse, producând o imensă confuzie despre care nu primise niciodată o relatare coerentă. Cu acel prilej, în momentul în care reapăruse clădirea, întregul personal fusese retras și de atunci nu i se mai îngăduise nimănui să întreprindă „călătoria”. Dar examenele medicale la care fuseseră supuși bărbații îi prezentau fără afecțiuni de vreun fel sau altul.

Totuși, Innelda șovăia. Acum n-ar fi fost deloc favorabil dacă s-ar fi abținut să participe la călătorie, dar erau atâția și atâția factori de luat în considerare. Dacă i se întâmpla ceva, guvernul Ișherului putea să cadă. Iar ea nu avea nici un fel de moștenitor. Succesiunea avea să fie preluată de Prințul Del Curtin, care se bucura de popularitate, dar care căzuse în dizgrația ei, după cum știa multă lume. Întreaga situație era ridicolă. Se simțea strânsă cu ușa, dar n-avea rost să nege realitatea.

— Domnule căpitan, zise ea cu glas ferm, te-ai oferit să faci această... Călătorie... Indiferent dacă eu merg sau nu. M-am hotărât clar să nu merg. Îți urez noroc și aș fi dorit din suflet să pot merge cu dumneata. Dar mă tem că nu e bine s-o fac. Ca Împărăteasă nu mă simt liberă să particip la aventuri curajoase. Du-te, însoțit de binecuvântarea mea, îi spuse ea întinzându-i mâna.

La mai puțin de un ceas după aceea văzu cu ochii ei cum clădirea dispărea în neant. Așteptă. I se aduse hrană. Mâncă în autoavionul ei, citi mai multe documente oficiale pe care le adusesese cu ea și apoi, când se lăsă întunericul peste capitala Imperiului, constată, uitându-se la ceas, că era timpul să repara clădirea.

Fulgeră din nou în câmpul vizual și curând din ea începură să coboare bărbații. Unul dintre savanți se apropie și-i spuse:

— Maiestate, călătoria a fost efectuată fără incidente, cu o singură excepție. După cum știți, căpitanul Clark avea intenția de a părăsi clădirea pentru a efectua anumite explorări. Într-adevăr, a părăsit-o. Am primit de la el un mesaj rostit în teleecranul de la încheietura mâinii în sensul că data este 7 august, anul Ișher 4084. Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-am mai auzit. Probabil i s-a întâmplat ceva. Nu a mai revenit la timp pentru a întreprinde împreună cu noi călătoria de întoarcere.

— Bine, dar... Începu Innelda și se opri fără expresie.

Apoi reluă:

— Bine, dar asta înseamnă că de la 7 august până la 26 noiembrie au existat doi Cayle Clark — cel normal și cel care a efectuat întoarcerea în timp.

Se opri, pierzându-și de tot siguranța. În mintea ei își spuse: „Vechiul paradox temporal. Oare omul se poate întoarce în timp pentru a-și strânge mâna?” Iar apoi, tot nesigură, cu glas întrebător spuse:

— Dar ce s-a întâmplat cu cel de-al doilea?

CAPITOLUL XXIX

7 AUGUST — o zi luminoasă, cu un cer albastru blând; o briză ușoară îi sufla lui Clark drept în față în timp ce se îndepărta repede de clădirea care-l adusese într-o perioadă din propriu-i trecut. Nu-l necăjea nimeni. Purta uniforma de căpitan cu epoleții roșii speciali, care arătau că este membru al statului-major imperial. Santinelele postate pe străzile din preajma clădirii îl salutau, luând poziție de drepti când trecea pe lângă ele.

Peste cinci minute era deja la bordul unui autoavion public și mergea ținută către inima orașului. Mai trebuiau să treacă două luni și jumătate înainte de a se întoarce de unde pornise, dar pentru ceea ce-și pusese el în gând perioada era mult prea scurtă.

După-amiaza era pe sfârșite și, totuși, putu închiria un birou cu patru camere înainte de închiderea afacerilor din ziua aceea. O agenție de plasare îi făgădui să trimită a doua zi dimineața, până la ora nouă, mai multe stenografe și câțiva contabili. Și, cu toate că localul era mobilat doar ca birou, izbuti să obțină un pat, înaintea lăsării întinericului, de la Serviciul de închiriere, deschis douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Trebuia să plece cu avionul dis-de-dimineață, așa că dormi destul de agitat. Se trezi puțin înainte de revărsatul zorilor și, luând cu el foaia de hârtie pe care își făcuse calculele, merse cu liftul până la biroul de schimb al uneia dintre cele mai mari agenții de bursă. În buzunare avea vreo cinci sute de mii de unități monetare pe care i le dăduse „al doilea” Cayle Clark. Erau mai ales bancnote mari, atâtea câte putea duce cineva fără a se încărca prea mult ca să mai poată umbla.

Înainte de a se încheia ziua, adunase trei milioane șapte sute de mii de unități. Contabilii de sus îi înregistrau tranzacțiile la bursă și aveau treabă până peste cap: stenografele începeau să scrie scrisori, iar un expert contabil, angajat în grabă ca administrator-șef, făcea noi angajări de personal și închiria noi spații pentru birouri la etajele apropiate.

Istovit, dar jubilând de bucurie, Cayle își petrecu seara pregătindu-se pentru ziua următoare. Avusese o experiență în privința celor ce le poate face un om care și-a adus cu el din viitor rapoartele cu privire la cursurile de la Bursă pe o perioadă de două luni și jumătate. În seara aceea adormi cu un sentiment de bucurie fără margini. Abia mai avea răbdare să aștepte ziua următoare. Și cealaltă zi. Și a treia, și a patra.

În cursul lunii august, câștigă nouăzeci de miliarde de unități monetare. În seria aceea de tranzacții, prelua una dintre rețelele bancare, unități industriale în valoare de patru miliarde, și obținu controlul parțial asupra a treizeci și patru de alte companii.

În cursul lunii septembrie, câștigă trei sute treizeci miliarde de unități și absorbi acel colos care se numea PRIMA BANCĂ IMPERIALĂ, trei societăți miniere interplanetare și proprietatea parțială asupra a două sute nouăzeci de companii. Până la sfârșitul lunii era instalat într-un zgârie-nori, cu o sută de etaje, din inima cartierului financiar și încredința Societății de angajare sarcina de a-l instala ca o firmă majoră. La 30 septembrie, în clădirea aceea lucrau peste șapte mii de salariați ai lui.

În octombrie, își canaliză resursele în bani-gheață către investiții în domeniul proprietăților hoteliere și rezidențiale, cu o valoare totală de trei trilioane și o optime. Tot în octombrie se însura cu Lucy Rall, răspunse la propria-i chemare — el întorcându-se chiar atunci de pe Marte — și-și dădu întâlnire cu „celălalt” Clark. Cei doi tineri, la fel de hotărâți și sobri, vizitară „Palatul Gologanilor” și smulseră de la Harj Martin banii care-i fuseseră furați de patronul cazinoului. De fapt, suma aceasta nu mai conta prea mult în stadiul la care ajunsese, dar important era principiul. Cayle Clark pornise spre cucerirea lumii impersonale a Isherului. Și nimeni care-l trăsese vreodată pe sfoară nu trebuia să mai încerce o asemenea satisfacție. După Harj Martin, era pur și simplu firesc să-l caute pe colonelul Medlon și să pregătească terenul pentru călătoria în trecut.

Doi Cayle Clark — de fapt același, dar din două epoci diferite —, aceasta era esența prezentării pe care o făcu Robert Hedrock în fața Consiliului Arsenalelor. Acesta era incidentul fenomenal care o sili pe Împărăteasă să pună capăt războiului ei ca nu cumva alți ofițeri ori soldați să distrugă stabilitatea financiară a sistemului solar, încercând să repete performanța lui Cayle Clark.

CAPITOLUL XXX.

AFARĂ era întuneric. Fara străbătea străzile liniștite din Glay și pentru prima dată își dădu seama că Centrul de informații al Arsenalelor trebuie să fie pe la jumătatea orbitei în jurul lumii, căci atunci când ieșise de acolo era încă în plină zi.

Tabloul dispăru de parcă nici n-ar fi existat vreodată, în timp ce el redeveni conștient de satul Glay, adormit de jur-împrejurul lui. Tăcut, pașnic, și totuși urât, se gândi el, urât de acea urâciune pe care o aducea întronarea răului. Se gândi la dreptul de a cumpăra arme — și inima îi zvâcni în piept; îi dădură lacrimile. Se șterse la ochi cu dosul mâinii ca să mai poată vedea ceva în jur, își aminti de tatăl lui Creel care murise de mult și păși mai departe, fără să se simtă rușinat. Unui om furios îi făcea bine să verse câteva lacrimi.

Lacătul masiv cedă în fața energiei concentrate a micului revolver. O flamă scurtă, și metalul se dizolvă. Păși înăuntru. Era întuneric, nu vedea nimic, dar nu aprinse imediat luminile. Merse pe băjbâite până la fereastra de control, răsuci ferestrele până la nivelul de vibrații al întunericului și apoi aprinse luminile. Trase aer în piept cu un extraordinar sentiment de ușurare constatând că mașinile lui, prețioasele lui instrumente și unelte care-i fuseseră confiscate de portărel, se aflau din nou aici, gata să fie folosite.

Zguduit încă de emoție, Fara o chemă pe Creel prin teleecran. Ea apăru puțin mai târziu, îmbrăcată într-un capot. Când văzu cine a făcut apelul, păli la față.

— Fara, ah, Fara! Credeam că...

El îi reteză vorba cu severitate:

— Creel, am fost la Arsenale. Vreau să faci următorul lucru: du-te direct la maică-ta. Eu sunt la atelier. Stau aici zi și noapte până când se stabilește că rămân stăpân pe el... Am să trec mai târziu pe-acasă după hrană și îmbrăcăminte, dar vreau ca până atunci să fii plecată. E limpede?

Obrajii ei supti, dar frumoși, se îmbujorară.

— Nu te mai necăji că nu poți veni acasă, Fara. Fac eu tot ce trebuie. Am să strâng cele necesare în autoavion, inclusiv un pat pliant. O să dormim în cămăruța din spatele atelierului.

Zorile se revărsară palide, dar se făcuse ora zece când se ivi o umbră în ușa deschisă; intră jandarmul. Lor. Părea rușinat.

— Am un mandat de arestare.

— Spune-le celor care te-au trimis, îi spuse foarte hotărât Fara, că m-am împotrivit arestării — cu arma.

Își potrivește fapta după vorbă atât de repede încât Jor rămase nemișcat — un bărbat voinic, dar cu un aer somnolent —, holbându-se la revolverul acela strălucitor, magic.

— Am aici o citație a Tribunalului... Pentru azi după-amiază. O primești?

— Firește.

— Deci vei veni?

— Am să-mi trimit avocatul, spuse Fara. Lasă hârtia acolo, pe dușumea. Comunică-le că am primit-o.

Omul de la magazinul de arme îi spusese: „Nu lua în bătaie de joc nici o măsură legală a autorităților imperiale, dar nici să nu te supui vreunora dintre ele”.

Jor ieși, aparent ușurat. Mai trecu o oră până să intre pe ușă, cu un aer pompos, primarul Mei Dale:

— Uite ce e, Fara Clark, urlă el. N-ai să poți să scapi cu una, cu două. Asta înseamnă sfidarea legii.

Fara tăcu atâta vreme cât înalta autoritate păși, legănându-se, până în mijlocul clădirii. Era de necrezut, aproape uluitor, ca primarul Dale să-și riște prețiosul său trup dolofan. Dar nedumerirea încetă când acesta rosti cu o voce slabă:

— Bună treabă, Fara. Știam eu că ești capabil. Zeci de oameni din Glay te susțin, așa că nu da înapoi. A trebuit să urlu la tine adineauri fiindcă afară e o gloată întreagă. Dacă nu te superi, te rog țipă și tu la mine. Hai să avem o ceartă adevărată. Dar mai întâi te previn: directorul de la Atelierele de Reparații Automate vine încoace împreună cu două gorile de-ale lui.

Clătinându-se pe picioare, Fara îl însoți cu privirea pe primarul care pleca. Se profila o criză. Trase aer în piept, își îndreptă spinarea și-și zise: „N-au decât să vină, să vină și...”

Totul se desfășură mai ușor decât se așteptase, căci bărbații care-i intrară în atelier pâliră la vederea revolverului din toc. Urmară niște proteste violente.

— Uite ce este, avem aici polița dumitale pentru douăsprezece mii o sută unități monetare. Sper că n-o să negi că datorezi banii ăștia.

— O răscumpăr, zise împietrit Fara, cu exact o mie de unități, suma plătită efectiv fiului meu.

Tânărul fâlcos îl privi lung și, într-un târziu, spuse sec:

— Primim.

— Am hărțile pregătite, spuse Fara.

Primul lui client fu bătrânul avar Lan Harris. Fara se uită la babalâcul sfrijit cu suspiciune și, în sfârșit, începu să înțeleagă cum de se instalase primul magazin de arme pe terenul acestuia. La un ceas după plecarea lui Harris, mama lui Creel păși țațoșă în atelier și închise ușa:

— Ei? Ai izbutit, va să zică? Bună treabă. Regret că am părut puțin aspră când ai venit la mine, dar noi susținătorii Arsenalelor nu ne putem permite să ne asumăm riscuri pentru cei care nu sunt de partea noastră. Dar să lăsăm asta. Am venit s-o iau acasă pe Creel. Important este ca toate să revină la normal cât mai curând cu putință.

Deci se terminase. De necrezut, dar se terminase. În seara aceea, în timp ce se întorcea acasă pe jos, Fara se opri de două ori și se întrebă dacă nu cumva totul fusese doar un vis. Aerul era bun ca vinul. Dinaintea lui se întindea micuța lume a satului Glay, verde și grațioasă, un paradis tihnit în care timpul se oprise în loc.

CAPITOLUL XXXI.

ÎMPĂRĂTEASA SPUSE:

— Domnul De Lany.

Hedrock se înclină. Se deghizase puțin și-și preluase unul dintre numele la care renunțase de mult, pentru ca ea să nu-l poată recunoaște cândva în viitor.

— Mi-ați solicitat o întrevvedere?

— După cum vedeți.

Împărăteasa se juca și acum cu cartea lui de vizită. Purta o rochie ca o hlamidă, albă ca zăpada, care-i scotea în evidență culoarea feței bronzate, ca și decolteul. Încăperea în care-l primi fusese pregătită să semene cu o insuliță din mările Sudului. Erau înconjuțați de palmieri și verdeață. De-o parte și de alta erau valuri care se spărgeau de o plajă cu o înfățișare absolut naturală. Dinspre marea aceea agitată bătea o briză răcoroasă care-i sufla lui Hedrock în spate și împărătesei în obraji. Aceasta îl privea pe Hedrock cu amărăciune sau chiar cu un resentiment. Avea dinaintea ei un bărbat cu o înfățișare impunătoare și cu un chip ferm. Dar cel mai tare o uluiră ochii lui. Erau blânzi, dar neclintiți, dovedind o vitejie nemăsurată. Nici nu se așteptase la asemenea calități deosebite. Vizitatorul căpăta deodată o importanță specială. Cercetă cu privirea cartea lui de vizită.

— Walter De Lany, zise ea gânditoare, cu aerul că ascultă rezonanța numelui pe care-l rostește, așteptând să capete mai mult sens.

În cele din urmă, clătină din cap cu un aer nedumerit.

— Cum ați ajuns aici? Am găsit acest nume pe lista audiențelor și am socotit că, probabil, întrevvedere a fost aranjată de șambelanul meu, întrucât era vorba de ceva urgent.

Hedrock nu răspunse nimic. Ca și atâția alți oameni ai Imperiului, șambelanul nu avea instrucția mintală defensivă. Și cu toate că Împărăteasa o avea, nu știa că Arsenalele au făurit metode energetice pentru a smulge imediat reacții favorabile de la cei neînzuștrați cu acest sistem de protecție. Împărăteasa continuă:

— Foarte ciudat.

— Liniștiți-vă, Maiestate, îi spuse Hedrock. Am venit să fac apel la îndurarea dumneavoastră pentru un biet om nevinovat și aflat în mare nenorocire.

Cu asta o captivă. Din nou îi înfruntă privirea, se clătină puțin înspăimântată de forța pe care o citea în ochii lui, apoi se calmă. Hedrock vorbi liniștit:

— Maiestate, aveți posibilitatea să faceți un act de bunătate fără seamăn în favoarea unui om care se află la aproape cinci milioane de ani de aici, balansându-se între viitor și trecut, în timp ce clădirea dumneavoastră îl împinge tot mai departe.

Aceste vorbe trebuiau rostite. Se aștepta ca ea să-și dea imediat seama că numai intimii și dușmanii ei puteau să cunoască anumite detalii privind clădirea dispărută. Felul în care îi pieriră culorile din obraji arăta că și ea e conștientă de acest lucru.

— Ești omul Arsenalelor? Șopti ea surprinsă. Dar, ridicându-se imediat în picioare, strigă aproape scrâșnind: Ieși de-aici! Afară!

— Stăpâniți-vă, Maiestate, o liniști Hedrock. Nu vă amenință nici o primejdie.

Avusese intenția ca vorbele lui să fie pentru ea ca un duș rece. Insinuarea că e speriată îi făcu obraji să se păteze de roșeață. Rămase o clipă în picioare, iar apoi, cu o mișcare rapidă, își băgă mâna în decolteu și scoase o armă energetică strălucind de albeață.

— Dacă nu pleci în clipa asta, trag.

Hedrock își depărtă brațele de trup ca un om supus percheziției.

— Un pistol obișnuit, zise el uluit, împotriva unui om care poartă o armă defensivă a Arsenalelor? Maiestate, dacă m-ați asculta măcar o clipă...

— Nu vreau să am de-a face cu oamenii Arsenalelor.

Asta era pur și simplu enervant. Hedrock vorbi cu o voce egală:

— Maiestate, nu mă surprinde că faceți asemenea declarații lipsite de maturitate. Nu numai că ați avut de-a face cu Arsenalele în ultimele câteva zile, dar le-ați și cedat. Ați fost silită să puneți capăt războiului și să vă distrugeți mașinile energetice temporale. Ați căzut de acord să nu-i puneți sub urmărire penală pe ofițerii dezertori, ci doar să-i deblocați din armată. Și i-ați acordat imunitate lui Cayle Clark.

Citi pe chipul ei că n-a atins-o în nici un punct sensibil. Îl privea lung, încruntată:

— Trebuie să fie vreun motiv pentru care ai îndrăzneala să-mi vorbești astfel.

Propriile-i cuvinte o galvanizară. Se așeză în jilț și rămase cu un deget în aer deasupra brațului frumos împodobit al acestuia:

— Dacă apăs pe butonul de alarmă, o să vină gărzile. Hedrock oftă. Sperase că ea n-o să-i silească să-și dezvăluie întreaga putere.

— Atunci de ce nu-l apăsați? Îi sugeră el.

Se gândi că a sosit timpul s-o pună față-n față cu situația ei adevărată.

— Și ce-ți închipui, că n-am s-o fac? Întrebă, și degetul ei întins apăsa ferm pe buton.

Urmă un răstimp de tăcere în care nu se auzi decât clipocitul valurilor și briza fără viață. După cel puțin două minute, Innelda, ignorându-l pe Hedrock de parcă nici n-ar fi fost acolo, făcu vreo câțiva pași până la un copac și atinse una dintre ramuri. Trebuie să fi fost un sistem suplimentar de alarmă, pentru că așteptă — de data asta nu chiar atât de mult —, iar apoi se îndreaptă în grabă către tufișul des care ascundea puțul liftului. Îi acționează mecanismul și, neavând nici o reacție nici de acolo, se întoarce încet la locul unde aștepta Hedrock, reaşezându-se pe jilțul ei. Era palidă, dar liniștită. Nu se uită la Hedrock, dar îi vorbește fără frică:

— Ai intenția să mă asasinezi?

Hedrock clătină din cap nerostind nici o vorbă. Acum regretă mai mult ca oricând că a fost silit să-i arate cât de neputincioasă este, regreta mai ales pentru că, fără doar și poate, ea avea să înceapă să modernizeze sistemul de protecție al Palatului, în speranța falsă că se apăra de știința superioară a Arsenalelor. Dar el venise, în această după-amiază, pregătit pentru orice eventualitate, orice pericol fizic sau mintal. N-o putea sili să facă ceea ce voia el, însă degetele lui ardeau pur și simplu de atâtea inele ofensive și defensive. Era îmbrăcat în costumul „de lucru” și până și savanții de la Ateliere ar fi fost uimiți să-i vadă diferitele tipuri de armuri. În preajma lui nu se puteau activa nici un fel de energii de alarmă și nici o armă de foc nu putea trage. Era ziua celei mai importante decizii din întreaga istorie a sistemului solar și el venise înarmat până-n dinți.

Ochii femeii îl priveau lung, cu o intensitate sumbră.

— Ce dorești? Ce e cu omul ăsta de care pomeneai?

Hedrock îi vorbește despre McAllister.

— Ești nebun? Șopti când își încheie el expunerea. Dar de ce atât de departe? Clădirea este doar... Doar la trei luni.

— Factorul dominant pare să fie masa obiectului.

— Oh!

Un răstimp de tăcere și apoi întrebarea:

— Și ce-ai vrea să fac eu?

— Maiestate, omul ăsta face un apel disperat la mila și îndurarea voastră. Plutește într-un vid cum nu vor mai vedea niciodată ochii oamenilor. S-a uitat la Pământul nostru și la Soarele nostru atât în copilăria lor, cât și spre bătrânețea lor îndepărtată. Acum nimic nu-l mai poate ajuta. Trebuie să-i acordăm răgazul mântuitor al morții.

Innelda avu, parcă, în mintea sa, viziunea beznei de nepătruns pe care o zugrăvea el. Deveni mai atentă și mai concentrată, înțelegând acest eveniment în cadrul său mai larg.

— Dar ce e cu mașina pe care o ai?

— Este o copie a mașinii cartografice a Arsenalelor. Nu se mai strădui să-i explice că a construit-o într-unui dintre laboratoarele lui secrete, li lipsește doar harta în sine, care a fost prea complicată pentru a fi fabricată așa repede.

— Înțeleg, zise ea automat, fără a avea vreo reacție.

În timp ce el îi cerceta chipul, Împărăteasa îl întrebă apăsând fiecare cuvânt.

— Și ce rol ai dumneata în toată povestea asta?

Hedrock nu era însă pregătit să-i răspundă. Venise la Împărăteasa Ișherului pentru că ea suferise o înfrângere și, în situația în care se afla, era important să nu aibă prea multe resentimente. Nemuritorul, care se amesteca din nou în treburile muritorilor, trebuia să se gândească și la asemenea lucruri.

— Maiestate, nu mai e timp de pierdut. Clădirea trebuie să se întoarcă aici peste o oră.

— Dar de ce nu putem lăsa Consiliului Arsenalelor să ia această hotărâre?

— Pentru că s-ar putea să ia o hotărâre greșită.

— Și care este hotărârea justă? Insistă Innelda.

Rămânând acolo pe scaun, Hedrock îi vorbea.

Cayle Clark fixă manșa autoavionului în așa fel încât să facă un cerc larg în jurul casei.

— O, Doamne, zise Lucy Rall-Clark. Vai de mine, dar e una dintre clădirile astea aeriene...

Se opri și privi cu ochii plini de uimire la terenurile de dedesubt, la grădinile suspendate, la casa care plutea prin aer.

— Vai, Cayle, dar ești sigur că ne dă mâna s-o ținem?

Cayle Clark zâmbi:

— Iubito, ți-am mai explicat de zece ori. N-o s-o mai fac încă o dată.

Dar ea protestă:

— Nu asta vreau să spun. Ești sigur că Împărăteasa n-o să ți-o scoată pe nas?

Cayle Clark își privi soția cu un zâmbet firav și întunecat:

— Domnul Hedrock mi-a dat un pistol de la Arsenale, zise el încet. Și pe urmă, i-am adus o mulțime de servicii Maiestății sale, pe care — cel puțin așa mi-a spus azi prin teleecran — le apreciază foarte mult. De obicei nu e falsă, așa că am convenit să continui să lucrez pentru ea cam în același chip.

— Oh, făcu Lucy.

— Ei, haide-haide, nu te mai tulbura. Nu uita că chiar tu mi-ai spus că Arsenalele au încredere într-un guvern unic. Cu cât acest guvern va fi epurat mai degrabă, cu atât mai bine o va duce lumea întreagă. Și te rog să mă crezi — și fața i se înăspri — că am căpătat destulă experiență în acest sens și țin cu tot dinadinsul să-l purific.

Ateriza cu autoavionul pe acoperișul reședinței cu cinci etaje. O duse pe Lucy în interior, până în lumea camerelor luminoase și elegante în care aveau să trăiască de-a pururi împreună.

Cel puțin, la vârsta de douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani, se părea că vor trăi într-adevăr de-a pururi.

EPILOG.

McALLISTER UITASE de hotărârea personală pe care intenționase s-o ia. Îi era atât de greu să gândească în această beznă. Deschise ochii obosiți și văzu

că stă nemișcat, atârnat într-o poziție de balans în spațiul întunecat. Sub el nu era pământ. Se afla într-o vreme în care planetele încă nu existau. Întunericul părea că așteaptă un eveniment colosal. Îl așteptau pe el.

Deodată îi fulgeră prin minte înțelegerea lucrurilor care aveau să se întâmple. Apoi îl copleși uimirea, după care își dădu seama ce hotărâre trebuie să ia: resemnare în fața morții.

Era o hotărâre ciudat de ușor de luat. Se simțea tare istovit. Îi reveniră în minte reminiscențe dulci-amare din zilele și spațiile îndepărtate, când zăcuse, între viață și moarte, pe un câmp de luptă de la jumătatea secolului al XX-lea, resemnat cu ideea că va fi dat uitării. Atunci se gândise că trebuie să moară pentru ca să poată trăi alții. Și acum avea același sentiment, dar mai puternic și pe un plan mult mai înalt.

N-avea idee cum se poate realiza acest lucru, dar pendulația avea să sfârșească, în trecutul foarte îndepărtat, cu declanșarea uluitoarei energii temporale pe care o tot acumulase la fiecare dintre aceste balansuri monstruoase.

Nu numai că avea să asiste, dar avea să și contribuie la formarea planetelor.

SFÂRȘIT